

CHARLES H. SPURGEON

COPIII
FĂGĂDUINȚEI

MAGNA GRATIA

Copiii făgăduinței

CHARLES H. SPURGEON

COPIII
FĂGĂDUINȚEI

MAGNA GRATIA

COPIII FĂGĂDUINȚEI

Charles H. Spurgeon

Copyright © 2023 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *According to Promise, or The Lord's Method of Dealing with his Chosen People (1887)*.

Traducerea: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr. Tehnoredactare și DTP: MG Studios.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți!
Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet www.magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr. 26
Dascălu-Ilfov 077075
contact@magnagratia.org
www.magnagratia.org

CUPRINS

<i>Capitolul 1.</i> O cernere necesară	11
<i>Capitolul 2.</i> Două semințe	15
<i>Capitolul 3.</i> Două vieți	25
<i>Capitolul 4.</i> Nădejdi diferite	35
<i>Capitolul 5.</i> Persecuția copiilor făgăduinței	43
<i>Capitolul 6.</i> Despărțirea și izgonirea	51
<i>Capitolul 7.</i> Ale cui sunt făgăduințele?	59
<i>Capitolul 8.</i> Făgăduința unui dar fără plată	67
<i>Capitolul 9.</i> Realitatea făgăduinței	73
<i>Capitolul 10.</i> Comoara specială a credincioșilor	83
<i>Capitolul 11.</i> Prețuirea făgăduințelor	99
<i>Capitolul 12.</i> Fidel făgăduințelor Lui	113
<i>Capitolul 13.</i> Regula fără excepție	123
<i>Capitolul 14.</i> Însușirea făgăduinței	139
<i>Capitolul 15.</i> Susținerea făgăduinței	147
<i>Capitolul 16.</i> Făgăduința vieții de acum	153
<i>Capitolul 17.</i> Caută făgăduințele	163

<i>Capitolul 18. Vremea făgăduinței</i>	175
<i>Capitolul 19. Făgăduințele primite prin Duhul</i>	183
<i>Capitolul 20. Domnul Isus și făgăduințele</i>	191
<i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

*Aceasta înseamnă că nu copiii trupești
sunt copii ai lui Dumnezeu; ci copiii
făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.*

Romani 9:8

I

O CERNERE NECESARĂ

„Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă, trece-mi prin cuptorul de foc răunchii și inima!” (Ps. 26:2).

Este foarte important să fim în stare să facem deosebire între lucruri, căci nu ne putem baza pe aparențe. Lucrurile care par asemănătoare pot fi foarte opuse unul față de altul. Un scorpion poate fi ca un ou și o piatră să semene cu o pâine, dar sunt departe de a fi unul și același lucru. Un lucru care pare într-un fel poate fi într-un cu totul alt fel. Și așa stau lucrurile în special în chestiunile spirituale, astfel că se cuvine să fim veghetori în această privință.

Ar fi ceva foarte dificil să spun cât de departe poate să meargă un om în religie, și totuși să moară în păcatele lui; cât de mult poate arăta el ca un moștenitor al Cerului, și totuși să fie un copil al mâniei. Mulți oameni neconvertiți au un crez asemănător credinței, și totuși nu este credința adevărată. Anumiți oameni manifestă simțăminte pioase care au aparența căldurii dragostei

duhovnicești, dar care sunt cu totul lipsiți de o viață a harului în ei. Orice har poate fi contrafăcut, la fel cum mărgăritarele pot fi imitate. După cum perlele false pot fi minunat de asemănătoare celor reale, tot așa harurile false pot arăta uimitor de asemănătoare lucrării Duhului lui Dumnezeu. În chestiunile legate de suflet, omul va avea nevoie să fie cu totul veghetor, căci altfel va ajunge în curând să își amăgească propria inimă. Este de temut că mulți au luat-o deja pe o cale greșită și nu își vor descoperi amăgirea până nu își vor deschide ochii în lumea vaietelor, unde dezamăgirea lor se va fi dovedit cu adevărat îngrozitoare.

Un copil mort în păcat poate fi spălat cu atenție de mama lui, dar asta nu va face din el un copil viu al harului. Viața lui Dumnezeu în sufletul omului dă naștere unei diferențe infinite între omul care o are și cel ce nu o are; iar ideea este să te asiguri că ai această viață. Ești sigur că te afli în posesia ei?

Va fi un lucru îngrozitor să strigi, „Pace, pace! Când nu este nicio pace” (Ier. 6:14), să profețești lucruri drăguțe înaintea propriului suflet, făcându-ți inima să se simtă ușurată, momindu-ți conștiința ca să stea adormită și să nu te trezească din somnul tău până ce sunetul tunetului judecății te va scula din amăgirea

ta, aruncându-te în grozăvia fără sfârșit!

Eu vreau să îl ajut pe cititorul acestor rânduri să se cerceteze pe sine. Vreau să mergi chiar dincolo de această cercetare, și să capeți o abundență de har atât de mare, încât starea ta sfântă și fericită să devină o mărturie pentru propria-ți persoană.

Prima parte a acestei scurte cărți este menită să facă o cernere, ca să separe grâul de pleavă. Și te îndemn, prietene, să o folosești pe propria persoană, căci poate fi cel mai folositor lucru pe care l-ai făcut vreodată. Cel ce se uită la socotelile sale și descoperă că afacerea lui pierde bani, poate fi salvat de faliment. Și acest lucru se poate petrece și cu cititorul meu. Dacă descoperi totuși că această treabă cerească este prosperă, va fi un mijloc de mare mângâiere pentru tine. Nimeni nu poate pierde prin a-și cerceta inima cu sinceritate.

De aceea, prietene, apucă-te de lucru de îndată.

2

DOUĂ SEMINȚE

„Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă, și unul din femeia slobodă... Dar cel din roabă s-a născut în chip firesc, iar cel din femeia slobodă s-a născut prin făgăduință” (Gal. 4:22, 23).

Avraam a avut doi fii. Ismael și Isaac erau fiii adevărați ai lui Avraam, dincolo de orice îndoială. Cu toate acestea, unul dintre ei a moștenit binecuvântarea legământului, pe când celălalt a fost doar un simplu om prosper al acestei lumi. Iată cât de aproape au fost cei doi unul de celălalt. Ei s-au născut în aceeași familie, l-au avut de tată pe același mare patriarh și au mers alături de el oriunde acesta s-a dus cu cortul. Cu toate acestea, Ismael a fost un străin față de legământ, în timp ce Isaac a fost moștenitorul făgăduinței. Ce valoare săracă se găsește în sânge și naștere, în legăturile omenești!

La scurt timp după aceea, a avut loc o întâmplare interesantă. Esau și Iacov s-au născut și ei din aceeași mamă, ba chiar au fost gemeni, și totuși în Scriptură

este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât” (Rom. 9:13). Unul a ajuns credincios, iar altul un păgân. Atât de aproape au venit cei doi în această lume, și totuși atât de mare a fost separarea dintre ei. Cu adevărat nu doar că „doi inși vor fi în același pat, [iar] unul va fi luat și altul va fi lăsat” (Luca 17:34), ci doi se nasc în lume în același moment, și totuși unul va primi moștenirea împreună cu Dumnezeu, pe când celălalt avea să își vândă dreptul de întâi născut pentru o porție de mâncare. Doi oameni pot fi în aceeași biserică, botezați în aceeași apă, așezați la aceeași masă a părtășiei [Cina Domnului], să cânte același psalm și să rostească aceeași rugăciune, și totuși ei să fie din două rase atât de opuse pe cât sunt sămânța femeii și sămânța șarpelui.

Pavel spune despre cei doi fii ai lui Avraam că ei reprezintă două rase de oameni, rase care sunt foarte asemănătoare, și totuși cu totul diferite. Ei sunt diferiți în ce privește originea lor. Amândoi au fost fii ai lui Avraam, numai că Ismael, copilul Agarei, a fost urmașul lui Avraam pe cale obișnuită, căci el s-a născut după trup. Isaac, fiul Sarei, nu s-a născut din puterea firii, căci tatăl lui avea mai mult de o sută de ani, iar mama lui trecuse de mult timp de vârsta la care ar fi putut avea copii. El a fost dat părinților lui de Domnul, astfel că s-

a născut potrivit făgăduinței, prin credință. Aceasta este o diferență foarte importantă, și îl pune deoparte pe copilul adevărat al lui Dumnezeu de acela care este astfel doar prin pretenția lui. La baza deosebirii dintre cei doi stă făgăduința, iar puterea care o împlinește este o putere creatoare și care face diferența între ei. De aici și făgăduința, care este moștenirea noastră, este și testul și piatra de temelie a noastră.

Hai să folosim acest test de îndată prin a vedea dacă am fost creați prin puterea care împlinește făgăduința. Îngăduie-mi să îți pun câteva întrebări: Cum ai fost convertit? A fost totul prin tine, prin abilitatea de convingere a oamenilor, prin stârnire firească, sau convertirea ta s-a petrecut prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu?

Tu pretinzi că ai fost născut din nou. De unde a venit acea naștere din nou? A venit de la Dumnezeu ca urmare a planului Lui veșnic și a făgăduinței Lui, sau a venit de la tine? A încercat oare firea ta veche să se descurce mai bine și să își dea silințele ca să arăți în cea mai bună formă? Dacă da, ești un Ismael.

Sau oare pe când tu erai mort spiritual și nu aveai nicio putere să te ridici din starea ta pierdută, ai fost vizitat de Duhul lui Dumnezeu, care a pus la lucru puterea Sa divină și a făcut ca viața din Cer să intre în ființa

ta? Dacă da, atunci ești un Isaac.

Totul va depinde de felul în care începe viața ta spirituală și de izvorul din care a ieșit la început acea viață. Dacă ai început în firea pământească, ai mers înainte tot așa, tot în firea pământească vei muri.

Ai citit vreodată acest verset: „Ce este născut din carne, este carne” (Ioan 3:6)? După câtva timp, firea pământească va pieri, și tot ce vei culege din ea va fi corupția spirituală. Doar „ce este născut din Duhul este duh”; și bucuria este că duhul va trăi și din el vei culege viața veșnică. Te implor să te întrebi, oricare ar fi pretenția ta religioasă: Am simțit eu oare puterea Duhului lui Dumnezeu?

Este viața din tine rezultatul fermentării dorințelor tale firești? Sau este un element nou, infuzat, trimis și implantat în tine de sus? Este viața ta spirituală o creație cerească? Ai fost creat nou în Hristos Isus? Ai fost născut din nou prin puterea lui Dumnezeu?

Religia obișnuită este firea împopoțonată cu un strat subțire de spoială, despre care se crede că este har. Păcătoșii se poleiesc astfel și mătură spurcăciunea și rugina de pe ei, crezând în tot acest timp că firea lor veche este la fel de bună ca aceea nouă. Această atingere

și reparare a omului vechi este foarte bună, numai că ea nu este ceea ce omul are nevoie pentru a fi născut din nou. Ai putea să îi speli fața și mâinile lui Ismael cât vrei, dar nu poți face din el un Isaac. Poți îmbunătăți firea pământească, și cu cât o faci mai bună, cu atât va fi mai folositoare pentru anumite scopuri temporare, dar nu o poți schimba în har. Există o diferență încă de la izvor între râul care curge prin mijlocul omenirii decăzute și cel ce vine de la scaunul de domnie al lui Dumnezeu.

Nu uita că însuși Domnul nostru a spus: „Trebuie să vă nașteți din nou” (Ioan 3:7). Dacă n-ai fost născut din nou de sus, tot mersul tău la biserică și la capelă nu are nicio valoare. Rugăciunile tale și lacrimile tale, citirea Bibliei și tot ceea ce vine din tine însuși, nu poate să ducă decât la eul tău. Apa se va ridica în mod natural până la înălțimea izvorului ei, dar niciun milimetru mai sus. Ceea ce începe din firea pământească, din natura umană, se va ridica doar la înălțimea naturii omului, neputând să ajungă la natura divină. De aceea, nașterea ta din nou a fost naturală sau supranaturală? A fost prin voia omului sau prin voia lui Dumnezeu? A fost ceva ce tu ai făcut în religia ta, sau ceva ce Dumnezeu a făcut în tine? Multe lucruri vor depinde de ce răspuns vei da la aceste întrebări.

Între copilul adevărat de Dumnezeu și simplul pretins religios există o diferență majoră în ce privește originea. Isaac s-a născut potrivit făgăduinței. Ismael nu a venit prin făgăduință, ci prin cursul firii pământești. Acolo unde puterea firii se crede suficientă, nu există nicio făgăduință; dar acolo unde puterea omului eșuează, Cuvântul Domnului intervine. Dumnezeu spusese că Avraam va avea un fiu din Sara; Avraam a crezut acest lucru și s-a bucurat, și Isaac s-a născut ca rezultat al făgăduinței divine, prin puterea lui Dumnezeu. N-ar fi existat niciun Isaac dacă n-ar fi fost nicio făgăduință, și nu poate exista niciun credincios adevărat fără să existe făgăduința harului și harul făgăduinței.

Dragă cititor, îngăduie-mi să te întreb de mântuirea ta. Ești mântuit prin ceea ce tu ai făcut? Este religia ta produsul puterii tale naturale? Te simți în stare să faci tot ceea ce mântuirea ar putea cere? Te crezi într-o stare sigură și fericită ca urmare a purității tale naturale și a abilității morale? Atunci ești un Ismael, și nu vei avea parte de nicio moștenire, căci moștenirea nu vine potrivit firii pământești, ci potrivit făgăduinței.

Dacă însă, pe de altă parte, tu spui că nădejdea ta stă doar în făgăduința lui Dumnezeu, că El i-a făcut acea făgăduință în Persoana Fiului Său Isus fiecărui păcătos

care crede în El, și tu crezi în El, motiv pentru care crezi și ești încredințat că Domnul Își va împlini făgăduința și te va binecuvânta; dacă tu îți îndrepti privirile spre fericirea cerească nu ca rezultat al eforturilor tale, ci al darului favorii fără plată a lui Dumnezeu; că nădejdea ta este alipită doar de dragostea necondiționată și fără plată a lui Dumnezeu față de oamenii vinovați, prin care El L-a dat la moarte pe Fiul Său Isus Hristos ca să îndepărteze păcatul și să aducă neprihănirea veșnică pentru cei ce nu o merită – dacă tu crezi aceasta din inimă, atunci discutăm despre un limbaj cu totul diferit de al ismaeliților, care zic: „Noi îl avem de tată pe Avraam” (Matei 3:9). Acum ai învățat să vorbești ca Isaac.

Diferența între cei doi poate să pară neînsemnată pentru cei nepăsători, dar ea este uriașă. Agar, mama-roabă, este o persoană foarte diferită de Sara, prințesa. Pentru una nu există nicio făgăduință a legământului, pe când celeilalte îi aparțin binecuvântările veșnice. Mântuirea prin fapte bune este una, pe când mântuirea prin har este cu totul altceva. Mântuirea prin puterea omului este foarte departe de mântuirea prin putere divină. Mântuirea prin hotărârea noastră este opusul mântuirii prin făgăduința lui Dumnezeu.

Supune-te acestei cercetări și vezi din care familie

faci parte. Ești un Ismael sau un Isaac? Dacă descoperi că ești ca Isaac, născut potrivit făgăduinței, adu-ți aminte că numele tău este „râs”, căci acesta este sensul numelui evreiesc Isaac. Ai grijă să te bucuri cu o bucurie negrăită și plină de slavă. Nașterea ta din nou este un lucru minunat. Dacă deopotrivă Avraam și Sara au râs gândindu-se la Isaac, cu siguranță că și tu poți să faci asta gândindu-te la tine. Există momente când, dacă aș sta singur și să mă gândesc la harul lui Dumnezeu manifestat față de mine, cea mai nevrednică dintre toate ființele create de El, mă simt gata să râd și să plâng în același timp de bucurie că Domnul S-a uitat cu dragoste și favoare înspre mine. Da, și fiecare copil de Dumnezeu trebuie să fi simțit lucrarea acelei naturi a lui Isaac în sufletul lui, umplându-i gura de veselie, pentru că Domnul a făcut lucruri mari pentru el.

Observă bine diferența între cele două semințe, încă de la începutul lor. Ismael vine din om și prin om. Isaac vine din făgăduința lui Dumnezeu. Ismael este copilul firesc al lui Avraam. Și Isaac este copilul lui Abraham, dar în cazul lui, puterea lui Dumnezeu a venit și, judecând după slăbiciunea părinților lui, este clar că el a venit de la Domnul – un dar potrivit făgăduinței. Credința adevărată este cu siguranță actul omului care

crede; pocăința adevărată este actul omului care se pocăiește; și totuși deopotrivă credința și pocăința pot fi descrise fără dubii ca lucrarea lui Dumnezeu, la fel cum Isaac este fiul lui Avraam și al Sarei, și totuși el este mai degrabă darul lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeul nostru, care ne îndeamnă să credem, ne și face în stare să credem. Tot ceea ce facem și este acceptabil înaintea Domnului, este lucrarea Lui în noi; da, însăși voința și dorința noastră de a le face sunt lucrarea Lui. Nicio religie nu valorează un ban dacă nu izvorăște în esență din inima omului, și totuși ea este dincolo de orice îndoială lucrarea Duhului Sfânt care locuiește în acel om.

O, prietene, dacă ceea ce ai în tine este firesc și doar firesc, nu te va mântui. Lucrarea lăuntrică trebuie să fie supranaturală. Ea trebuie să vină de la Dumnezeu, căci altfel va rata binecuvântarea legământului. O viață de har va fi a ta, la fel cum Isaac a fost cu adevărat copilul lui Avraam, dar ea este mai degrabă de la Dumnezeu, căci „mântuirea vine de la Domnul” (Iona 2:9). Trebuie să ne naștem de sus. În ceea ce privește toate simțămintele și acțiunile noastre religioase, trebuie să fim în stare să spunem: „Doamne, ... tot ce facem noi, Tu împlinești pentru noi” (Isaia 26:12).

3

DOUĂ VIEȚI

„Măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam; ci este scris: ‚În Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele’. Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copiii ai lui Dumnezeu; ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță. Căci cuvântul acesta este o făgăduință: ‚Pe vremea aceasta Mă voi întoarce, și Sara va avea un fiu’” (Rom. 9:7-9).

Ismael și Isaac au fost diferiți în ce privește originea, astfel că a existat o diferență în însăși natura lor care s-a manifestat în viețile lor, și aceasta în principal în raport cu făgăduința.

Așa cum este nașterea, așa va fi și viața care vine din ea. În cazul celui care este doar ceea ce s-a făcut singur, viața lui va fi doar ceea ce firea îi dă; dar în cazul celui care este creat din nou prin Duhul lui Dumnezeu, vor fi semne care urmează din nașterea lui din nou. „Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și

răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul” (1 Cor. 1:30-31).

În omul născut din nou vor exista semne pe care viața lui nouă le va aduce cu ea, lucruri care nu se vor vedea nicidecum în cel firesc.

Ismael a manifestat anumite trăsături naturale ale lui Avraam, alături de trăsături ale mamei sale, care era roabă. El a fost un prinț asemenea tatălui său, și a moștenit statura nobilă a patriarhului, dar Isaac a avut credința tatălui său și l-a urmat în ce privește viața spirituală sfântă și lăuntrică.

Ca moștenitor al făgăduinței, Isaac rămâne alături de tatăl său Avraam, în timp ce Ismael își ridică propria tabără în pustie. Isaac caută să se apropie de strămoșii lui din Mesopotamia, pe când mama lui Ismael îi ia o nevastă acestuia din Egipt, care este un lucru ce vine pe calea firească, pentru că ea însăși provenea din Egipt. Cine se aseamănă, se adună.

Isaac medita la lăsarea seriei în mijlocul câmpului, căci viața lui era plină de lucrurile sfinte, dar Ismael s-a mulțumit cu tot ce îi pica înainte, căci el avea mintea îndreptată către lucrurile lumești. Meditarea nu este potrivită pentru omul sălbatic, ale cărui mâini se ridică

împotriva oricărui om și împotriva căruia se ridică orice mână. Isaac s-a predat pe sine ca jertfă lui Dumnezeu, dar în Ismael nu vedem nimic de acest fel. Jertfa de sine nu este pentru Ismael, căci mai degrabă el este un ucigaș, nu un miel care să se aducă pe sine lui Dumnezeu.

Vei vedea că, dacă ai fi educat și învățat religios, și astfel devii „pios”, cum zic oamenii, dar nu ești înnoit în inimă, nici vizitat de Duhul Sfânt – nu vei trăi viața tainică a copilului de Dumnezeu. Ai putea să prezinți multe dintre semnele exterioare ale unui creștin; ai putea fi în stare să cânti, să te rogi, să citezi Scriptura din memorie și poate chiar să povestești crâmpie dintr-o experiență de credință imaginară, dar trebuie să fii născut din nou ca să cunoști în fapt și în adevăr părtășia sfinților, comuniunea de taină cu Dumnezeu cel viu și să I te supui aducându-ți toată ființa ca jertfă plăcută Lui.

Copilul făgăduinței rămâne cu poporul lui Dumnezeu și socotește că este privilegiul lui să se numere printre ei. Copilul făgăduinței simte că se află în cea mai bună companie când nimeni nu îl poate vedea, când Dumnezeu cel mareț și nevăzut Se apropie de El și vorbește cu el. Copilul făgăduinței și doar el poate să se urce pe vârful muntelui Moria, să se lase legat de altar

și să se aducă jertfă înaintea lui Dumnezeu (v. Gen. 22). Prin aceasta vreau să spun că doar cel ce este născut din Duhul se va preda cu totul în mâinile lui Dumnezeu și să Îl iubească pe Domnul mai mult decât își iubește propria viață.

Natura și purtarea ta vor fi potrivite originii tale, astfel că te îndemn să începi de unde trebuie astfel încât, când pretinzi că ești un copil al Împărăției, să poți dovedi că ești un moștenitor născut cu adevărat de sus.

Ismael, care s-a născut potrivit firii pământești, copilul roabei, va trebui să poarte întotdeauna semnul de rob, de servil. Copilul unei roabe nu se naște un om liber. Ismael nu este și nici nu poate fi ceea ce este Isaac – copilul femeii libere.

Ține mine acest lucru: eu nu spun că Ismael și-ar fi dorit vreodată să fie ca Isaac; eu nu spun că el s-ar fi simțit că este un ratat prin faptul că era diferit de Isaac; însă cu adevărat așa era. Omul care trudește ca să se mântuiască prin puterile sale, prin faptele sale bune, prin simțămintele sale și prin lepădările proprii de sine, poate fi mândru, și totuși să nu își conștientizeze starea sa de rob; el se poate lăuda chiar că s-a născut liber și că n-a fost niciodată robul nimănui, și totuși el să își trăiască toată viața în robie. El nu cunoaște niciodată ce

presupune libertatea, ce înseamnă mulțumirea și ce este desfătarea în Dumnezeu. El se minunează când oamenii vorbesc despre siguranța deplină a credinței. El consideră că astfel de oameni trebuie să fie aroganți. El abia de găsește o clipă să respire între loviturile de bici ale eforturilor sale. El a făcut atât de mult, dar crede că trebuie să facă cu atât mai multe fapte; el a suferit atât de mult, dar crede că trebuie să sufere cu atât mai mult. El n-a ajuns niciodată la „odihna poporului lui Dumnezeu” (cf. Evrei 4:9), căci el este născut din femeia roabă, iar duhul lui este totdeauna în robie.

Prin contrast, cel ce este născut din femeia slobodă și înțelege că mântuirea este prin harul lui Dumnezeu de la un capăt la celălalt, și că, acolo unde Dumnezeu a dat harul Lui, El nu îl ia înapoi, „căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută” (Rom. 11:29); un astfel de om acceptă lucrarea încheiată a lui Hristos și, cunoscând că el este acceptat în Cel Preaiubit (cf. Efes. 1:6), se odihnește în Domnul și se bucură din toată inima. Viața și duhul lui sunt pline de bucurie și pace, căci el s-a născut liber și este liber, da, cu adevărat liber.

Oare înțelege cititorul meu libertatea copilului lui Dumnezeu? Sau ești încă în robie față de Lege, trăind

cu frica pedepsei, cu frica de a nu fi alungat în pustie? Dacă ești într-o astfel de stare, nu ai primit făgăduința sau nu știi că așa ceva există. Moștenirea îi este dată lui Isaac, copilul făgăduinței, iar el rămâne moștenitor în veac, fără frica de a fi alungat.

Cei ce sunt născuți așa cum a fost Ismael, după trup, și cei a căror religie este o chestiune care ține de puterea și tăria lor, se gândesc la lucrurile pământești, la fel ca Ismael. Doar cei care sunt născuți de sus, după făgăduință, potrivit credinței, se vor gândi la lucrurile cerești, asemenea lui Isaac.

Iată cum omul religios se gândește natural la lucrurile pământești. Pe el îl vei vedea cu regularitate la locul lui de închinare, dar, în timp ce este acolo, el continuă să se gândească la treburile lui, la casa lui, la ferma sa. Se bucură el în închinarea adusă lui Dumnezeu? Nu, nu el! Apoi vine predica. Primește el Cuvântul cu blândețe, Cuvântul care îi poate mântui sufletul (Iacov 1:21)? Nu, nu el! El îl critică de parcă ar fi la o dispută politică. El dăruiește din banii lui pentru cauza lui Dumnezeu, la fel cum dăruiesc ceilalți. Bineînțeles că el face asta, căci simte nevoia să își liniștească conștiința și să își păstreze o bună reputație. Dar oare îi pasă câtuși de puțin de slava lui Dumnezeu? În niciun caz. Dacă i-

ar fi păsat, ar fi dăruit mai mult decât bani. Rugăciunile lui fără inimă se ridică, bineînțeles, spre înaintarea Împărăției. Dar suspină el și strigă după ajutor din cauza păcatelor vremii? Își găsește timp să se roage personal lui Dumnezeu, revărsându-și inima în agonie pentru că în familia lui sunt încă unii care nu s-au întors la Dumnezeu? Ai văzut vreodată în el o bucurie înălțătoare și sfântă când păcătoșii sunt convertiți – o exaltare pentru că Împărăția lui Hristos se apropie? O, nu, el nu se ridică la acest nivel. Toată slujirea față de Dumnezeu este doar ritual exterior pentru el, dar el nu a pătruns niciodată până în miezul și inima lucrurilor spirituale, și nici nu poate face asta vreodată. Chiar și atunci când este religioasă, mintea carnală rămâne în vrăjmășie față de Dumnezeu și ea nu poate fi împăcată cu Dumnezeu (Rom. 8:7). Trebuie să existe o minte spirituală creată în, el trebuie să devină o făptură nouă în Hristos Isus înainte de a putea să aprecieze, să înțeleagă și să se bucure de lucrurile spirituale.

Hai să ne întoarcem de unde am plecat: „Trebuie să vă nașteți din nou” (Ioan 3:7). Trebuie să fim născuți din Duhul; trebuie să primim o viață supranaturală prin a fi înviați din moartea noastră în păcat. Nu putem aduce roadele Duhului până nu avem viața lăuntrică a

Duhului în noi. Ismael va fi Ismael, și Isaac va fi Isaac. Așa cum este omul, așa va fi purtarea lui. Omul care crede că are vedere, rațiune și putere poate să își dea toate silințele, așa cum a făcut și Ismael; dar numai copilul făgăduinței se va ridica la viața și umblarea credinței, asemenea lui Isaac.

„Acestea sunt cuvinte grele”, poate să spună cineva. Uneori este o mare binecuvântare să ni se spună astfel de cuvinte grele, și să ni se spună fără ocolișuri. Prin aceasta se poate ca să fim așezați pe calea dreaptă către veșnicie.

Cineva i-a spus deunăzi unui prieten al meu: „M-am dus cândva să îl aud pe dl. Spurgeon predicând și, când am intrat în biserică, dacă m-ai fi întrebat despre starea mea, aș fi zic că eram cel mai bun om religios care a trăit vreodată în Newington, și sigur unul dintre cei mai buni membri ai unei congregații; dar totul s-a dat peste cap când am auzit Evanghelia în acea zi. Am plecat din acel loc de parcă aș fi fost jumulit de toate penele. M-am simțit cel mai ticălos păcătos de pe fața pământului, și mi-am zis că nu mă voi mai duce să îl ascult pe acel om vreodată, căci m-a scuturat cu totul”. „Da”, a continuat el, „dar acela era cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut petrece. Am fost convins să mă uit în afara

mea și a tot ceea ce eu aș fi putut să fac – fiind îndreptat către Dumnezeu și către harul Lui atotputernic, și să înțeleg că trebuie să trec din nou prin mâna Creatorului meu, căci altfel n-aș putea să Îi văd fața din nou cu bucurie”.

Sper că cititorul meu cunoaște acest adevăr prin propria experiență, și știe că este un adevăr solemn. La fel cum Dumnezeu l-a creat mai întâi pe Adam, tot așa El trebuie să ne creeze din nou, căci altfel nu putem purta niciodată chipul Lui, nici să privim slava Sa cerească. Trebuie să venim sub influența făgăduinței și să trăim din făgăduință, altfel viețile noastre nu vor fi călăuzite vreodată de principii drepte, nici mânate de țeluri corecte.

4

NĂDEJDI DIFERITE

„Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face să crească, și îl voi înmulți nespus de mult; doisprezece voievozi va naște, și voi face din el un neam mare... Dar legământul meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta” (Gen. 17:20, 21).

Nu este deloc uimitor că doi oameni atât de diferiți în ce privește nașterea și natura lor, cum au fost Ismael și Isaac, au ajuns atât de diferiți în nădejtile lor. Pentru Isaac, făgăduința legământului a ajuns steaua polară a ființei sale, dar pentru Ismael n-a răsărit nicio astfel de lumină. Ismael a ținut la lucruri mari, căci el a fost fiul natural al unuia dintre oamenii cei mai aleși, dar Isaac o umblat după lucruri mai înalte, fiindcă el era copilul făgăduinței și moștenitorul legământului harului, pe care Domnul îl făcuse cu Avraam.

Ismael, cu spiritul lui îndrăzneț, a căutat să întemeieze o națiune care n-avea să fie supusă vreodată, o rasă

de oameni neîmblânziți precum măgarii sălbatici ai deșertului; iar dorința lui a fost împlinită din plin, căci arabii sunt până astăzi copiii fidele ale marelui lor strămoș. În viață și în moarte, Ismael a găsit împlinirea nădejdelor lui înguste și pământești după care a umblat, dar numele lui n-a ajuns în cartea acelor care au văzut ziua lui Hristos și au murit cu nădejdea slavei.

Prin contrast, Isaac s-a uitat de departe către ziua lui Hristos. El a umblat după o cetate care are temelii veșnice și al cărei Meșter și Ziditor este Dumnezeu (Evrei 11:10).

Asemenea lui Patimă din *Călătoria creștinului*, Ismael a avut parte de cele mai bune lucruri aici, în lumea de jos, dar Isaac, asemenea lui Răbdare, a așteptat ca lucrurile lui cele mai bune să îi fie date în viitor. Comorile lui nu sunt în cort și în ogor, ci în „lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:7). El a primit marea făgăduință a legământului, și în ea a găsit bogății mai mari decât i-ar fi adus toate turmele din Nebaiot. Luceafărul de dimineață al făgăduinței a strălucit în ochii lui, și astfel el s-a așteptat la o amiază plină de binecuvântare, la vremea rânduită. Făgăduința a acționat asupra lui astfel încât să îl călăuzească în gândurile și așteptările sale.

Oare așa ești și tu, cititorul meu? Ai primit și ți-ai

însușit făgăduința vieții veșnice? Nădăjduiești după lucrurile care încă nu se văd? Ai ochii îndreptați către ceea ce nimeni nu poate aștepta să primească decât cei ce au încredere în credințioșia lui Dumnezeu? Ai părăsit siguranța lucrurilor prezente, pe care le poți percepe cu simțurile, primind în schimb calea credinței în lucrurile nevăzute și veșnice?

Nu încape îndoială că primirea făgăduinței și bucuria în nădejtile ei au influențat gândirea și purtarea lui Isaac, astfel că el a avut atitudinea omului liniștit. Pentru el nu existau războaie sau lupte. El a predat din mâini prezentul și a stat în așteptarea viitorului. Isaac a simțit că, pentru că se născuse potrivit făgăduinței, Dumnezeu trebuia să îl binecuvânteze și să împlinească făgăduința pe care o făcuse cu privire la el; așa că el a rămas mereu alături de Avraam și s-a păstrat deasupra lumii exterioare. El a nădăjduit și a așteptat răbdător și în tăcere binecuvântarea lui Dumnezeu. Privirea lui era îndreptată către viitor – când avea să vină un mare popor, țara făgăduinței și Sămânța mult mai glorioasă care fusese făgăduită, în care toate popoarele Pământului aveau să fie binecuvântate (v. Gen. 22:18).

El a așteptat toate aceste lucruri doar de la Dumnezeu, judecând cu înțelepciune că Acela care i-a dat

făgăduința avea să Se îngrijească să o ducă la îndeplinire. Chiar dacă a avut această credință, Isaac nu a fost un om inactiv, dar el nu a manifestat bizuirea mândră pe puterile proprii, lucru atât de evident în cazul lui Ismael. Isaac a fost energic în felul lui, cu o încredere calmă în Dumnezeu și cu o supunere liniștită față de voia Lui supremă. An după an, el a dus o viață separată și a înfruntat neînarmat și curajos pericolul care îl păștea din partea semenilor lui păgâni – pericol pe care Ismael l-a înfruntat cu sabia și cu arcul. Încrederea lui Isaac a fost în acel glas care a spus: „Nu vă atingeți de unșii Mei, și nu le faceți niciun rău prorocilor mei!” (1 Cron. 16:22). El a fost un om al păcii, și totuși a trăit la fel de sigur pe cât a trăit fratele lui războinic. Credința lui în făgăduință i-a dat nădejdea siguranței, ba chiar i-a dat siguranța, chiar dacă acei canaaniți au rămas îndelung în țară.

Astfel, făgăduința afectează viața noastră prezentă dând naștere în noi unui spirit înalt, o viață trăită deasupra lucrurilor vizibile care ne înconjoară, o atitudine calmă și cerească a minții. Isaac și-a găsit arcul și sulița în Dumnezeul lui. Iehova a fost scutul și răsplata lui cea nespuse de mare (Gen. 15:1). Fără să aibă o palmă de pământ despre care să spună că era a lui, locuind ca străin

și călător în țara pe care Dumnezeu i-o dăduse prin făgăduință – Isaac s-a mulțumit să trăiască pe baza făgăduinței și să se socotească bogat în bucuriile care aveau să vină. Atitudinea lui remarcabil de liniștită și statornică, în timp ce a dus o viață ciudată și nepământească, a unuia dintre marii părinți pelerini, a izvorât din credința lui simplă în făgăduința unui Dumnezeu neschimbător.

Odată aprinsă prin făgăduință divină, nădejdea afectează viața în întregime, în cele mai profunde gânduri, căi și simțăminte. Ea poate părea că este de mai puțină importanță decât comportamentul moral corect, dar în realitate, este de o importanță vitală, nu doar în sine, ci și prin efectele ei asupra gândirii, inimii și vieții. Nădejdea tainică a unui om este testul mai autentic al stării sale înaintea lui Dumnezeu decât sunt faptele lui din orice zi sau chiar al devoțiunilor lui publice dintr-un an întreg.

Isaac a mers pe această cale liniștită și sfântă până ce a îmbătrânit și a orbit, și până ce a adormit blând și încrezător în Dumnezeul lui, care I se descoperise și care îl numise prietenul Lui, spunându-i: „Locuiește ca străin în țara aceasta; Eu voi fi cu tine, și te voi binecuvânta... toate Neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța

ta” (Gen. 26:3, 22:18).

Așa cum sunt nădejtile omului, așa este el. Dacă nădejdea lui este în făgăduința lui Dumnezeu, îi este și trebuie să îi fie bine.

Dragă cititor, care sunt nădejtile tale? „Păi”, zice unul, „eu aștept până ce va muri o rudă de-a mea, și apoi voi fi bogat. Am așteptări mari”. Un altul speră în creșterea solidă a negustoriei sale; un al treilea așteaptă mult de pe urma unei speculații riscante. Nădejtile care pot fi împlinite într-o lume pe moarte sunt simple bătaii de joc. Nădejtile care nu trec dincolo de mormânt sunt doar niște mici ferestre prin care sufletul se uită. Ferice de cel ce crede făgăduința și se simte asigurat de împlinirea ei față de el la vremea rânduită divin, lăsând orice altceva în mâinile înțelepciunii și dragostei infinite. O astfel de nădejde va trece prin încercări, va cuceri ispite și se va bucura de Cer încă de aici, de pe Pământ.

Când Hristos a murit pe cruce, atunci s-au născut nădejtile noastre; când El a înviat, ele au fost confirmate; când El S-a înălțat la Cer, ele au început să fie împlinite; când El va reveni, ele vor fi finalizate. În lumea aceasta, vom avea parte de soarta pelerinilor și de o masă întinsă în prezența vrăjmașilor noștri (Ps. 23:5);

dar în lumea care vine, vom intra în posesia țării în care curge lapte și miere, o țară a păcii și bucuriei, unde Soarele nu va mai apune, nici Luna nu se va mai ascunde (Num. 14:8; Isaia 60:20). Până atunci, noi nădăjduim, iar nădejdea noastră este prinsă de făgăduință.

5

PERSECUȚIA COPIILOR FĂGĂDUINȚEI

„Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței... Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc îl prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum” (Gal. 4:28, 29).

Când frații diferă atât de mult cum au fost Ismael și Isaac, nu trebuie să ne surprindă să aflăm că ei intră în conflict și că nutresc simțăminte contrare. Ismael era mai mare decât Isaac, când a venit vremea ca Isaac să fie înțărcat, Sara, mama lui, a văzut că fiul femeii roabe își bătea joc de copilul ei, și iată cât de devreme a început să se arate diferența de naștere și stare a sufletului.

Acest lucru ne poate sluji ca indiciu legat de ce ne putem aștepta dacă suntem în posesia vieții date de Dumnezeu și dacă suntem moștenitori după făgăduință. Cei ce sunt sub robia Legii nu îi pot iubi pe cei ce s-au născut liberi prin Evanghelie și, într-un fel sau în

altul, în curând ei își vor arăta dușmănia.

Aici nu ne gândim în primul rând la ostilitatea dintre lumea rea și Biserică, ci la aceea ce există între oamenii care au doar o religie firească și cei ce sunt născuți din Dumnezeu. Noi nu vorbim aici despre împotrivirea filistenilor față de Isaac, ci de faptul că Ismael, fratele lui, îl batjocorea. Cea mai ascuțită parte a acestei opoziții este cea venită din partea celor religioși pe dinafară față de cei ce sunt născuți de sus și I se închină lui Dumnezeu în duh și în adevăr. Mulți copii prețioși ai lui Dumnezeu au suferit mult de pe urma urii și a cruzimii celor care pretindeau că le erau frați de credință.

Probabil că motivația lui Ismael era invidia; el nu putea suporta gândul că fratele lui mai mic avea să aibă întâietate. El părea să spună: „Acesta este moștenitorul, așa că îl urăsc!” Probabil că el a batjocorit calitatea lui Isaac de moștenitor și s-a lăudat că el avea un drept egal la avuție ca orice copil al făgăduinței.

În același fel, cei ce se pretind religioși se umplu de gelozie când se gândesc la starea credincioșilor și se văd pe ei înșiși la fel de buni cum sunt cei mai buni dintre cei ce nădăjduiesc că sunt mântuiți prin harul lui Dumnezeu. Ei nu doresc harul lui Dumnezeu pentru ei înșiși,

și totuși, asemenea câinelui în culcușul lui, ei nu pot suporta ideea de a împărți acel loc cu alții. Ei îi invidiază pe sfinți pentru nădejdea lor, sunt geloși pe pacea minții pe care aceștia o au și pe bucuria lor în bunătatea lui Dumnezeu. Dacă vreunul dintre voi vă regăsiți într-o astfel de situație, să nu fiți deloc surprinși.

Invidia lui Ismael s-a manifestat cel mai mult la marele ospăț care a fost dat cu prilejul înțărării fratelui lui. Așa fac formalistii, ca fratele cel mare din pildă (Luca 15:11-32), fiind cel mai stârniți când, de fapt, ar avea cel mai bun prilej de bucurie pentru legătura dintre tată și fiul lui iubit. Muzica și dansul adevăratei familii sunt numai amărăciune și gelozie pentru cei ce, cu mândrie, se pretind doar a fi credincioși, dar nu cunosc adevărata viață în Isus Hristos. Când siguranța deplină a credinciosului este înțărcată de îndoială și când desfătarea sfântă îl duce la separarea de lume – atunci religiosul carnal se umple de batjocuri, tratându-l pe cel sfânt cu cele mai rele epitete, spunându-i că este nebun sau fanatic, ori cârtește cu sarcasm plin de indignare: „Bietul de el! Lasă-l în pace, este trist cât de amăgit a ajuns”.

Oamenii care sunt religioși dar nenăscuți din nou, care trudes și speră să fie mântuiți prin meritele lor, de regulă manifestă o ură și o amărăciune față de cei ce

sunt copiii născuți din făgăduință. Uneori ei batjocoresc starea firavă a celor credincioși. Poate că Ismael îl lua peste picior pe Isaac spunându-i că era un bebeluș de curând înțărcat. Așa sunt credincioșii, oameni firavi, așa că cei care se cred tari sunt deseori gata să îi ia în batjocură pe cei credincioși.

Isaac nu putea spune că nu era firav, și nici credincioșii nu pot să nu recunoască faptul că sunt încă expuși neputințelor care pot aduce critici asupra lor. Dar lumea va fi mereu mai aspră decât ar fi drept, și îi batjocorește pe sfinți pentru slăbiciunile pe care le trece cu vederea în alții. Nu trebuie să credem că este un lucru ciudat dacă smerenia și imperfecțiunile noastre ajung să fie obiectul batjocurilor fariseilor mândri și auto-neprihăniți față de noi și față de Evanghelia noastră.

Deseori, batjocurile apar în urma afirmațiilor celui credincios. Isaac era numit „moștenitorul”, iar Ismael nu putea suporta să audă asta. „Iată”, zice legalistul, „omul acela era până nu demult un păcătos ticălos; acum, el zice că a crezut în Isus Hristos și se pretinde mântuit, acceptat de Dumnezeu și sigur că va ajunge în Cer. Ați mai auzit de o așa îndrăzneală?” Cel ce își îmbrățișează cătușele și lanțurile urăște prezența omului liber. Cel ce refuză îndurarea lui Dumnezeu pentru că

se încrede cu mândrie în meritele proprii este mânios pe omul care se bucură să fie mântuit prin har.

Probabil că micul Isaac, copilul unor părinți atât de bătrâni, părea ciudat și străin pentru tânărul egiptean pe jumătate crescut. Nimeni nu este mai străin pentru semenii lui ca omul născut de sus. A trăi prin credința în făgăduința lui Dumnezeu trebuie să pară cel mai prosper și mai natural lucru din lume, dar nu așa gândesc oamenii. Dimpotrivă, ei îi socotesc pe cei ce fac asta ca niște ființe ciudate care cred în Dumnezeu și acționează pe baza unei astfel de credințe. Băieții ticăloși de pe străzi vor râde de cei străini, și oamenii acestei lumi îi vor batjocori pe credincioșii adevărați ca urmare a atitudinii și purtării lor cerești. Pentru noi, aceasta este o mărturie a binelui, căci Domnul nostru a spus: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea” (Ioan 15:19).

Într-o mie de feluri, multe dintre ele fiind atât de josnice că nici nu merită menționate, credinciosul poate fi nevoit să suporte încercările batjocurilor și ale persecuției crude (v. Evrei 11), iar el trebuie să fie pregătit pentru asta. La urma urmei, în zilele noastre este puțin

lucru să fii persecutat, căci focurile de pe Smithfield s-au stins, iar turnul lollarzilor nu mai este folosit ca loc de temniță, și nici măcar smulgerea unghiilor și ruperea degetelor nu mai sunt folosite ca metode de tortură.¹ Curaj, frate bun! Chiar dacă ar trebui să fii ridiculizat, niciun os nu ți se va frânge; iar dacă ești suficient de curajos ca să disprețuiești ocara, nici măcar somnul nu îți va fi tulburat.

Batjocura lui Ismael față de Isaac este doar una din zecile de mii de dovezi ale dușmăniei ce există între sămânța femeii și sămânța șarpelui. Prezența celor două în casa lui Avraam a apărut ca urmare a coborârii lui în Egipt și a faptului că a acționat ca un necredincios față de Faraon. Apoi femeia egipteancă i-a fost dată Sarei ca roabă, și iată cum elementul rău a pătruns în tabără. Într-un ceas rău, Sara i-a dat-o pe roabă bărbatului ei, și iată izvorul întristării și a zece mii de lacrimi. Totuși, nicio amestecare a celor neregenerați cu Biserica lui Dumnezeu nu va schimba natura lor: un Ismael în tabăra lui Avraam a rămas Ismael.

În zilele noastre, cei mai înfocați dușmani ai adevărului lui Dumnezeu sunt străinii din părtășia noastră.

¹ Smithfield era un loc unde creștinii erau martirizați. Lollarzii fuseseră ucenici ai lui John Wycliffe, fiind deseori prigonți și închiși într-un turn special destinat.

Aceștia sunt cei care îi fac pe credincioșii în învățătura sănătoasă a Evangheliei să arate ca niște străini în bisericile care au fost întemeiate odinioară pe baza doctrinei Scripturii. Ei ne fac să fim ca niște străini în propria țară. Ei sunt îngăduitori cu tot soiul de erezii, dar nu și cu cel ce crede în doctrinele harului; ei râd de acesta ca și cum ar fi învechit și bigot, un muritor îmbătrânit care ar trebui să caute asiduu un mormânt și să se îngroape acolo. Totuși, omul care are încredere în Dumnezeu și crede în legământul Lui va fi în stare să supraviețuiască trecând prin toate aceste batjocuri, căci el socotește ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât toate comorile Egiptului (Evrei 11:26).

În niciun caz nu este ceva rușinos să ai încredere în Dumnezeu; dimpotrivă, este un lucru de onoare ca oamenii buni să aibă încredere în Cel ce este credincios și adevărat, iar dacă ei trebuie să sufere pentru asta, să sufere cu bucurie. De aceea, îmbracă-te cu un curaj sfânt, tu, cel ce înveți să trăiești prin har din făgăduința lui Dumnezeu, prin credință. Oare Capul familiei noastre n-a fost și El disprețuit și respins de oameni? Nu trebuie ca și restul frățietății să se asemene Fratelui lor cel mare (Rom. 8:29)? Dacă suntem părtași suferințelor lui Hristos, vom fi părtași slavei Sale (1 Petru 4:13). De

aceea, haideți să fim părtași împreună cu Cel răstignit care este Moștenitorul tuturor lucrurilor.

6

DESPĂRȚIREA ȘI IZGONIREA

„Dar ce zice Scriptura? ‚Izgonește-o pe roabă și pe fiul ei; căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul femeii slobode” (Gal. 4:30).

Isaac și Ismael au trăit împreună pentru o vreme. Auto-religiosul și credinciosul în făgăduință pot fi membri ai aceleiași biserici ani la rând, dar să nu fie de acord unul cu altul și să nu poată fi fericiți împreună, căci principiile lor de viață sunt, în esența lor, contrare.

În timp ce credinciosul crește în har și se maturizează spiritual, el va fi tot mai dezagreabil pentru cel legalist și, în ultimă instanță, se va vedea că cei doi nu au nicio părtașie unul cu altul. Ei trebuie să se separe, și acesta este cuvântul care avea să se împlinească în viața ismaelitului: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac” (Gen. 21:10; Gal. 4:30). Oricât de dure-roasă ar putea fi despărțirea, ea va fi potrivită voii divine

și nevoii situației. Uleiul și apa nu se vor amesteca, și nici religia omului firesc nu va fi de acord cu religia celui născut din făgăduință și susținut de făgăduință. Despărțirea dintre ei nu va fi decât rezultatul exterior al unei diferențe serioase care exista deja.

Ismael a fost alungat, dar el a încetat repede să regrete asta, căci și-a găsit o libertate mai mare printre triburile sălbatice din țară, printre cei între care avea să ajungă în curând un om mare. El a prosperat mult și a ajuns tată de prinți. El s-a aflat în sfera sa prosperă în lumea largă, căci acolo a avut parte de cinste și și-a câștigat un renume printre cei mari. Și așa se întâmplă deseori că omul religios carnal are multe obiceiuri deosebite și umblă pe căi interesante și, având dorința de a străluci, se duce în societate și este apreciat de oameni, ajungând o persoană însemnată.

Bineînțeles că lumea îi iubește pe ai ei. Religiosul aspirant de regulă uită de primii lui prieteni și afirmă fățiș: „Am renunțat la religia aceea de modă veche. Mi-a plăcut să stau printre toți acei sfinți câtă vreme eram sărac, dar acum mi-am strâns o avere, și cred că trebuie să stau printre oameni mai în rând cu lumea”. El face asta și își primește răsplata. Ismael și-a avut partea lui în această viață, dar n-a exprimat niciodată vreo dorință

de a fi părtaș legământului ceresc și binecuvântărilor lui tainice. Dacă cititorul meu vrea să se simtă mai liber și mai în elementul lui în societate decât în Biserica lui Dumnezeu, poate ști cu siguranță că îi aparține lumii, și să nu se amăgească în această privință. Așa cum îi este inima, așa este el. Nicio măsură de muncă forțată nu îl poate transforma pe Ismael într-un Isaac sau pe un om lumesc într-un moștenitor al Cerului.

Dacă te-ai uita către lucrurile exterioare și în viața aceasta, moștenitorul fângăduinței nu pare să aibă parte de lucrurile cele mai bune ale vieții. El nici măcar nu se poate aștepta la asta, pentru că cel ce își alege moștenirea în viitor cade de acord ca, în fapt, să accepte încercarea în viața prezentă.

Isaac a trecut prin anumite suferințe care i-au fost cu totul necunoscute lui Ismael; el a fost batjocorit și pus apoi pe un altar, dar nimic de acest fel nu i s-a întâmplat lui Ismael. Dacă ești ca Isaac, copil al fângăduinței, nu trebuie să îi invidiezi pe cei care sunt moștenitori ai acestei vieți pământești, chiar dacă soarta lor pare mai ușoară decât a ta. Da, vei fi ispitit la asta, așa cum a fost psalmistul când a fost întristat văzând prosperitatea celor răi (Ps. 73). În acest zbulucium există o măsură de ispită de a ne întoarce de la alegerea noastră spirituală,

dar oare nu am fost de acord să ne avem partea de moștenire în viitor, nu în prezent? Oare de ce să regretăm înțelegerea făcută?

Mai mult, cât de absurd este să îi invidiem pe cei care sunt ei înșiși vrednici de milă! A pierde făgăduința înseamnă practic să pierzi totul, iar cel care umblă după o neprihănire de sine a pierdut totul. Acești preținși credincioși lumești nu au nicio lumină sau viață spirituală în ei, și nici nu și le doresc. Ce stare pierdută trebuie să fie să te afli în întuneric și nici să nu fii conștient de asta! Acești oameni au suficientă religie cât să îi facă respectabili printre oameni și cât să se simtă confortabil în conștiințele lor, dar acest lucru este vrednic de milă câtă vreme ei sunt abominabili înaintea lui Dumnezeu. Ei nu simt nicio luptă interioară și niciun zbucium lăuntric adevărat. Ei nu au de dus nicio luptă între omul cel vechi și omul cel nou, așa că ei trec prin viață cu un aer nepăsător, neștiind nimic până le va veni sfârșitul. Ce ticăloșie să fii atât de amăgit! Și o spun iarăși, acești oameni nu sunt de invidiat. Mai bine să ai parte de viața lui Isaac, cu toate sacrificiile ei, decât de cea a lui Ismael, cu toată independența și libertatea lui sălbatică, căci toată măreția celor lumești se va sfârși în curând și nu va lăsa nimic în urma ei, decât ceea ce va face ca viața

lor veșnică să fie cu atât mai mizeră.

Totuși, să nu-ți închipui că cei credincioși cu adevărat ar fi nefericiți. Dacă nădejdea noastră ar ține doar de această lume, am fi cu adevărat vrednici de milă (1 Cor. 15:19), dar făgăduința luminează întreaga noastră cale și ne face cu adevărat binecuvântați. Zâmbetul lui Dumnezeu văzut prin credință ne aduce plinătatea bucuriei. Dacă pui viața credinciosului în cel mai mare dezavantaj posibil, dacă ai zugrăvi-o în cele mai întunecate culori, dacă l-ai lipsi nu doar de mângâieri, ci și de lucrurile necesare, tot vei vedea că un creștin în starea lui cea mai dificilă este mai fericit decât cel lumesc în starea lui cea mai bună. Lasă-l pe Ismael să aibă parte de întreaga lume; dă-i atâtea lumi câte stele sunt pe cer la miezul nopții, și tot nu merită să îl invidiem. Este datorria noastră să ne luăm crucea și să fim străini și călători împreună cu Dumnezeu în această lume, așa cum au fost înaintașii noștri credincioși; în ce privește făgăduința, chiar dacă unora li se pare îndepărtată, noi o vedem și o primim prin credință, găsind în ea Cerul aici, pe Pământ. Noi considerăm că a locui cu Dumnezeu și cu poporul Lui este o soartă mult mai bună decât au parte cei mai mari și mai onorați dintre copiii acestei lumi. Așteptarea revenirii Domnului nostru și a părtășiei noastre

cu El în slava veșnică ne sunt suficiente ca să ne umple de mulțumire câtă vreme așteptăm ca El să Se arate.

Această diferență pământească va duce la o despărțire tristă în moarte. Copilul femeii roabe trebuie să fie alungat în veșnicie și în timp. Nimeni nu poate ajunge în Cer prin faptele proprii sau dacă se laudă că l-a câștigat prin puterile sale. Slava este păstrată pentru cei ce sunt mântuiți prin har, astfel că nimeni nu poate avea parte de ea dacă își pune credința în eu. Ce lucru groaznic va fi când cei ce au trudit să își producă propria neprihănire și nu au vrut să se supună neprihănirii lui Hristos, vor fi izgoniți afară! Cum îi vor invidia ei atunci pe cei neînsemnați care au acceptat cu bucurie iertarea prin sângele lui Isus! Cum își vor descoperi nebunia și răutatea pentru că au disprețuit darul lui Dumnezeu preferând să se alipească de propria neprihănire, nu de cea a Fiului lui Dumnezeu.

Întrucât oamenii reprezentați de Ismael și de Isaac se vor despărți unii de alții în final, principiile lor de viață trebuie să nu se amestece niciodată, căci ele nu pot fi în niciun caz în acord unele cu altele. Noi nu putem fi mântuiți parțial prin noi înșine și parțial prin făgăduința lui Dumnezeu. Principiul și ideea de a câștiga mântuirea trebuie alungate din minte. Orice măsură și orice

formă a acestei gândiri trebuie izgonite. Dacă suntem atât de neînțelepți încât să depindem parțial de har și parțial de meritele noastre, va fi ca și cum am vrea să stăm cu un picior pe stâncă și cu unul în mare, iar căderea noastră va fi sigură. Nu poate exista nicio împărțire a mântuirii între faptele omului și jertfa Domnului. Ea trebuie să fie cu totul prin har sau cu totul prin fapte, cu totul de la Dumnezeu sau cu totul de la om, dar nu poate fi jumătate de un fel și jumătate de un alt fel (Rom. 11:6).

Încetează să încerci în zadar să unești cele două metode de mântuire care sunt la fel de contrare pe cât sunt focul și apa. Făgăduința și doar făgăduința trebuie să fie temelie nădejdiei noastre, astfel că toate ideile legaliste trebuie alungate cu asprime ca fiind ireconciliabile cu mântuirea prin har. Nu putem să începem în Duhul și să tragem nădejdea că vom fi făcuți desăvârșiți în firea pământească (Gal. 3:3). Religia noastră trebuie să fie toată dintr-o bucată. A semăna semințe amestecate sau a purta o haină din lână și cânepă amestecată au fost lucruri interzise pentru poporul din vechime al lui Dumnezeu, și tot așa, pentru noi, este nepermis să amestecăm harul și meritele umane, harul și datoria omului. Oriunde își face loc ideea de mântuire prin merite, prin

sentimente sau ritualuri, trebuie să o alungăm fără amânare, chiar dacă ne-ar putea fi dragă la fel cum Ismael îi era drag lui Avraam. Credința nu este prin vedere; duhul nu este totuna cu firea pământească; harul nu este totuna cu meritul omului; și nu trebuie să uităm niciodată această deosebire, ca să nu ajungem să cădem în greșeală gravă și să ratăm moștenirea care le aparține doar celor ce o primesc prin făgăduință.

Iată care este mărturisirea noastră de credință: „fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii” (Gal. 2:16). Iată și linia clară de demarcație în ce privește metoda prin care suntem mântuiți, linie pe care ne dorim să o păstrăm clară și evidentă: „Tot așa, și în vremea de față este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har. Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminteri harul n-ar mai fi har. Și dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altminteri fapta n-ar mai fi faptă” (Rom. 11:5-6).

Dragul meu cititor, vezi aceste lucruri și le înțelegi pe deplin?

7

ALE CUI SUNT FĂGĂDUINȚELE?

„Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17).

Domnul este mereu drept și bun față de ființele create de El, căci este natura Lui să fie astfel. Dar nu a existat nicio necesitate nici în dreptatea Lui și nici în bunătatea Sa care să Îl oblige să le facă făgăduințe de har celor care s-au răzvrătit față de El. Omul și-a pierdut orice pretenție imaginabilă față de Creatorul lui, căci el a încălcat Legea pură și sfântă de care era obligat să asculte. Nimic nu îi este datorat acum omului decât plata pentru păcatele lui.

Dacă Dumnezeu l-ar trata acum pe om pe baza dreptății stricte, El ar trebui să îl condamne și să îl pedepsească. Orice lucru care îi este dat vreunei ființe vinovate ca o favoare trebuie să izvorască din îndurarea

nemeritată și din bunătatea suverană a lui Dumnezeu; el trebuie să survină spontan din buna plăcere a voii Celui Preaînalt.

Făgăduințele harului decurg din dragostea nemărginită a lui Dumnezeu și doar din ea. Ele nu pot să provină din nicio altă sursă. Niciunul din membrii rasei omenești nu are vreun drept natural la făgăduințele binecuvântării, și nici măcar întreaga lume de oameni strânși laolaltă nu le-ar merita. Dumnezeu le-a făcut oamenilor făgăduințe în voia Sa liberă și după buna Lui plăcere, fără a exista altă motivație decât dragostea care este în El.

El a ales să facă făgăduințele Sale către cei aleși de El, care, în decursul timpului, sunt descoperiți prin credința lor în El. Cei pe care Dumnezeu i-a ales sunt călăuziți de Duhul Sfânt ca să Îl aleagă pe Dumnezeu și calea lui de mântuire prin credința în Hristos Isus. Aceia dintre aleși care ajung la vârsta discernământului conștient sunt călăuziți la credința în Isus și toți cei ce au credință în El pot concluziona fără îndoială că ei fac parte din numărul aleșilor, cărora le sunt date făgăduințele.

Pentru cei care trăiesc și mor în necredință nu există nicio făgăduință absolută și personală de la

Dumnezeu; ei nu se află sub har, ci sub Lege, și lor le aparțin amenințările, nu făgăduințele. Aceștia preferă o altă metodă de a fi tratați, diferită de cea a făgăduinței harului, astfel că ei pier în final ca rezultat al preferinței lor nesăbuite.

Aleșii Domnului sunt călăuziți să abandoneze calea mândră a eului și a meritelor personale, astfel că ei o apucă pe calea credinței și găsesc astfel odihnă pentru sufletele lor. Poate părea un lucru mărunț să crezi Cuvântul lui Dumnezeu și să îți pui încrederea în Acela pe care Dumnezeu L-a trimis ca să fie Mântuitorul nostru, dar lucrurile nu stau deloc așa. Credința este semnul alegerii, dovada regenerării, semnul slavei care va să vină. Așa că a crede că Dumnezeu este credincios făgăduinței Lui astfel încât să te odihnești pe veci în ea dovedește existența unei inimi care a fost împăcată cu Dumnezeu, a unui duh în care este prezentă sămânța [sau începutul] sfințeniei desăvârșite.

Când Îl credem pe Dumnezeu așa cum este El revelat în Hristos Isus, credem toate făgăduințele Lui. Încrederea în Persoana Sa implică încrederea în tot ceea ce El spune, motiv pentru care noi acceptăm toate făgăduințele lui Dumnezeu ca fiind sigure și neîndoielnice. Noi nu credem într-o făgăduință și ne îndoim de

alta, ci ne bazăm pe fiecare ca adevărată, și credem că este valabilă pentru fiecare dintre noi în ce privește starea și circumstanțele noastre. Noi trecem de la afirmații generale la aplicații particulare. Cel ce a spus că El îi va mântui pe toți cei ce cred în El, mă va mântui și pe mine, pentru că eu cred în El. Tot așa, fiecare binecuvântare pe care El S-a angajat să o dea celor credincioși va ajunge să îmi fie dată și mie, pentru că și eu sunt credincios. Aceasta este gândire sănătoasă și, prin ea, vom apăra credința prin care trăim și suntem mângâiați. Asta nu se petrece pentru că eu aș merita ceva, ci pentru că Dumnezeu mi-a făgăduit aceste lucruri fără plată în Domnul Isus Hristos, astfel că eu primesc făgăduința Lui, și acesta este motivul și temelia nădejzii noastre.

Cineva ar putea să se întrebe la prima vedere de ce nu cred toți oamenii în Dumnezeu, dacă așa stau lucrurile. Ar părea ca și cum acest semn al alegerii divine ar trebui să fie prezent într-o manieră universală, căci Dumnezeu nu poate minți și nu există niciun motiv să Îl suspectăm că ar vrea să Își schimbe planul ori că ar eșua în abilitatea de a-Și ține cuvântul. Cu toate acestea, atât de falsă este inima omului, că el se îndoiește de Creatorul lui. El Îl urăște pe Dumnezeul lui și, de aceea, nu Îl crede. Când omul îndrăznește să Îi atribuie minciuni Aceluia

care este adevărul, aceasta este cea mai sigură dovadă a vrăjmășiei naturale a omului față de Dumnezeu. „Cine nu-L crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său” (1 Ioan 5:10).

Încrederea reală, practică, în Dumnezeu cel viu, oricât de ușoară ar părea, este o virtute ce n-a fost practică niciodată de o inimă neînnoită. Ispășirea glorioasă făcută de Fiul întrupat al lui Dumnezeu este vrednică de încrederea întregii omeniri. Ai putea să îți imaginezi că fiecare păcătos ar dori să fie spălat de îndată în acest izvor curățitor și să creadă fără ezitare în Răscumătorul divin, dar situația este tare departe de aceasta. Oamenii nu vor să vină la Hristos ca să aibă viața (Ioan 5:40). Ei mai degrabă ar crede în orice, numai în jertfa lui Isus nu.

Dacă Duhul Sfânt nu face o minune în sufletul unui om, el nu va avea încredere în marea jertfă pe care Dumnezeu a oferit-o și a acceptat-o pentru îndepărtarea vinovăției. De aceea, această chestiune simplă a credinței devine semnul distinctiv al aleșilor Domnului. Nicio altă dovadă nu este atât de infailibilă: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică” (Ioan 3:36). Sentimentele și acțiunile pot sluji toate ca dovezi, dar dovada

esențială a părtășiei la făgăduința lui Dumnezeu este credința în El. „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire” (Rom. 4:3). Au existat multe alte lucruri bune în caracterul patriarhului, dar acesta a fost cel decisiv – el l-a crezut pe Dumnezeu. Da, aceasta a fost rădăcina tuturor celorlalte lucruri laudabile în el.

Oamenii înțelepți în felul lumii disprețuiesc credința și o pun în contrast cu faptele bune, dar acest contrast nu este corect. Cineva ar putea la fel să pună în contrast o fântână și izvorul ei sau Soarele cu căldura lui. Dacă credința adevărată este mama sfințeniei, atunci mama harului trebuie laudată pentru pruncul ei, nu pusă în contrast cu el. O astfel de gândire nesănătoasă vine dintr-o răutate deșartă. Dacă oamenii iubesc faptele bune atât cât pretind ei că le iubesc, ar trebui să iubească și credința care le produce.

Dumnezeu iubește credința pentru că ea Îl onorează și pentru că duce la fapte de ascultare față de El, ascultare care include dragostea față de semenii noștri. Credința este mai mult decât izbește privirea. Într-un aspect, ea este cea mai mare dintre toate faptele bune, așa cum ne învață chiar Domnul nostru Isus. Evreii L-au întrebat: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui

Dumnezeu?” Ei ar fi vrut să facă cu bucurie fapte evlavioase, fapte care să fie acceptate de Domnul mai presus de orice. Dar Domnul Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El” (Ioan 6:28-29). Este ca și cum ai spune că cea mai acceptabilă lucrare înaintea lui Dumnezeu pe care ai putea să o faci este să crezi în Mesia. Încrederea în Domnul Isus este apogeul virtuții. Oamenii mândri ar putea râde batjocoritor, dar această afirmație este adevărată: „fără credință este cu neputință să fim plăcuți” lui Dumnezeu (Evrei 11:6), dar „cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 3:18). Făgăduința îi este făcută celui care o crede, și în cazul lui ea se va împlini. Cel ce primește făgăduința este primit de făgăduință. Cel ce Îl acceptă pe Hristos este acceptat în Hristos. Cel ce crede cu adevărat este mântuit cu siguranță.

Dragă cititor, tu crezi în Dumnezeul care te-a creat?

8

FĂGĂDUINȚA UNUI DAR FĂRĂ PLATĂ

„El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe” (2 Petru 1:4).

Observă acel cuvânt – „dat”. Petru spune că „El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe”. Pentru tot ce avem, suntem îndatorați față de darul lui Dumnezeu. Noi trăim din dărnicia divină. Tot ceea ce avem, am primit ca dar, și tot ceea ce urmează să avem trebuie să vină în același fel. „Plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică” (Rom. 6:23). Noi nu suntem în stare să câștigăm ceva, dar Dumnezeu poate să ne dea toate lucrurile. Mântuirea trebuie să fie cu totul un dar, un dar fără plată, un dar nemeritat, un dar spontan al dragostei divine. Și făgăduința mântuirii este de aceeași natură.

„Este mai ferice să dai decât să primești” (F.A. 20:35), iar Cel ce este cel mai binecuvântat, Dumnezeul în veci binecuvântat, are plăcere să dăruiască. Natura

Lui este să dăruiască la fel cum este natura Soarelui să strălucească sau a unui râu să curgă. Cât de binecuvântați suntem când primim darul Lui! Acest lucru este accentuat mult dacă ne gândim cât de necesar este să primim darul Lui, căci lucrurile de care avem nevoie sunt de o așa natură încât, dacă nu le obținem, suntem pierduți acum și suntem pierduți pe vecie. Suntem lipsiți de viață, de lumină, de speranță și de pace, dacă suntem lipsiți de Dumnezeu. Dacă El nu ne dăruiește după bogățiile harului Său, suntem mai rău decât goi, săraci și ticăloși; suntem cu totul și cu totul ratați. Nu este posibil ca noi să merităm astfel de daruri. Și chiar dacă am merita ceva, aceste lucruri trebuie să vină la noi fără bani și fără plată. O făgăduință de la Dumnezeu trebuie să fie o binecuvântare a harului, astfel că noi nu putem pretinde ca Dumnezeu să ne făgăduiască favoarea Sa și nici binecuvântările neprețuite care sunt învăluite în ea.

Acest lucru ne învață ce atitudine să ne însușim. Mândria nu se potrivește celor care sunt dependenți de Dumnezeu. Cel ce trăiește din darurile altora ar trebui să fie smerit și recunoscător. Noi suntem niște cerșetori la ușa îndurării divine. Noi stăm la poarta frumoasă a templului zi de zi și cerșim, dar nu de la închinători, ci de la Acela înaintea căruia îngerii se închină.

Și de fiecare dată când Domnul trece pe lângă acel loc, noi cerem, iar El ne dă, dar nu suntem surprinși că primim din dragostea Lui, pentru că El a făgăduit să ne dea îndurări mari. El ne-a învățat să spunem: „pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi” (Matei 6:11), astfel că noi nu ne rușinăm și nici nu ne este frică să cerem de la El tot ce avem nevoie. Noi trăim o viață de dependență de El, și suntem bucuroși ca lucrurile să stea așa. Este dulce să ne primim toate lucrurile din mâinile Domnului nostru, care a fost răstignit. Fericită este sărăcia care ne face să fim bogați în Hristos. Noi nu câștigăm nimic, și totuși primim totul, fiind de trei ori binecuvântați pentru că avem parte ceas de ceas de darul lui Dumnezeu. „El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe”.

Dragă cititor, această învățătură despre făgăduința care vine ca un dar desăvârșit ar trebui să fie peste măsura de încurajatoare pentru toți cei ce își simt starea pierdută și care cunosc că sunt faliți spiritual. Pentru astfel de oameni, ea este un cuvânt aducător de bucurie că totul ne este dat fără plată de Dumnezeu. Dacă El ne dă totul, de ce să nu le dea totul și altor nevoiași? Aceia dintre noi care se bucură în Dumnezeu au primit toate lucrurile ca un dar fără plată, așa că de ce alții să nu le

primească în aceeași manieră? Se zice că „nu există nimic mai gratuit ca un dar”, așa că de ce tu, cititorul meu, să nu îl primești cum l-am primit și eu?

Pentru cel care este dornic să dăruiască, sărăcia celui care primește darul este o încurajare, nu o piedică. Vino, deci, tu, care ești lipsit de merite, și Hristos va fi meritul tău. Vino, tu, care n-ai nicio neprihănire, și Hristos va fi neprihănirea ta. Vino, tu, cel care ești plin de păcate la fel cum este copanul plin de carne, și Domnul care iartă va șterge păcatul tău. Vino, tu, cel care ești cu totul falit, și vei fi făcut bogat în Isus. Negustoria unui milog ți se va potrivi, și vei prospera în ea, căci văd că te roade foamea și portofelul îți este gol. Cel ce nu poate săpa n-ar trebui să se rușineze să cerșească (Luca 16:3). Cerșetorul nu are nevoie de marfă de vânzare în mâinile sale. Încălțările vechi și rupte, zdrențele mânjite și trase – acestea formează o uniformă potrivită pentru un cerșetor. Oare nu așa arată haina ta spirituală? Cu cât mai sărac este milogul, cu atât el este mai binevenit la ușa dărnicii divine. Cu cât ai mai puțin din tine, cu atât ești mai potrivit să vii la Acela care dăruiește cu mână largă și fără mustrare (Iacov 1:5).

Da, totul este în dar. Aceasta este Evanghelia pe care suntem trimiși să ți-o propovăduim: „Fiindcă atât

de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). „Mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său” (1 Ioan 5:11). Din partea lui Dumnezeu, totul este dărnicie; din partea noastră, totul este primire. Făgăduința este deja făcută, și este oferită fără plată – ea se va împlini, și se va împlini tot fără plată. Dumnezeu nu începe cu dărnicia, după care să ne ceară un preț pe ceea ce ne dă. Pe chitanța harului Lui nu ni se cere să plătim niciun comision. El nu cere și nu primește niciun sfânt; dragostea Lui este în întregime un dar. Și ca dar poți accepta făgăduința Lui, căci El nu Se va degrada ca să ia aminte la orice alți termeni ai ei. El o dăruiește gratis și nu poate accepta vreun preț pe care tu să-l poți plăti. Totul a fost plătit de Fiul Său.

Cuvântul „dat” din versetul de la începutul capitolului este o invitație clară adresată celor mai săraci dintre săraci. O, dacă ei ar îndrăzni să o accepte de îndată! Marele clopot răsună, anunțând ca toți cei ce vor să vină la marea masă a dărnicii infinite să îl audă și să se apropie. După bogățiile harului Său, Dumnezeu făgăduiește să le dea gratis mântuirea și viața veșnică tuturor celor ce cred în Fiul Său, Isus Hristos. Făgăduința

Lui este fermă și sigură – de ce să nu fie crezută de oameni?

Dragă cititor, ce spui de făgăduința dată atât de liber tuturor celor ce cred? O vei crede și tu ca să trăiești prin ea?

9

REALITATEA FĂGĂDUINȚEI

„De aceea și poate să îi mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25).

Evident că este ceva minunat ca Dumnezeu cel veșnic să le facă făgăduințe celor pe care El i-a creat. Înainte ca El să Își dea cuvântul, El a fost liber să facă ce dorea, dar după ce a făcut o făgăduință, credințioșii și onoarea Sa Îl obligă să facă ce a spus. Pentru El nu există limite ale libertății Sale, căci făgăduința este întotdeauna o declarație a voii Sale suverane și a bunei Sale plăceri, și va fi mereu desfătarea Lui să acționeze după cuvântul pe care l-a dat. Deși El este liber să facă ce dorește, este uimitor cum Domnul S-a coborât ca să intre în legământ. Și totuși El a făcut asta. Domnul a încheiat un legământ al harului cu oamenii, prin care El a confirmat făgăduințele Sale, nu doar pe baza Cuvântului Lui, ci chiar făcând un jurământ, „pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este

cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte” (Evrei 6:18).

În acel legământ există făgăduințe numeroase și prețioase, toate confirmate în Hristos Isus și întărite pe veci pe fundamentul credințioșiei divine. Aceasta este nădejdea noastră, așa cum Pavel îi scria lui Tit: „în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșnicii de Dumnezeu, care nu poate să mintă” (Tit 1:2). Dumnezeu a făgăduit, iar noi ne întemeiem încrederea acum și pentru toată veșnicia pe credințioșia acelei făgăduințe. Noi credem că nu ar fi un lucru deloc nesăbuit să ne bazăm odihna mântuirii sufletelor noastre pe făgăduința Creatorului nostru credincios. Ca să ne ajute să ne încredem astfel, făgăduințele n-au fost doar spuse, ci și lăsate în scris. Oamenii spun că lor le place să aibă un contract scris negru pe alb, și așa avem și noi în ce privește făgăduințele Domnului. „În sulul cărții este scris” (Ps 40:7; Evrei 10:7). Stă scris pe veci pe paginile inspirate și, pentru că noi credem ce scrie în Bibliile noastre, suntem obligați să ne bazăm pe făgăduințele scrise în ele.

Este un semn de mare slăbiciune pentru mulți că ei nu tratează făgăduințele lui Dumnezeu ca pe realități.

Dacă un prieten le face o promisiune, ei o privesc ca pe un lucru de substanță și au privirile îndreptate către ceea ce o asigură, numai că afirmațiile lui Dumnezeu sunt tratate deseori ca și cum ar fi o sumedenie de cuvinte care înseamnă foarte puțin. Acest lucru este foarte dezonorant la adresa Domnului și foarte dăunător pentru noi înșine. Fii sigur că Domnul nu se joacă cu vorbele: „Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit oare, nu va împlini?” (Num. 23:19).

Angajamentele Lui sunt împlinite întotdeauna. David a spus despre făgăduințele pe care Domnul i le făcuse: „El a făcut cu mine un legământ veșnic, bine întărit în toate privințele și tare” (2 Sam. 23:5). Dumnezeu vorbește intenționat, în ordine și cu hotărârea potrivită, și poți fi sigur că ceea ce El a spus este sigur și că toate cuvintele Lui se vor împlini la fel de sigur pe cât au fost rostite. Oare vreunul dintre cei care și-au pus încrederea în Domnul a fost amăgit? Se poate găsi o singură situație în care Dumnezeul nostru nu S-a ținut de cuvântul Lui? Veacurile nu pot veni nici măcar cu o singură dovadă că Iehova, care a făcut făgăduințe, S-ar fi întors vreodată de la ceea ce El a spus.

Noi admirăm fidelitatea în oameni și nu ne putem imagina ca ea să fie absentă din caracterul lui Dumnezeu

și, de aceea, putem să contăm în siguranță pe Ființa Lui ca fiind la bună, cum este și Cuvântul Său. Se spune despre Gebhard Leberecht von Blücher că, atunci când era cu armata în marș ca să îl ajute pe ducele de Wellington în bătălia de la Waterloo, împotriva lui Napoleon, trupele lui au fost ezitante. „Nu vom reuși”, au spus ele. „Trebuie să reușim”, a fost răspunsul lui. „Am promis să vin în ajutor, am promis, ați auzit? Nu cred că vreți să îmi încalc cuvântul dat”. Și a ajuns la Waterloo așa cum și-a dat cuvântul. El nu putea fi împiedicat de nimic, căci făcuse promisiunea. Iar noi lăudăm o astfel de credincioșie și nu am avea gânduri josnice despre cel care a dovedit-o. Dar oare Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ar putea să eșueze în făgăduința Lui? Nu, ci El va mișca Cerul și Pământul, va clătina Universul, mai degrabă decât să nu Își țină cuvântul dat. El pare să ne spună: „Trebuie să împlinesc ce am spus. Am făgăduit, am făgăduit, ați auzit?” Și ca să-Și țină făgăduința față de noi, El nu L-a cruțat nici chiar pe Fiul Său. El a considerat necesar ca Isus să moară pentru ca făgăduința și cuvântul Domnului să nu fie încălcate. O spun iarăși, poți fi sigur că Domnul nu se joacă cu ce spune, și că El va împlini fiecare silabă din făgăduințele Lui. Cu toate acestea, trist este că numai sămânța aleasă va crede în El. Tu, cititorul acestor rânduri, vei crede?

Dumnezeu trebuie să rămână credincios, indiferent cine altcineva ar minți și ar înșela. Dacă tot adevărul din lume ar putea fi strâns laolaltă, n-ar fi decât o picătură într-o găleată comparat cu credințioșia lui Dumnezeu. Credințioșia celor mai drekți dintre oameni este deșertăciune când este comparată cu adevărul sigur al lui Dumnezeu. Credințioșia celor mai cinștiți dintre oameni este ca un abur, dar credințioșia lui Dumnezeu este ca o stâncă. Dacă avem încredere în oamenii buni, ar trebui să avem o încredere infinit mai mare în bunul Dumnezeu.

De ce pare un lucru neobișnuit să ne odihnim în făgăduința lui Dumnezeu? Cumva, acest lucru li se pare unora a fi ceva visător, sentimental sau mistic, și totuși, dacă ne uităm la el cu calm, este cel mai veridic lucru pe care îl putem face. Dumnezeu este real. Orice altceva este o umbră. El este sigur. De orice altceva ne putem îndoi. El Își va ține cuvântul, iar aceasta este o necesitate absolută, căci cum altfel ar mai fi El Dumnezeu? A crede în Dumnezeu ar trebui să fie un act al minții care să nu necesite niciun efort. Chiar dacă le-ar putea fi sugerate dificultăți, cei sinceri și curați la inimă ar trebui să spună spontan: „Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși” (Rom. 3:4).

A-I da lui Dumnezeu mai puțin decât o credință implicită înseamnă să Îi furăm cinstea ce I se cuvine pentru sfințenia Lui nepătată.

Datoria noastră față de Dumnezeu ne cere să acceptăm făgăduința Lui și să acționăm pe baza ei. Orice om cinstit are dreptul la credibilitate, și cu atât mai mult Dumnezeu adevărului o merită. Ar trebui să tratăm făgăduința ca fiind în sine substanța lucrului făgăduit de ea, la fel ca atunci când ne uităm la cecul unui om sau la bancnota din mână ca la plata reală pentru ceea ce ne dă. Promisiunile de a plăti sunt date din mână în mână în treburile noastre zilnice, ca și cum ar fi moneda negustorului; iar făgăduințele lui Dumnezeu ar trebui privite în aceeași lumină. Haideți să credem că avem cereri pe care le-am dus înaintea Lui. El este vrednic ca noi să acționăm astfel, și făgăduiește să răsplătească o astfel de credință.

Haideți să privim făgăduința ca un lucru atât de sigur și neîndoielnic, încât să acționăm pe baza ei, și să o considerăm de primă importanță în toate calculele pe care ni le facem. Domnul le făgăduiește viața veșnică celor ce cred în Isus. De aceea, dacă noi credem cu adevărat în Isus, să tragem concluzia că avem viața veșnică și să ne bucurăm de acest mare privilegiu. Făgăduința

lui Dumnezeu este cel mai bun temei al siguranței mântuirii noastre; ea este de departe mai sigură decât visele, vedeniile și revelațiile imaginare; ea este mult mai vrednică de crezare decât simțămintele noastre, fie ele de bucurie sau de tristețe, căci este scris: „Oricine crede în El, nu este judecat” (Ioan 3:18). Eu cred în Isus, așa că nu sunt condamnat. Aceasta este o gândire sănătoasă, iar concluzia este sigură. Dacă Dumnezeu a spus asta, așa este, și nu încapse nicio îndoială. Nimic nu poate fi mai sigur decât ceea ce Dumnezeu însuși a spus; nimic nu poate fi mai sigur că se va petrece decât ceea ce El a garantat cu mâna și pecetea Lui.

Când un suflet este sub convingerea de păcat, el percepe avertismentele Domnului cu o intensitate a credinței care este foarte observabilă, pentru că această credință zguduită dă naștere în inimă unei groaze și spaime copleșitoare. Oare de ce făgăduințele să nu fie acceptate cu o conștientizare asemănătoare? De ce să nu fie acceptate cu aceeași siguranță? Dacă este adevărat în conștiința omului că „oricine crede în El, nu este judecat” (Ioan 3:18), poate fi acceptat cu la fel de multă siguranță că „cine va crede și se va boteza, va fi mântuit” (Marcu 16:16), pentru că al doilea lucru este la fel de bine parte din Cuvântul lui Dumnezeu cum este și

primul. Tendința minții trezite este să insiste pe partea mai întunecată a Cuvântului lui Dumnezeu și să simtă forța ei deplină, neglijând în același timp partea mai luminoasă a aceluiași Cuvânt, și să arunce astfel o umbră de îndoială asupra ei, chiar dacă este la fel de adevărată și bună. Aceasta este nebunie. Fiecare binecuvântare este prea bună ca să o primim dacă o măsurăm prin prisma nevredniciei noastre, dar nicio binecuvântare nu este prea bună ca Dumnezeu să n-o dăruiască, dacă o judecăm după bunătatea Lui fără egal. Ține de natura unui Dumnezeu al dragostei să dăruiască binecuvântări nelimitate. Dacă Alexandru cel Mare a dăruit ca un rege, de ce Iehova să nu dăruiască asemenea unui Dumnezeu?

Noi îi auzim uneori pe oameni spunând: „asta este la fel de sigură ca moartea”, dar aș sugera că este la fel de potrivit să spunem, „asta este la fel de sigură ca viața”. Lucrurile bune de la Dumnezeu sunt la fel de sigure ca judecățile pe care El le face în dreptatea Sa. „Oricine crede în El... nu pierе, ci are viața veșnică” (cf. Ioan 3:16). Așa trebuie să fie, căci Cuvântul lui Dumnezeu spune asta, și nu poate greși.

Da, Domnul ia în serios ceea ce El spune. El nu își bate joc de oameni dându-le cuvinte seci și sunete

goale. De ce să Își amăgească El ființele pe care le-a creat și să ceară de la ele o încredere oarbă și stearpă? Domnul poate trece dincolo de cuvântul dat în a dărui mai mult decât am crede noi la început, dar El nu va dărui nimic mai puțin. Noi putem interpreta făgăduințele Sale pe cea mai darnică scară. El nu va eșua niciodată dăruiind mai puțin decât este de așteptat potrivit făgăduinței. Credința nu a depășit niciodată bogăția dărnicii lui Dumnezeu. Haideți să primim făgăduința și să ne bucurăm de substanța, nu de umbra ei. Haideți să ne bucurăm chiar acum de ea ca de realitatea a ceea ce nădăjduim.

10

COMOARA SPECIALĂ A CREDINCIOȘILOR

„Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Fil. 4:19).

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt comoara specială a credincioșilor, căci substanța moștenirii credinței este pusă în ele. Toate făgăduințele Dumnezeului legământului sunt ale noastre ca să le prețuim ca pe posesiunea personală a noastră. Noi le primim și le îndrăgim prin credință, iar ele constituie bogățiile noastre cele adevărate. Noi ne bucurăm deja de pe acum de anumite lucruri foarte prețioase, dar principala parte a avuției noastre, cea mai mare parte a averii noastre stă în făgăduința Dumnezeului nostru. Ceea ce avem în mâini este doar arvuna celei mai nemăsurate avuții a harului, care va fi plătită la vremea potrivită.

În bunătatea Lui, Domnul ne dă chiar de pe acum toate lucrurile necesare vieții și evlaviei în această lume,

dar binecuvântările Lui cele mai alese sunt păstrate pentru vremea ce va să vină. Harul care ne este dat zi de zi sunt banii de cheltuială care ne sunt necesari în călătoria noastră către casă, dar nu ei sunt averea noastră. Proviiziile providențiale sunt rațiile de care avem nevoie în marșul nostru, nu ospățul final al dragostei. Am putea rata aceste mese de pe cale, dar noi vom merge la „ospățul nunții Mielului” (Apoc. 19:9). Tâlharii ne pot fura bănuții pe care îi avem aici, dar comoara noastră specială este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, și nu ne temem că am putea să o pierdem. Mâna care a sângerat ca să ne dea această comoară o păzește pentru noi.

Este o mare bucurie să avem siguranța deplină a părtașiei noastre la făgăduințe, dar acest sentiment al bucurie se poate pierde și am putea descoperi că ne este greu să îl recăpătăm, însă moștenirea veșnică va rămâne tot timpul a noastră. Este ca și cum un om ar avea în mâini un exemplar adevărat al titlului lui de proprietate și s-ar bucura atât de mult în citirea lui, până ce, printr-o întâmplare nefericită, l-ar pierde sau i-ar fi furat. Pierderea actului nu înseamnă și pierderea drepturilor sale. Citirea mângâietoare a actului este oprită, dar dreptul lui de proprietate nu este distrus. Făgăduința legământului este dată fiecărui moștenitor împreună

cu Hristos, și acest drept nu se poate pierde nicidecum. Multe situații pot să încerce să zguduie simțământul siguranței celui credincios, dar „făgăduința este chezușuită pentru toată sămânța” (Rom. 4:16). Posesiunea noastră cea mai mare nu ține de vreo mângâiere sau încredere prezentă pe care le-am putea primi din făgăduință, ci de făgăduință în sine și de moștenirea glorioasă pe care ea ne-o garantează. Moștenirea noastră nu este de această parte a Iordanului. Cetatea noastră nu este între granițele prezentului; noi o vedem de departe, și așteptăm să ne bucurăm de ea pe deplin în acea zi strălucită când Capul legământului nostru Se va arăta în slava Sa, alături de tot poporul Lui. Providența lui Dumnezeu este pensiunea noastră pământească, dar făgăduința Lui este moștenirea noastră cerească.

Ți-a trecut vreodată prin minte să te întrebi de ce felul lui Dumnezeu de a Se purta cu aleșii Lui este prin făgăduințe? El ar fi putut să trimită dintr-o dată făgăduințele Lui și fără să ne înștiințeze de intențiile Lui. În felul acesta, El ar fi eliminat necesitatea unui legământ cu ei. Prin natura lucrurilor, n-ar mai fi fost nevoie de acest plan al făgăduinței. Domnul ne-ar fi dat toate îndurările de care am fi avut nevoie, fără să Se mai angajeze să facă asta. Dumnezeu ar fi putut să pună la lucru

toată puterea Lui cea mare, toată tăria voinței și fermitatea hotărârii, El ar fi putut să hotărască în Sine, în taină, să facă tot ceea ce face în beneficiul credincioșilor fără să le descopere sfaturile Sale divine. El a păstrat tainice multe hotărâri ale Sale încă de la întemeierea lumii – de ce atunci a descoperit El planurile Lui privitoare la binecuvântările Sale? De ce felul Lui de a Se purta cu poporul Său, de la poarta Grădinii Eden încoace, a fost bazat pe făgăduințe făcute cunoscute tuturor?

Oare această întrebare nu conține în sine răspunsul? În primul rând, noi n-am mai fi fost credincioși dacă n-ar fi existat o făgăduință în care să credem. Dacă este ca mântuirea să vină prin credință, trebuia făcută o făgăduință către care credința să se îndrepte. Planul de mântuire prin credință a fost ales astfel pentru că este cel mai potrivit principiului harului, iar aceasta implică darea făgăduințelor, astfel încât credința să aibă deopotrivă o temelie și o hrană. Credința lipsită de făgăduință ar fi ca un picior care să nu aibă teren pe care să se așeze; o astfel de credință, dacă ar putea fi numită astfel, ar fi nevrednică de planul harului. Întrucât credința a fost aleasă ca marea poruncă evanghelică, făgăduința a devenit o parte esențială a dispensației Evangheliei.

Mai mult, este un gând aducător de bucurie că bunul nostru Dumnezeu a rânduit să ne dea făgăduințele lucrurilor bune, ca să ne bucurăm de ele de două ori – prima dată prin credință, și apoi prin împlinirea și rodirea lor. El ni le dă de două ori prin făgăduință, și noi le primim de două ori când primim făgăduința prin credință. Vremea împlinirii multora dintre făgăduințe nu vine atât de repede, dar, prin credință, noi cunoaștem făgăduința, iar prevestirea binecuvântării așteptate ne umple sufletele de beneficii cu mult timp înainte de împlinirea ei. Și avem un exemplu de acest fel la scară mare în viețile sfinților din Vechiul Testament. Marea făgăduință a Seminței în care popoarele aveau să fie binecuvântate era temeiul credinței, fundamentul nădejzii și cauza mântuirii a mii de credincioși înainte ca Fiul lui Dumnezeu să vină în trup printre oameni. Oare n-a spus Domnul nostru: „Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56)? Marele părinte al celor credincioși a văzut ziua lui Hristos prin telescopul făgăduinței lui Dumnezeu, prin ochiul credinței; și chiar dacă Avraam n-a căpătat împlinirea acelei făgăduințe în timpul vieții sale, ci a adormit înainte de venirea Domnului, la fel ca Isaac, Iacov și mulți alți sfinți, totuși el a crezut în Hristos, s-a bucurat în Hristos, L-a iubit pe Hristos și L-a slujit.

Înainte să Se fi născut la Betleem sau să fie adus ca jertfă pe Calvar, Isus a fost văzut astfel de cei credincioși, și acest lucru i-a făcut bucuroși. Făgăduința le-a dat un Mântuitor înainte ca Mântuitorul să fi venit.

Așa este și în vremurile noastre. Prin intermediul făgăduinței, noi intrăm în posesia lucrurilor care încă nu se văd. Prin anticipare, noi facem ca binecuvântarea viitoare să fie prezentă pentru noi. Credința șterge timpul, anihilează distanța și aduce lucrurile viitoare dintr-o dată în posesia noastră. Domnul încă nu ne-a dat să ne alăturăm cântărilor Cerului, căci încă nu am trecut prin porțile de mărgăritare, nici nu am călcat pe străzile de aur curat, dar făgăduința unei astfel de fericiri ne luminează întunericul suferințelor și ne aduce pregustări imediate ale slavei. Noi triumfăm prin credință înainte ca mâinile noastre să fluture ramurile de lauri. Noi domnim cu Hristos prin credință înainte ca frunțile noastre să fie acoperite de cununile care nu se vor veșteji niciodată. Noi am văzut de foarte multe ori răsăritul Cerului în timp ce am văzut licărind lumina din făgăduință. Când credința a fost viguroasă, am urcat acolo unde Moise a stat și s-a uitat către țara în care curge lapte și miere; și apoi, când ateii au spus că nu există nicio Cetate cerească, noi am răspuns: „N-am văzut-o noi de pe

Munții Plăcuți?”¹ Noi am văzut suficient prin intermediul făgăduinței ca să fim încredințați de slava pe care Domnul a pregătit-o pentru cei care Îl iubesc (1 Cor. 2:9), și astfel am căpătat prima gustare din fericirea făgăduită și am găsit în ea pecetea sigură a bucuriei noastre depline și finale în ea.

Crezi că făgăduința a fost menită și să ne conducă neîncetat tot mai departe de lucrurile care se văd, îndreptându-ne înaintea și tot mai sus, către cele duhovnicești și nevăzute? Omul care trăiește din făgăduința lui Dumnezeu s-a ridicat într-o atmosferă foarte diferită de cei care ne asupresc în aceste văi joase ale vieții de zi cu zi. „Mai bine este”, zice psalmistul, „să cauți un adăpost în Domnul, decât să te încrezi în om; mai bine să cauți un adăpost în Domnul decât să te încrezi în cei mari” (Ps. 118:8-9). Și cu adevărat așa este, căci este mai duhovnicesc, mai nobil și mai aducător de inspirație. Noi trebuie să ne ridicăm la înălțimea acestei încrederi prin puterea lui Dumnezeu, căci, prin firea noastră, suntem înclinați să ne alipim de ceea ce este doar țărână. Vai, noi suntem împiedicați de dorința noastră idolatră de a vedea, de a atinge și de a ține lucrurile în mâinile noastre (Col. 2:21). Noi ne punem încrederea

¹ Autorul face aluzie la cartea *Călătoria creștinului*, de John Bunyan.

în simțurile noastre, dar nu avem suficient simț ca să ne încredem în Dumnezeu nostru. Același duh care l-a făcut pe Israel să strige în pustie, „fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră” (Exod 32:1), ne îndeamnă să suspinăm după lucruri tangibile prin carne și sânge, pe care încrederea noastră să le apuce cu mâna. Noi suntem înfometate după dovezi și nu am accepta că făgăduința divină este mai bună și mai sigură decât toate semnele vizibile. Astfel, noi ne istovim în foamea după dovezile vizibile, până ce suntem îndreptați să încercăm lucrurile mai bune și mai sigure, care sunt nevăzute. O, este un lucru binecuvântat ca un copil de Dumnezeu să fie făcut să părăsească nisipurile lucrurilor trecătoare ca să se poată așeza pe stânca lucrurilor eterne, fiind chemat să umble după regula făgăduinței!

Mai mult, făgăduințele sunt pentru inimile noastre un ajutor prin care să Îl cunoaștem pe Domnul însuși. Când crede făgăduința, copilul de Dumnezeu este făcut să cunoască faptul că Dumnezeu este și că El îi răsplătește pe cei care Îl caută cu sârguință (Evrei 11:6). Tendința noastră este să ne îndepărtăm de un Dumnezeu real. Noi trăim și ne mișcăm în lumea materială și suntem înclinați să ne îndrăgostim de influențele ei. Noi simțim că trupurile noastre sunt reale când simțim

durere în ele, și că această lume este reală când o cântărim după crucile ei, însă trupul este un cort sărac și lumea un simplu balon de săpun. Aceste lucruri vizibile sunt lipsite de substanță, dar trist este că ele ni se par solide; de aceea, avem nevoie să cunoaștem că lucrurile nevăzute sunt la fel de reale ca și cele vizibile, și chiar mai reale. Avem nevoie de un Dumnezeu în această lume muribundă, și trebuie să Îl avem cu adevărat aproape de noi, căci altfel am eșua. Domnul Își învață copiii cum să Îl poată percepe și cunoaște, și făgăduința este parte din acest proces de educație.

Când Domnul ne dă credința și ne odihnim în făgăduința Lui, atunci suntem aduși față în față cu El. Noi întrebăm, „Cine a făcut această făgăduință? Cine o va împlini?”, iar gândurile noastre sunt conduse astfel în prezența lui Iehova cel glorios. Noi simțim cât de necesar este El pentru întreg sistemul vieții noastre spirituale și cum pătrunde El cu adevărat în ea, astfel că în El trăim, ne mișcăm și ne avem ființa (F.A. 17:28). Dacă făgăduința ne înveselește, singurul motiv este că Dumnezeu stă la temelia ei, căci simplele cuvinte ale făgăduinței nu sunt nimic pentru noi dacă nu vin de pe buzele Dumnezeului care nu poate să mintă și ne sunt date prin acea mână care nu poate eșua. Făgăduința este

prevestirea planului divin, umbra binecuvântării care va să vină; în fapt, ea este dovada apropierii lui Dumnezeu de noi.

Noi depindem de Dumnezeu în ce privește împlinirea angajamentelor Sale, și acesta este unul dintre motivele pentru care El ne tratează potrivit metodei făgăduinței. Probabil că, dacă Domnul ne-ar fi aruncat îndurările în pragul ușii fără un cuvânt anterior legat de venirea lor, nu ne-ar fi păsat să știm de unde ne sunt trimise. Dacă El ni le-ar fi trimis cu o regularitate neîntreruptă, la fel cum face El ca Soarele să răsară dimineață de dimineață, le-am fi tratat cu ușurătate, ca pe rezultate obișnuite ale legilor naturale și astfel am fi uitat de Dumnezeu, culmea, tocmai din cauza punctualității providenței Sale. Cu siguranță că am fi ratat testul grandios al cunoașterii ființei și al bunătății iubitoare a lui Dumnezeu, pe care acum le primim atunci când citim făgăduința, o acceptăm prin credință, o pledăm în rugăciune și care va fi împlinită la vremea potrivită.

Acea regularitate a bogăției divine care ar trebui să susțină și să crească credința este deseori mijlocul slăbirii ei. Cel care își primește pâinea prin ajutorul social sau dintr-o chirie pe care o încasează cu regularitate este ispitit să uite că mâna lui Dumnezeu este implicată în

toate acestea. N-ar trebui ca lucrurile să fie astfel, dar, ca urmare a împietririi inimilor noastre, un astfel de rezultat rău ia naștere în noi doar pentru că luăm constanța providenței bune ca un lucru de apucat.

Nu m-ar fi surprins dacă acei evrei care s-au născut în pustie și au strâns mană ani la rând, dimineată de dimineată, ar fi încetat să se mai minuneze de ea sau să vadă mâna Domnului în darea ei. Ce stupiditate rușinoasă, și totuși cât de răspândită este ea! Mulți oameni au trăit de la mână până la gură, cum se zice în popor, și au văzut mâna Domnului în darul fiecărei îmbucături de pâine. Cu timpul, prin bunătatea lui Dumnezeu, ei au prosperat în această lume și au căpătat un venit regulat, pe care l-au primit fără să se îngrijească sau să se necăjească, și cât de curând au ajuns să îl socotească rezultatul natural al străduințelor lor, astfel că n-au mai lăudat bunătatea iubitoare a Domnului. A trăi fără a conștientiza prezența Domnului este o stare groaznică. Hrănit, dar nu de Dumnezeu! Susținut, dar fără mâna lui Dumnezeu!

Ar fi mai bine să fim săraci, bolnavi sau exilați, dar să fim mânați să ne apropiem de Tatăl nostru ceresc. Pentru a evita ajungerea noastră sub blestemul uitării de Dumnezeu, Domnul a găsit de cuviință să pună cele

mai alese binecuvântări ale noastre în strânsă legătură cu făgăduințele Sale și să ne cheme la credința în ele. El nu va permite ca îndurările Sale să devină perdele după care să Își ascundă fața de ochii dragostei noastre, ci le face ferestre prin care să Se uite asupra noastră. Cel ce a făcut făgăduința este văzut în făgăduință, iar noi vedem mâna Lui în împlinirea ei, fiind astfel cruțați ca să nu cădem pradă ateismului natural care pândește în inima omului.

Cred că este bine să repet că suntem puși sub regimul făgăduinței, ca să putem crește în credință. Cum ar putea exista credința dacă n-ar fi o făgăduință? Cum să crească acea credință fără să se prindă tot mai mult de făgăduință? Noi suntem făcuți să ne aducem aminte în ceasul nevoii că Dumnezeu a spus: „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi” (Ps. 50:15). Credința crede acest cuvânt, Îl cheamă pe Dumnezeu și se descoperă eliberată; așa este ea întărită și făcută să Îl proslăvească pe Domnul.

Uneori, credința nu are parte imediat de împlinirea făgăduinței, ci trebuie să aștepte o vreme. Acesta este un exercițiu ales pentru ea, slujind la testarea sincerității și forței ei. Acest test îi aduce siguranță credinciosului și îl umple de mângâiere. Cu timpul, rugăciunea primește

răspuns, binecuvântarea făgăduită este dată, credința este încununată de biruință și slava Îi este dată lui Dumnezeu; între timp, amânarea a produs răbdarea nădejzii și a făcut ca fiecare îndurare să aibă o valoare dublă. Făgăduințele sunt terenul de antrenament pentru credință; ele sunt stâlpii și barele exercițiului athletic al credinței noastre tinere, prin exersarea căreia crește în putere astfel încât va putea să se năpustească peste oștile vrăjmașe sau să sară peste ziduri (2 Sam. 22:30). Când încrederea noastră în Dumnezeu este fermă, ajungem să râdem de lucrurile ce par imposibile și să exclamăm, „se va face”, dar toate acestea n-ar fi posibile dacă n-ar exista o făgăduință infailibilă de care credința să se țină strâns.

Acele făgăduințe care sunt încă neîmplinite sunt ajutoare prețioase pentru înaintarea noastră în viața spirituală. Noi suntem încurajați prin făgăduințele nespuse de mari și prețioase să aspirăm la lucruri mai înalte. Așteptarea lucrurilor bune viitoare ne întărește ca să îndurăm prezentul și să continuăm să mergem înainte. Tu și eu suntem ca niște copilași care învață să meargă și care sunt atrași pas cu pas printr-un măr ce ni se pune înainte. Suntem îndemnați să încercăm să ne folosim pașii firavi ai credinței noastre prin a privi către o făgăduință. Astfel suntem atrași să mergem un pas mai

aproape de Dumnezeu nostru. Pruncii sunt foarte înclinați să se agațe de un scaun și le este greu să dea drumul mâinilor și să meargă pe picioarele lor, dar toată efortul este plăcută, pentru că tot efortul sfârșește pe genunchii mamei lor. Această mică aventură conduce la o alta și la o alta, până ce pruncul ajunge să alerge de unul singur. Mărul joacă un rol important în educarea pruncului, și așa face făgăduința în educarea credinței. Noi am primit făgăduință după făgăduință, și avem încredere că putem să renunțăm să ne mai târâm pe pământ și să ne agățăm de lucruri care țin de puterile noastre, ca să ne dedicăm umblării credinței.

Făgăduința este un instrument necesar în educarea sufletelor noastre în tot ce privește harurile și acțiunile spirituale. Cât de des am spus, „Doamne, am primit mult de la Tine, binecuvântat fie Numele Tău pentru asta, dar mai există o făgăduință de care încă nu m-am bucurat; de aceea, voi merge înainte până ce voi căpăta împlinirea ei! Viitorul este o țară necunoscută, dar eu intru în ea cu făgăduința Ta, și mă aștept să găsesc în ea aceeași bunătate și îndurare care m-au urmărit până aici; da, eu caut chiar lucruri mai mari decât acestea”.

Nici nu o să uit să vă aduc aminte că făgăduința este parte din economia stării noastre spirituale de aici,

de pe pământ, pentru că ea ne îndeamnă la rugăciune. Ce este rugăciunea, dacă nu o făgăduință pledată înaintea lui Dumnezeu? O făgăduință este, ca să zic așa, materia primă a rugăciunii. Rugăciunea irigă ogoarele vieții cu apele care sunt înmagazinate în rezervoarele făgăduinței. Făgăduința este puterea rugăciunii. Noi ne ducem la Dumnezeu și Îi spunem: „Fă ce ai zis că faci. O, Doamne, iată Cuvântul Tău, Te implorăm să îl împlinești”. Astfel, făgăduința este arcul prin care lansăm săgețile rugăciunii. Mie îmi place ca, în vremuri de ne-caz, să găsesc o făgăduință care se potrivește precis nevoii mele, apoi să îmi pun degetul pe ea și să spun: „Doamne, acesta este Cuvântul Tău! Te implor să dovedești că așa este împlinindu-l în cazul meu. Cred că acesta este scrisul Tău, și Te rog să îl împlinești pentru credința mea”. Eu cred în inspirația plenară și Îi cer Domnului cu smerenie o împlinire plenară a fiecărei propoziții pe care El a lăsat-o în scris.² Mie îmi place să mă duc înaintea Domnului folosind tocmai cuvintele pe care El le-a lăsat și mă aștept ca El să facă exact ceea ce a spus, pentru că El a spus. Este un lucru deosebit să fii mânat la rugăciune de nevoie, dar este și mai bine să fii atras la rugăciune de așteptarea pe care făgăduința o

² Autorul se referă la inspirația plenară a Scripturii, care înseamnă că fiecare cuvânt din Biblie este inspirat de Dumnezeu și vine de la El.

trezește. Am putea oare să ne rugăm dacă Dumnezeu nu ne-ar fi dat ocazii de a ne ruga, și apoi să ne încurajeze cu făgăduințele pline de har ale unui răspuns? Așa cum a rânduit El, suntem încercați pe calea providenței, și apoi încercăm făgăduințele; suntem aduși la foame spirituală, apoi suntem hrăniți din Cuvântul care vine din gura lui Dumnezeu (Matei 4:4).

Pe calea rânduită de Dumnezeu pentru aleșii Lui, noi suntem păziți în părtășie constantă cu El, nepermițându-ne să uităm de Tatăl nostru ceresc; noi mergem des la tronul de har, binecuvântându-L pe Dumnezeu pentru făgăduințele împlinite și pledând înaintea Lui cu făgăduințele pe care ne bazăm pentru viitor.

Noi facem nenumărate vizite în locașul divin pentru că este o făgăduință pe care să o pledăm și un Dumnezeu care așteaptă să Își arate bunătatea. Oare nu este aceasta o cale pentru care să fim recunoscători? Oare n-ar trebui să Îl preamărim pe Domnul că El n-a turnat peste noi ploi de binecuvântări nefăgăduite, ci El crește valoarea binecuvântărilor Lui făcând din ele subiectul făgăduințelor Lui și obiecte ale credinței noastre?

11

PREȚUIREA FĂGĂDUINȚELOR

„El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe” (2 Petru 1:4.).

Ne-am gândit anterior la făgăduințe ca la comoara noastră, dar acum a venit momentul să ne uităm la ele și să le calculăm valoarea. Întrucât făgăduințele sunt avuția noastră, haideți să facem o estimare corectă a bogăției pe care am primit-o, chiar dacă este posibil să nu cunoaștem acum pe deplin cât de bogați suntem. Ar fi trist să ne chinuim în sărăcie, necunoscând ce avuție mare ne-a fost dată. Fie ca Duhul Sfânt să ne ajute să facem o evaluare corectă a bogățiilor de har și slavă care sunt păstrate pentru noi în legământul făgăduinței.

Apostolul Petru vorbește despre făgăduințe spunând că ele sunt „nespus de mari și scumpe”.

Cu adevărat ele depășesc toate lucrurile cu care ar putea fi comparate. Nimeni nu a făcut vreodată făgăduințe ca acelea ale lui Dumnezeu. Regii au promis

chiar jumătate din împărățiile lor, dar ce sunt promisiunile lor? Dumnezeu a făgăduit că ni-L va da pe propriul Său Fiu, și chiar pe Sine, spre binele poporului Lui, și așa a făcut. Prinții trasează o linie undeva în ce privește cât pot promite, dar Domnul nu pune nicio limită în ce privește darurile pe care El le rânduieste pentru aleșii Lui.

Făgăduințele lui Dumnezeu nu doar că depășesc orice s-a promis în trecut, ci ele depășesc și orice ar putea încerca să le imite. Chiar cu Dumnezeu însuși ca un exemplu, nimeni n-a fost în stare să se ia la întrecere cu El în limbajul dărnicii. Făgăduințele lui Iehova sunt mai presus de toate celelalte promisiuni, diferența dintre cele două fiind la fel de mare cum sunt cerurile față de pământ.

Ele depășesc și toate așteptările. El face pentru noi „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efes. 3:20). Nimeni nu și-ar fi putut imagina că Domnul avea să facă astfel de făgăduințe, căci ele depășesc tot ce am fi putut visa noi. Până și cele mai încântătoare nădejdi sunt lăsate în urmă și până și cele mai înalte idei sunt depășite de făgăduințele Lui. Biblia trebuie să fie adevărată, căci ea n-ar fi putut să fie o simplă invenție; făgăduințele din ea sunt mai mari cantitativ și mai bune

calitativ decât ar fi căutat cei mai încrezători oameni. Dumnezeu ne surprinde cu plinătatea debordantă și copleșitoare a cuvintelor Lui aducătoare de bucurie. El ne copleșește cu binecuvântări și favoruri până ce, asemenea lui David, stăm uluiți și exclamăm: „De ce mie?”

Făgăduințele depășesc orice putere omenească de a fi măsurate, căci există în ele un abis al adâncimii în ce privește sensul lor, un Cer înalt în ele în ce privește puritatea lor, și un ocean de lățime în ce privește durata lor. Am putea spune despre fiecare făgăduință: „Este prea înaltă, nu o pot ajunge”. Ca întreg, făgăduințele ne arată plinătatea și atotsuficiența lui Dumnezeu. Asemenea lui Dumnezeu însuși, ele umplu toate lucrurile. Fără margini în extinderea lor, ele se găsesc peste tot în jurul nostru, fie că suntem treji sau dormim, fie că ne ducem sau ne întoarcem. Ele acoperă întreaga viață, de la leagăn până în mormânt. Un fel de omniprezență li se poate atribui, căci ele ne înconjoară în toate locurile și în toate clipele. Ele sunt perna noastră când adormim, iar când ne trezim, ele sunt încă lângă noi. „Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor!” (Ps. 139:17). Ele depășesc orice imaginație și orice calcule. Noi le admirăm și Îl adorăm pe Dătătorul lor, dar nu le vom putea măsura niciodată.

Făgăduințele depășesc chiar și orice experiență umană. Acei oameni ai lui Dumnezeu care L-au cunoscut pe Domnul vreme de 50 sau 60 de ani încă n-au extras vreodată întreg miezul făgăduințelor Lui. Ei încă pot spune: „Iată că săgețile sunt dincolo de tine” (1 Sam. 20:22). Lucruri mai bune și mai adânci rămân încă să fie cercetate în viitor. Cel ce se cufundă cel mai mult prin experiență în adâncimile făgăduințelor divine este complet conștient că încă există o profunzime mai mare de har și de dragoste, profunzime nemăsurată. Făgăduința este mai lungă decât viața, mai largă decât păcatul, mai adâncă decât mormântul și mai înaltă decât norii. Cel ce este cel mai familiarizat cu cartea de aur a făgăduințelor [Biblia] este încă un începător în studiul lui. Până și bătrânii Israelului descoperă că acest volum depășește cunoștința.

Cu siguranță că nu trebuie să spun că făgăduințele depășesc cuvintele prin care ar putea fi exprimate. Dacă mi-ar fi date toate limbile oamenilor și ale îngerilor, tot n-aș putea să îți spun cât de mari sunt făgăduințele lui Dumnezeu. Ele depășesc nu doar o limbă, ci toate limbile; ele depășesc laudele înflăcărate ale tuturor entuziaștilor care au vorbit vreodată despre ele. Chiar și îngerii care stau înaintea tronului slavei doresc să se uite la

aceste minunății, căci nici măcar ei nu pot pătrunde încă această taină – în lungimea, lățimea și înălțimea ei (1 Petru 1:12). În Hristos Isus, totul depășește abilitatea de a fi descris, iar în El, făgăduințele epuizează forța oricărei vorbiri, omenești sau divine. Mi se pare zădărnice să încerc imposibilul.

Petru spune că făgăduințele sunt „nespuse de mari”, și el știe bine ce spune. Ele vin de la un Dumnezeu mare, ne asigură de o dragoste mare, vin asupra unor păcătoși mari, lucrează pentru noi rezultate mari și tratează lucruri mărețe. Ele sunt la fel de mari pe cât este măreția însăși; ele ni-L aduc pe Dumnezeul cel mare ca să fie Dumnezeul nostru în vecii vecilor. Prima făgăduință a lui Dumnezeu a fost aceea prin care El S-a angajat să ni-L dea pe Fiul Său. Noi avem obiceiul să spunem: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespuse de mare!” (2 Cor. 9:15), dar să nu lăsăm cuvintele să alunece prea ușor pe buze, căci este o mare faptă a dragostei, dincolo de a putea fi cuprinsă cu mintea, ca Dumnezeu să ni-L dea pe singurul Lui Fiu. Da, „mare” pare un cuvânt prea mic pentru a descrie o astfel de minune a dragostei. Când Domnul L-a dat pe Fiul Său, dându-ni-L fără plată nouă, tuturor, ce trebuie să înțelegem de aici? El a făgăduit să ne dea Duhul

Sfânt, Mângâietorul, care să rămână cu noi pe veci. Oare putem măsura valoarea acestei mari făgăduințe? Duhul Sfânt S-a pogorât la Cincizecime, împlinind acea profecie veche, și oare acea pogorâre minunată nu a fost un dar nespus de mare și de prețios? Adu-ți aminte că Duhul Sfânt lucrează în noi toate acele haruri care ne pregătesc pentru societatea Cerului. Slavă lui Dumnezeu pentru această vizitare a harului nemărginit!

Ce urmează? Domnul nostru ne-a dat acum făgăduința că El „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să le aducă mântuirea celor ce-L așteaptă” (Evrei 9:28). Pot toți sfinții puși laolaltă să măsoare pe deplin mărțișia făgăduinței Celei de-a Doua Veniri? Pentru sfinți, aceasta înseamnă fericire infinită. Ce altceva a făgăduit El? El a făgăduit aceasta: „pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14:19). Noi vom intra în posesia fericirii nemuritoare pentru sufletele noastre; ne vom bucura și de învierea trupurilor noastre; vom domni cu Hristos (2 Tim. 2:12); vom fi glorificați la dreapta Sa. Făgăduințele împlinite și făgăduințele neîmplinite încă, făgăduințele pentru această viață și făgăduințele pentru veșnicie – ele sunt cu adevărat atât de mari, că este imposibil să le cuprindem a fi mai mari de atât.

O, voi, ale căror minți sunt învățate cu gânduri

înalte, spuneți-mi ce valoare credeți că au făgăduințele celor credincioși! Eu văd o făgăduință de iertare a păcatului. O, voi, cei iertați, vestiți măreția acestei binecuvântări! Există apoi făgăduința înfierii (Efes. 1:5). Copii de Dumnezeu, voi începeți să cunoașteți cel fel de dragoste v-a dat Tatăl în înfiere – vorbiți despre bucuria voastră! Există apoi făgăduința ajutorului la vreme de nevoi (Evrei 4:16). O, voi, cei încercați, voi știți cum Domnul îi susține și îi scapă pe aleșii Lui – proclamați lărgimea harului Său! Există și făgăduința că „puterea ta va ține cât zilele tale!” (Deut. 33:25). Voi, cei care trudiți din greu pentru Hristos sau purtați crucea Lui zi de zi, voi știți cât de mare este această făgăduință a sprijinului sigur. Ce cuvânt minunat este acesta: „Domnul... nu îi lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață fără prihană” (Ps. 84:11)! Ce propoziție este aceasta: „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său” (Rom. 8:28)! Cine poate estima mărimea unei astfel de siguranțe pline de har? Nu, nu trebuie să scoți ruleta din buzunar, căci în această privință ea nu te poate ajuta. Dacă ai încerca să măsoari distanța dintr-un punct fix până la o stea nemîșcată, toată încercarea ar fi imposibilă. Toate măsurile prin care au fost calculate hectarele celor bogați

sunt inutile aici. Un anume milionar se laudă că averile lui se întind de la o mare la alta, dar niciun ocean nu poate cuprinde posesiunile care ne sunt asigurate prin făgăduința Dumnezeului nostru credincios. Tema este peste măsură de mare, încât depășește puterea mea de exprimare, astfel că renunț să mai încerc să o cântăresc.

Versetul la care ne gândim acum vorbește despre „făgăduințe nespuse de mari și prețioase”. Măreția și valoarea rareori merg împreună, dar în acest caz, ele sunt unite într-o măsură nespuse de mare. Când Domnul Își deschide gura ca să facă o făgăduință, suntem siguri că ea este demnă de El, căci El spune cuvinte care au putere și bogăție nemăsurată. În loc să încerc să vorbesc doctrinar despre valoarea făgăduințelor, eu voi apela la experiența acelor care le-au încercat și au văzut că sunt adevărate.

Dragilor, cât de prețioase sunt făgăduințele pentru cei săraci și nevoiași! Cei ce își cunosc sărăcia spirituală pot distinge valoarea făgăduinței care se potrivește situației lor. De asemenea, cât de prețioase sunt făgăduințele pentru cei care s-au bucurat de împlinirea lor! Putem să apelăm la memorie și să ne aducem aminte de momentele și perioadele când am fost atât de jos, dar Domnul ne-a ajutat potrivit Cuvântului Lui. Chiar

înainte ca El să ne scoată din groapa cea groaznică [a păcatului], noi am fost păziți ca să nu ne scufundăm cu totul în mlaștina adâncă, privind înainte către vremea când El avea să vină spre scăparea noastră. Făgăduința Lui ne-a păzit ca să nu murim de foame înainte ca să fim duși la ospățul dragostei Sale. În așteptarea încercărilor viitoare, încrederea noastră se îndreaptă către făgăduință. Astfel, ea este foarte prețioasă pentru noi chiar înainte de a se împlini în realitate.

Cu cât credem mai mult în făgăduință, cu atât mai mult vom vedea că este vrednică de crezare. Atât de prețios este Cuvântul Domnului pentru noi, încât am putea să ne despărțim de tot ce avem, dar să nu ne lipsim de o singură propoziție din el. Nu putem spune de care dintre făgăduințele Domnului vom avea nevoie data următoare, căci una pe care aproape că nici n-am observat-o bine poate să se dovedească într-o clipă a fi esențială pentru viața noastră. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că nu suntem chemați să ne despărțim de niciunul dintre mărgăritarele de pe platoșa Sfintei Scripturi; ele sunt toate Da și Amin în Hristos Isus, spre slava lui Dumnezeu (2 Cor. 1:20).

Cât de prețioase sunt făgăduințele când zăcem la pat bolnavi, privind către veșnicie luni la rând, fiind

greu încercați și ispitiți de durere și istovire! Toate circumstanțele deprimante își pierd puterea de a face rău când credința noastră apucă cu hotărâre în mâinile ei nevăzute făgăduințele lui Dumnezeu. Cât de dulce este să simt că îmi pot îndrepta gândurile către făgăduință și că îmi pot odihni inima în ea. Eu mă odihnesc pe adevărul Celui Preaînalt, nu pe lucruri pământești deșarte, ci pe adevărul ceresc și veșnic. Nimic care să se compare cu această odihnă desăvârșită nu poate fi găsit altundeva. Mărgăritarul păcii se găsește printre făgăduințele prețioase. Cu adevărat prețios trebuie să fie acel lucru care îi poate susține pe oameni în fața morții și îi poate face să treacă în veșnicie cu la fel de multă încântare de parcă s-ar duce la un ospăț de nuntă. Ceea ce durează veșnic și este bun pe vecie trebuie să fie cel mai prețios. Ceea ce aduce cu el toate lucrurile și are în el toate lucrurile – acela este cu adevărat prețios, și așa este făgăduința lui Dumnezeu.

Dacă așa este măreția și așa este valoarea făgăduințelor, să le acceptăm și să credem în ele cu bucurie. Să îi cer copilului de Dumnezeu să mă creadă? Nu, nu îl voi necinsti astfel, căci sunt sigur că el Îl crede pe Tatăl său! Desigur, ar trebui să fie cel mai ușor lucru din lume pentru fiii și fiicele Celui Preaînalt să creadă în Cel care

le-a dat putere să devină copii de Dumnezeu (Ioan 1:12)! Fraților, să nu ne uităm la făgăduință cu necredință, ci să o credem întru totul!

Mai mult, haideți să cunoaștem făgăduințele. Oare n-ar trebui să le avem la degetul mic? Oare nu ar trebui să le cunoaștem mai bine decât orice altceva? Făgăduințele ar trebui să fie clasicii credincioșilor. Dacă nu ai citit ultima carte apărută pe piață sau nu ai auzit de ultima hotărâre a Guvernului, totuși ar trebui să știi foarte bine ce a spus Domnul Dumnezeu și să vezi cum Cuvântul Lui este împlinit. Ar trebui să fim atât de versați în Scriptură, încât să avem mereu la îndemână, pe vârful limbii, făgăduința care se potrivește exact situației prin care trecem. Noi ar trebui să fim niște transcrieri ale Scripturii. Făgăduința divină ar trebui să fie la fel de bine scrisă în inimile noastre după cum este scrisă pe paginile Bibliei. Este trist când vreun copil de Dumnezeu nu știe de existența făgăduinței regale care să îl îmbogățească. Este trist ca vreunul dintre noi să fie ca acel sărac căruia i-a fost lăsată o moștenire mare, despre care el nu știa nimic, și astfel a continuat să măture colțul străzii și să cerșească un bănuț. La ce ți-ar fi de folos să ai o ancoră acasă, când corabia ta este în mijlocul furtunii, pe mare? La ce folosește o făgăduință pe care nu

ți-o poți aminti ca să o pledezi în rugăciune? Orice altceva n-ai cunoaște, străduiește să te familiarizezi cu acele cuvinte ale Domnului care sunt mai necesare pentru sufletul tău decât este pâinea necesară pentru trupul tău.

Haideți să folosim făgăduințele. Cu câțva timp în urmă, un prieten mi-a dat un cec pentru anumite lucrări de binefacere și mi-a spus: „Fă cumva să faci azi transferul la bancă”. Poți fi sigur că așa am făcut. Eu nu țin cecuri ca să mă uit la ele sau să mă joc cu ele. Ele sunt făcute să te duci cu ele la bancă, să îți ridici banii și să îi folosești.

Făgăduințele prețioase ale mărețului nostru Dumnezeu sunt lăsate explicit ca să fie duse la El și schimbate pe binecuvântările pe care ele le garantează. Rugăciunea duce făgăduința la ghișeul Băncii Credinței, și primește binecuvântarea de aur. De aceea, gândește-te cum te rogi. Fii serios în ce te rogi. Nu lăsa ca ea să devină vreodată o formalitate moartă. Unii oameni fac rugăciuni lungi, dar nu capătă ceea ce ar trebui să ceară, pentru că ei nu pledează făgăduința într-o manieră autentică, la fel ca atunci când ai face o tranzacție în negustorie. Dacă ar fi să te duci la o bancă și ai sta o oră de vorbă cu persoana de la casă, după care ai pleca fără

bani, la ce ți-ar fi de folos? Dacă mă duc la bancă, eu prezint cecul la ghișeu, îmi iau banii și mă duc la treburile mele. Acesta este cel mai bun fel de a ne ruga. Cere ce vrei, pentru că Domnul a făgăduit acel lucru. Crede că ai binecuvântarea și mergi înainte la lucrarea ta având siguranța deplină a binecuvântării. Treci de pe genunchii tăi la cântare, pentru că făgăduința este împlinită, și astfel vei primi răspuns la rugăciune. Nu lungimea rugăciunii tale, ci tăria ei Îl va convinge pe Dumnezeu; iar tăria rugăciunii stă în credința ta în făgăduința pe care ai pledat-o înaintea Domnului.

În final, să vorbim despre făgăduințe. Vorbește-i familiei Împăratului despre ceea ce El a spus. Nu ține niciodată felinarele lui Dumnezeu sub obroc. Făgăduințele sunt proclamări; expune-le pe perete; citește-le cu glas tare în piețe. O, ce bine ar fi dacă discuțiile noastre ar fi îndulcite des cu făgăduințele prețioase ale lui Dumnezeu. După întâlnirile bisericii, noi obișnuim să ne așezăm pentru o jumătate de ceas și să îi jumulim de toți fulgii pe predicatorii noștri, sau să îi scandalizăm pe semenii noștri. Cât de des se întâmplă ca acesta să fie elementul de amuzament de duminică! Ar fi mult mai bine dacă am spune, „prietene, citează o făgăduință”, și dacă celălalt ar răspunde, „și tu să citezi o făgăduință”.

Fiecare să vorbească după cunoașterea personală a împlinirii de către Domnul a acelor făgăduințe, și fiecare dintre cei prezenți să vestească istoria credincioșiei Domnului față de el. Printr-o astfel de vorbire sfântă ar trebui să ne încălzim propriile inimi și să înveselim sufletele altora, și astfel ziua Domnului ar fi folosită cum se cuvine.

Oamenii de afaceri vorbesc despre negustoria lor, călătorii despre aventurile lor, și țăranii despre holdele lor. Oare noi n-ar trebui să vestim din abundență amin-tirea bunătății Domnului și să vorbim despre credincioșia Lui? Dacă facem asta, ar trebui să întărim cu toții afirmația lui Petru, căci Dumnezeuul nostru ne-a dat „făgăduințe nespuse de mari și prețioase”.

12

FIDEL FĂGĂDUINȚELOR LUI

„Domnul i-a dat înțelepciune lui Solomon, cum îi făgăduise” (1 Împ. 5:12).

Nu știu cum a făcut Domnul când i-a dat înțelepciune lui Solomon, dar El a făgăduit că i-o va da, și Și-a ținut cuvântul. Cu cât te gândești mai mult la acest lucru, cu atât mai remarcabil îl vei vedea. Solomon nu se născuse în circumstanțele cele mai avantajoase ca să capete înțelepciunea. Fiind copilul drag al unui tată deja avansat în vârstă, era foarte probabil să fie răsfățat. Ca tânăr, când a ajuns pe tron înainte să fie pregătit pentru el pe calea obișnuită, era foarte expus la riscul de a face greșeli mari. Ca un bărbat cu patimi puternice, care în final l-au copleșit, el părea mai înclinat să se dovedească mai degrabă un risipitor decât un filozof. Ca o persoană care deținea averi mari, putere nelimitată și prosperitate neîntreruptă, el a avut parte de puțin din acele experiențe care îi încearcă în general pe oameni, prin care ei capătă înțelepciune.

Cine erau învățătorii lui? Cine l-a învățat să fie înțelept? Mama lui se poate să fi pus înaintea lui moralitate și religie sănătoasă, ca urmare a pocăinței ei, dar ea n-ar fi putut vreodată să îi dea acea măsură deosebită de înțelepciune care l-a ridicat mai presus de toți ceilalți oameni și să îl ridice pe vârful renumelui. El cunoștea mai multe lucruri decât alții, astfel că nu putea să împrumute înțelepciunea de la ei. Înțelepții au stat la picioarele lui și faima sa a adus pelerini de la marginile Pământului, astfel că nimeni n-a fost dascălul lui, pentru că el i-a întrecut pe ei toți. Cum s-a ridicat acest om la înțâietatea absolută în înțelepciune între oameni, astfel încât numele lui să ajungă în toate veacurile ca sinonim al unui om înțelept?

Această creație este un proces foarte misterios, rodul unei minți magistrale. Cine să îi dea tânărului înțelepciune? Îi poți da cunoștințe, dar nu înțelepciune. Nicio dascăl, niciun stăpân, niciun teolog nu îi poate da înțelepciune unui alt om; el trebuie să și-o capete singur, în cât de mică măsură. Dar Dumnezeu i-a dat lui Solomon o inimă largă precum nisipul mării și o înțelepciune fără rival, căci Dumnezeu poate face totul. Prin acțiuni care Îi sunt cunoscute doar Lui, Domnul a produs în tânărul rege o capacitate de observare, raționare

și acțiune prudentă care n-a putut fi egalată vreodată. Noi am admirat deseori înțelepciunea lui Solomon, de aceea te invit cu atât mai mult să admiri înțelepciunea lui Iehova, care a fost produsul geniului uimitor al lui Solomon.

Motivul pentru care Domnul a produs această minunăție în viața lui Solomon a fost că El făgăduise că așa va face, și El Și-a ținut cuvântul. Multe alte texte îmi slujesc la fel ca acesta, căci tot ce doresc să extrag din el este că orice a făgăduit Dumnezeu față de oricine, putem fi siguri că El îi va da. Fie că este vorba de înțelepciunea față de Solomon sau har față de cititorul meu, dacă Domnul a făcut făgăduința, El nu va permite ca ea să fie o epistolă moartă. Dumnezeul care a împlinit cuvântul Său în această situație foarte remarcabilă, în care lucrul era cu totul dincolo de puterea omului, și a fost înconjurată de circumstanțe atât de dezavantajoase, Își va împlini făgăduința și alte cazuri, oricât de dificil și de tainic poate fi procesul prin care făgăduința va fi împlinită. Dumnezeu Își va ține întotdeauna Cuvântul până la ultima literă; da, de regulă El va trece chiar de ceea ce litera pare să ne spună. În această situație, după ce El i-a dat înțelepciune lui Solomon, El a adăugat și bogății, astfel că o mie de alți regi n-au făcut obiectul

făgăduinței. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). Cel ce face făgăduințe legate de binecuvântări infinite va adăuga lucruri pentru viața de zi cu zi ca și cum ar fi de o mică importanță, și ele sunt date în desfășurarea normală a lucrurilor, ca atunci când băcanul îți dă odată cu ceea ce ai cumpărat și ambalajul pentru acel lucru.

Din cazul lui Solomon și a mii de situații asemănătoare, noi învățăm mai înainte de toate că regula darniciei lui Dumnezeu este că El a făcut făgăduința.

Paginile istoriei sunt pline de astfel de situații. Domnul le-a făgăduit părinților noștri care au căzut în păcat că Sămânța femeii [Domnul Isus Hristos] va zdrobi capul șarpelui (Gen. 3:15), și iată că Sămânța minunată a femeii a venit și a obținut pentru El și pentru noi biruința glorioasă a răscumpărării noastre! În împlinirea acelei făgăduințe avem noi siguranța împlinirii tuturor celorlalte făgăduințe. Când Dumnezeu i-a făgăduit lui Noe că, dacă va intra în arcă, va fi în siguranță, el a descoperit că Domnul Și-a ținut cuvântul. Niciunul dintre acele valuri nenumărate care au distrus lumea de dinainte de Potop nu și-a putut croi drum în locul siguranței sale. Când Dumnezeu i-a spus lui

Avraam că avea să îi dea o sămânță [urmaș], și o țară pe care i-o va da acelei semințe, totul părea imposibil, dar Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și, la vremea rându-ită, s-a bucurat să îl vadă pe Isaac și să vadă în el moștenitorul făgăduit. Când Domnul i-a făgăduit lui Iacov că va fi cu el și că îi va face bine, El Și-a ținut cuvântul și i-a dat eliberarea pentru care s-a luptat la pârâul Iabocului. Acea făgăduință care părea adormită de mult timp, că sămânța Israelului avea să intre în posesia țării în care curge lapte și miere, părea că nu va fi împlinită vreodată, când semințiile au fost duse în robia egipteană și când Faraon le-a stăpânit cu o mână de fier și n-a vrut să le lase să plece. Dar Dumnezeu, care a lucrat pentru poporul Lui, l-a scos din Egipt cu mână tare, chiar în ziua în care El făgăduise că îi va scăpa. El a despărțit și Marea Roșie și Și-a condus poporul prin pustie, căci îi asigurase să așa va face. El a despărțit Iordanul în două și i-a alungat pe canaaniți dinaintea poporului Său, dându-i Israelului țara de moștenire, exact așa cum făgăduise. Istoria credincioșiei Domnului este atât de plină de astfel de făgăduințe împlinite, că nu ne-ar ajunge timpul să le povestim pe toate. Cuvintele lui Dumnezeu au fost justificate întotdeauna la vremea potrivită prin acțiunile Lui. Dumnezeu i-a tratat pe oameni potrivit făgăduinței Sale. Ori de câte ori ei s-au

alipit de făgăduință și au spus, „Doamne, fă așa cum ai spus”, Dumnezeu a răspuns la rugăciune și a dovedit că ei nu și-au pus încrederea în El degeaba. De-a lungul timpului, regula neschimbată a lui Dumnezeu a fost să Își țină cuvântul până la ultima literă și să îl împlinească la momentul potrivit.

„Acestea sunt cuvinte mari”, ar putea spune cineva, așa că ne vom coborî la cuvinte mai mici. Este felul lui Dumnezeu de a-Și ține făgăduința făcută la nivelul fiecărui om. Noi înșine suntem martori vii că Dumnezeu nu uită de cuvântul Lui. Zeci de mii dintre noi putem mărturisi că ne-am pus încrederea în El și n-am fost înșelați niciodată. Eram cândva un păcătos cu inima frântă, târându-mă pe sub norul negru al mâniei atotputernice, vinovat și condamnat prin propriile fapte, și simțeam că, dacă aș fi fost alungat pe veci din prezența lui Iehova, n-aș fi putut să spun un sigur cuvânt împotriva dreptății sentinței. Când am citit în Cuvântul Lui că, „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele” (1 Ioan 1:9), m-am dus la El. Am fost hotărât să testez făgăduința Lui, chiar dacă am făcut asta tremurând. Mi-am recunoscut nelegiuirile înaintea Domnului, iar El a iertat păcatul meu. Nu spun aici un basm, căci pacea profundă și

odihnitoare care a venit în inima mea în clipa iertării a fost atât de mare, că părea că începusem o viață cu totul nouă, și chiar așa a fost.

Iată cum s-au petrecut lucrurile: am auzit într-o zi de duminică un biet om vorbind despre această făgăduință: „Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului!” (Isaia 45:22). Nu puteam înțelege cum o simplă privire către Hristos ar fi putut să mă mântuiască. Mi se părea un lucru prea simplu ca să aducă un rezultat atât de mare, dar pentru că eram dispus să încerc orice, am privit, am privit la Isus. Asta a fost tot ce am făcut. A fost tot ce puteam face. Am privit la El prezentat ca jertfă de ispășire pentru păcat și, într-o clipă, am văzut că am fost împăcat cu Dumnezeu. Am înțeles că, dacă Isus a suferit în locul meu, eu nu mai puteam suferi; și am înțeles că, dacă El a purtat tot păcatul meu, eu nu mai aveam păcat pe care să îl port. Nelegiuirea mea trebuia să fie ștersă dacă Isus a purtat-o în locul meu și a suferit toată pedeapsa ei. Cu acel gând, în sufletul meu a venit un simțământ dulce al păcii cu Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul meu. Făgăduința era adevărată, și așa am văzut că era. Totul s-a petrecut acum 36 de ani, dar niciodată n-am pierdut acel simțământ al mântuirii complete pe care l-

am găsit atunci, nici nu am pierdut acea pace care s-a așternut atât de suav peste sufletul meu. De atunci încoace nu m-am bazat niciodată în zadar pe vreo făgăduință a lui Dumnezeu. Am trecut prin mari pericole, am avut mari nevoi, am simțit durerea ascuțită a bolii și am fost apăsător neconținut de anxietăți, dar Domnul a fost fidel fiecărui rând al Cuvântului Lui, iar când am avut încredere în El, Domnul m-a purtat prin toate fără eșec. Mă simt obligat să Îl vorbesc de bine, și așa voi face, punându-mi pecetea și mâna peste aceste adevăruri, fără ezitare sau rezerve.

Experiența tuturor credincioșilor este aceeași: noi ne-am început viețile noi de bucurie și pace crezând în Dumnezeul care face făgăduințe, și continuăm să trăim în același fel. O listă lungă de făgăduințe împlinite este prezentă în amintirile noastre fericite, trezind în noi recunoștință și confirmându-ne încrederea. Noi am testat credința Dumnezeului nostru an după an, în foarte multe feluri, dar rezultatul a fost întotdeauna același. Noi ne-am dus la El cu făgăduințele lucrurilor obișnuite din viață, precum pâinea zilnică, hainele, copiii și casa; iar Domnul ne-a tratat cu bunătatea Lui. Noi am apelat la El în boală, batjocură, îndoieli și ispită, iar El nu ne-a înșelat niciodată. El ne-a luat în seamă în

lucruri mici, căci până și firele de păr de pe cap ne-au fost numărate. Când a părut foarte improbabil că făgăduința avea să fie împlinită, ea s-a împlinit cu o exactitate remarcabilă. Am fost zdrobiți de falsitatea omului, dar am jubilat și jubilăm în credințioșia lui Dumnezeu. Ne aduce lacrimi în ochi când ne gândim la modalitățile uluitoare în care Iehova, Dumnezeul nostru, a împlinit făgăduințele Lui minunate.

Vreau să le vorbesc direct tuturor celor ce au încredere în Domnul. Copii ai lui Dumnezeu, nu a fost fidel Tatăl vostru ceresc față de voi? Nu este aceasta experiența voastră constantă, anume că voi eșuați mereu, dar El nu eșuează niciodată? Bine a spus apostolul nostru: „Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur” (2 Tim. 2:13). Noi putem interpreta limbajul divin în cel mai larg sens al lui, și vom descoperi că făgăduința Domnului este păzită până la sensul ei cel mai înalt. Regula dărniciiei Lui este generozitatea. Făgăduința este un vas mare, iar Domnul îl umple de dă peste margini. La fel cum Domnul i-a dat lui Solomon ce i-a făgăduit, tot așa va face El în fiecare situație, câtă vreme va sta această lume în picioare. O, dragă cititor, crede făgăduința, și te vei dovedi astfel moștenitorul ei. Fie ca Duhul Sfânt să te

căluzească să faci asta, pentru Numele lui Isus!

13

REGULA FĂRĂ EXCEPȚIE

„Binecuvântat să fie Domnul, care i-a dat odihnă poporului Său Israel, după toate făgăduințele Lui! Din toate bunele cuvinte pe care le rostise prin robul Său Moise, niciunul n-a rămas neîmplinit” (1 Împ. 8:56).

Dumnezeu le dă lucruri bune oamenilor potrivit făgăduinței Sale. Acesta este un adevăr faptic, nu o simplă opinie. Noi îl declarăm și sfidăm întreaga lume să aducă vreo dovadă care să anuleze afirmația noastră.

În această privință, eu însumi sunt martor. Experiența mea este lungă și observațiile largi, și încă n-am întâlnit acel om care să se fi încrezut în Dumnezeu și să fi constatat că făgăduința Domnului nu s-a dovedit adevărată în cazul lui. Am văzut mulți oameni care au fost susținuți în încercări grele punându-și nădejdea și odihnindu-se în Cuvântul Domnului, și am văzut mulți oameni pe patul morții făcuți triumfători în moarte prin aceleași făgăduințe, dar nu m-am întâlnit

niciodată cu vreun credincios care să fi fost făcut de rușine în nădejdea lui ca urmare a suferințelor lui temporare, nici pe careva ce, pe patul de moarte, să se fi pocăit că a avut încredere în Domnul.

Toate observațiile mele mă îndreaptă în cealaltă direcție și îmi confirmă convingerea că Domnul este credincios față de toți cei ce se sprijină pe El. Sunt pregătit să dau mărturie chiar într-o sală de tribunal în această privință. Eu n-aș spune o minciună sub pretextul unei fraude pioase, ci aș mărturisi despre acest subiect important ca un martor cinstit, fără rezerve sau echivoc. Eu n-am cunoscut niciodată vreun om aflat în ghearele morții care să deplângă faptul că a avut încredere în Mântuitorul.

Nu, ba mai mult, n-am auzit niciodată ca un astfel de lucru să se fi petrecut în altă parte sau în alte vremuri. Dacă așa ar fi fost cazul, cei ce urăsc Evanghelia ar fi răspândit vestea respectivă cât se poate de mult; oamenii de pe fiecare stradă ar fi auzit vestea cea rea; fiecare predicator ar fi fost confruntat cu ea. Ne-am fi întâlnit cu pamflete la ușa fiecărei biserici și a fiecărei capele, vorbind despre un astfel de om care a trăit o viață de sfânt și s-a bazat pe meritele Răscumpărătorului, dar a descoperit în ultimele ceasuri că ar fi fost amăgit

și că doctrina Crucii ar fi fost cu totul o înșelătorie. Noi îi provocăm pe oponenții noștri să descopere dacă există o astfel de situație. Să o găsească printre bogați sau săraci, printre bătrâni sau tineri. Orice dușman al nostru să vină, dacă poate, și să aducă mărturie despre eșecul unei singure făgăduințe a Dumnezeuului cel viu. Dar nimeni n-a spus vreodată că Iehova l-ar fi înșelat pe vreunul dintre copiii Lui, și nici nu se va spune asta vreodată, căci Dumnezeu este credincios fiecărui cuvânt pe care El l-a rostit.

Dumnezeu nu Se coboară niciodată ca să spună o minciună. Chiar și simpla suspiciune este blasfemie. De ce să mintă El? Ce anume ar putea să Îl determine să Își încalce cuvântul? Ar fi ceva contrar naturii Sale. Cum ar putea să fie El Dumnezeu, și să nu fie drept și credincios? De aceea, El nu poate încălca făgăduința Sa prin niciun fel de necredincioșie.

Mai mult, Dumnezeul Atotputernic nu făgăduiește niciodată ceva care să se afle dincolo de puterea Lui. Noi intenționăm de multe ori să acționăm potrivit cuvântului dat, dar ne descoperim stăpâniți de circumstanțe copleșitoare, iar promisiunea făcută cade la pământ pentru că nu suntem în stare să o ducem la îndeplinire. Dar așa ceva nu se poate petrece niciodată în

cazul Dumnezeului Atotputernic, căci abilitatea Lui este nelimitată. Pentru El, toate lucrurile sunt posibile (Matei 19:26).

Promisiunile noastre pot fi făcute din greșală, și noi am putea descoperi ulterior că ar fi greșit să facem ce am promis, dar Dumnezeu este infailibil [fără greșală], așa încât Cuvântul Lui nu va fi retras niciodată pe temeiul că ar fi fost ceva greșit. Înțelepciunea infinită și-a pus amprenta pe fiecare făgăduință a Lui, astfel că fiecare cuvânt al Domnului este dat printr-o judecată fără greșală și ratificat prin adevărul veșnic.

Făgăduința Lui nu poate eșua pe motiv că Dumnezeu care a făcut-o și-ar schimba opinia sau planurile. Noi suntem schimbători, căci suntem ființe sărmăne și fragile. Dar în Domnul „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1:17); de aceea, Cuvântul Lui rămâne același în veac. Întrucât El nu Se schimbă, făgăduințele Lui stau în picioare ca niște munți falnici. „Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit oare, nu va împlini?” (Num. 23:19). Mângâierea noastră puternică se bazează pe lucrurile neschimbătoare ale lui Dumnezeu.

Cuvântul Domnului nu poate să cadă la pământ nici pe temeiul că El ar uita de ceea ce a făgăduit. Pe noi,

uneori ne ia vorba pe dinainte, și când vine timpul să și facem cu fapta, uităm, căci chiar dacă suntem dornici, eșuăm să ne ținem cuvântul pentru că intervin alte lucruri și ne distrag atenția. Noi uităm sau devenim reci, dar astfel de lucruri nu se petrec niciodată în cazul Dumnezeului făgăduinței. Cea mai veche făgăduință este încă proaspătă în mintea Lui, și El Se ține de ea și acum la fel cum a fost când a rostit-o pentru prima dată. De fapt, El Își ține întotdeauna făgăduința, încă de pe când timpul nu exista înaintea Lui. Făgăduințele vechi ale Scripturii sunt făgăduințe noi pentru credință, căci fiecare cuvânt care iese din gura Domnului este pâine pentru cel credincios (Matei 4:4).

Datorită tuturor acestor lucruri, Cuvântul Domnului merită toată încrederea, atât implicit cât și explicit. Noi putem avea prea multă încredere în oameni, dar nu putem avea niciodată prea multă încredere în Dumnezeu. Cuvântul Lui este cel mai sigur lucru care a existat sau care va exista vreodată. A crede Cuvântul Lui înseamnă să crezi ceea ce nimeni nu va putea pune la îndoială vreodată într-un fel onest. A spus Dumnezeu ceva? Atunci așa va fi. Cerul și Pământul vor trece, dar Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne în veac (Matei 24:35). Legile naturii pot fi întrerupte; focul poate înceta să ardă

și apa să curgă, căci aceasta nu ar implica nicio necredincioșie din partea lui Dumnezeu, dar eșuarea Cuvântului Lui ar însemna o nestatornicie dezonorantă în caracterul și natura lui Dumnezeu, iar așa ceva nu poate exista niciodată. Haideți să fim singuri că Dumnezeu este credincios și să nu tolerăm niciodată nici măcar o suspiciune legată de credincioșia Lui.

Cuvântul neschimbător al făgăduinței este, și așa trebuie să fie mereu, regula dărnicii lui Dumnezeu. Gândește-te puțin, în timp ce faci încă o observație, că nimic nu se poate ridica împotriva acestei reguli. Nicio altă lege, imaginară sau reală, nu poate intra vreodată în conflict cu regula făgăduinței lui Dumnezeu.

Legea meritelor se ridică uneori împotriva ei, dar nu poate să o învingă. „O”, zice unul, „nu îmi pot imagina că Dumnezeu ar putea sau mă va mântui, căci nu există niciun lucru bun în mine!” Ce spui tu este corect, și temerea ta nu poate fi îndepărtată dacă ar fi ca Dumnezeu să acționeze față de tine pe baza regulii meritelor. Dar dacă tu crezi în Fiul Său Isus Hristos, acea regulă nu va opera, căci Domnul va acționa față de tine pe baza regulii făgăduinței Sale. Făgăduința n-a fost întemeiată pe meritele tale; ea a fost făcută liber și va fi împlinită la fel de liber și necondiționat. Dacă te întrebi

cum vor fi tratate faptele tale rele, vreau să îți amintesc de Isus, care a venit ca să te mântuiască din păcatele tale. Meritele nelimitate ale Domnului Isus sunt puse în contul tău, iar lipsa ta groaznică de merite este neutralizată astfel odată pentru totdeauna. Legea meritului te-ar condamna imediat la pierzare dacă ai fi judecat potrivit faptelor tale, dar pe cel ce crede nu mai este sub Lege, ci sub har, Domnul îl tratează după îndurarea revelată în făgăduința Lui. Nu alege neprihănirea de sine, căci dreptatea va trebui să te condamne; acceptă mântuirea ca dar fără plată ce îți este dat prin exercitarea prerogativului suveran al lui Dumnezeu, care spune: „Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă” (Rom. 9:15). Pune-ți cu smerenie încrederea în harul lui Dumnezeu care este descoperit în Isus Hristos, și făgăduința Lui va fi împlinită din belșug față de tine.

Apoi Domnul nu îi tratează pe oameni nici după măsura abilității lor morale. „O”, spune căutătorul, „eu cred că aș putea fi mântuit dacă m-aș face mai bun, dacă aș deveni mai religios sau dacă aș avea o credință mai mare, dar sunt fără putere. Nu pot crede, nici nu mă pot pocăi, și nici nu pot face vreun lucru drept!” Adu-ți aminte, atunci, că Dumnezeu cel plin de har nu a făgăduit să te binecuvânteze potrivit măsurii abilității

tale de a-L sluji, ci după bogățiile harului Său, așa cum a afirmat în Cuvântul Lui. Dacă darurile Sale ar fi fost date potrivit puterii tale spirituale, nu te-ai alege cu nimic, căci tu nu poți face nimic fără Domnul. Dar pentru că făgăduința este împlinită potrivit nemărginirii harului divin, nu poate exista nicio îndoială legată de împlinirea ei.

Nu trebuie să te clatini în fața făgăduinței prin necredință, ci să fii convins că Acela care a făgăduit are și puterea să o îplinească. Nu Îl limita pe Sfântul lui Israel închipuindu-ți că dragostea Lui ar fi limitată de capacitățile tale. Volumul râului nu este calcula după uscăciunea deșertului prin care curge, căci nu există nicio proporție logică între cele două. Poți vedea chiar și cu o jumătate de ochi că nu poți calcula mărimea iubirii infinite pe calea măsurării slăbiciunii omenești. Acțiunile harului atotputernic nu sunt limitate de puterea celor muritori sau de absența tăriei lor. Puterea lui Dumnezeu va păzi făgăduința lui Dumnezeu.

Slăbiciunea ta nu poate învinge făgăduința lui Dumnezeu, la fel cum nici puterea ta nu poate să o îplinească. Cel ce a rostit cuvântul îl va și împlini. Nu este treaba ta sau a mea să împlinim făgăduințele lui Dumnezeu. Acea este slujba Lui, nu a noastră. Așa că,

biet neajutorat, atașează-ți vagonul greu al neputinței de marea locomotivă a făgăduinței, și vei fi transportat pe toată calea datoriei și a binecuvântării! Chiar dacă ești mai mult mort decât viu, chiar dacă ai mai multă slăbiciune decât putere, aceste lucruri nu vor putea afecta certitudinea angajamentului divin. Puterea făgăduinței stă în Acela care a făcut-o. De aceea, ia-ți privilegiile de la tine și îndreaptă-le către Dumnezeu. Dacă te simți neputincios, odihnește-te la pieptul făgăduinței divine. Dacă te socotești mort, lasă-te îngropat în mormântul unde sunt așezate oasele unei făgăduințe, și vei fi înviat de îndată ce le vei atinge (v. 2 Împ. 13:21).

Chestiunea nu ține de ceea ce putem sau nu putem noi să facem, ci totul depinde de ceea ce Domnul poate face. Ar trebui să ne fie suficient să ne preocupăm să ne ținem propriile promisiuni, fără să mai încercăm să le împlinim și pe ale lui Dumnezeu. Mie nu mi-ar plăcea ca semenii mei să se îndoiască de solvența mea doar pentru că un cerșetor care stă la următorul colț de stradă nu își poate plăti datoriile. Atunci de ce să Îl suspectez pe Domnul pentru că eu aș avea motive foarte întemeiate să nu am încredere în mine însumi? Abilitatea mea este o chestiune foarte diferită de credințioșia lui Dumnezeu, și este trist că ajungem câteodată să le

amestecăm pe cele două. Să nu Îl dezonorăm pe Dumnezeuul nostru visând că brațul Lui s-ar fi scurtat pentru că mâinile noastre au obosit și s-au slăbit.

Nici nu trebuie să Îl măsurăm pe Dumnezeu după regula simțămintelor noastre. Noi auzim deseori oameni plângându-se astfel: „Eu nu simt că pot fi mântuit. Nu simt că păcate ca ale mele pot fi iertate. Nu simt că ar fi posibil ca inima mea de piatră ar putea fi vreodată înmuiată și înnoită”. Acest fel de a vorbi este sărman și nesăbuit. În ce fel pot sentimentele noastre să ne călăuzească în astfel de lucruri? Crezi că morții din morminte pot fi înviați? Tu simți că răcoarea iernii va fi urmată de căldura verii? Cum poți să simți aceste lucruri? Le crezi. A vorbi despre sentimente în lucruri materiale este absurd. Simte omul leșinat că se va îmbroșta? Oare nu este natura unei astfel de stări să îi sugereze că vine moartea? Simt oare trupurile noastre că ele vor avea parte de o înviere? Nu sentimentele sunt chestiunea în discuție.

Dumnezeu i-a dat înțelepciune lui Solomon așa cum îi făgăduise, și El îți va da ceea ce El a făgăduit, oricare ar fi sentimentele tale. Dacă te uiți în cartea Deuteronom cu atenție, vei observa cât de des folosește Moise expresia „așa cum El a făgăduit”. El spune: „Domnul, Dumnezeuul părinților voștri, să vă mărească

de o mie de ori pe atât, și să vă binecuvânteze, după cum a făgăduit!” (Deut. 1:11). El nu poate să pronunțe o binecuvântare mai mare asupra Israelului. Acel om sfânt s-a uitat cu admirație constantă la felul lui Dumnezeu de a Se purta cu Israelul, pentru că toate acțiunile Lui erau „după cum El a făgăduit”. Și în cazul nostru, regula acțiunilor Domnului va fi „după cum a făgăduit”. Felul în care vom avea parte de harul divin nu va fi „după cum simțim noi acum”, ci „după cum El a făgăduit”. În timp ce scriu aceste lucruri spre mângâierea altora, mă simt obligat să mărturisesc că, personal, am parte de sentimente foarte schimbătoare, dar am învățat să pun un preț foarte mic pe ele, fie într-un fel, fie în altul. Mai presus de orice, am încetat să mai evaluez adevărul făgăduinței după starea minții mele. Astăzi mă simt atât de bucurios, că aș putea dansa pe melodia tamburinei lui Miriam, dar probabil că mâine dimineață aș putea doar să suspin în armonie cu plângerile lui Ieremia. Dar oare mântuirea mea s-a schimbat după aceste simțăminte? Dacă da, ar trebui să aibă o temelie foarte mișcătoare. Sentimentele sunt mai schimbătoare decât vânturile, mai lipsite de substanță decât baloanele de săpun, așa că pot fi ele cântarul pentru fidelitatea divină? Starea minții depinde mai mult sau mai puțin de starea ficatului sau a stomacului, dar oare ar trebui să

ne gândim la Domnul în funcție de aceste lucruri? Evident că nu. Starea barometrului poate să ne trimită sentimentele sus sau jos, așa că nu putem depinde atât de mult de lucruri așa de schimbătoare. Dar Dumnezeu nu Își întrerupe dragostea Sa veșnică după emoțiile noastre, căci așa ceva ar fi ca și cum ar zidi un templu pe un val. Noi suntem mântuiți potrivit unor lucruri factuale, nu după închipuiri. Anumite adevăruri veșnice dovedesc că suntem fie mântuiți, fie pierduți, iar aceste adevăruri nu sunt afectate de entuziasmul sau de depreșiile noastre. O, drag cititor, nu te folosi de sentimentele tale ca de un test prin care să încerci credințioșia Domnului. O astfel de abordare este un soi de nebunie amestecată cu răutate. Dacă Domnul a spus cuvântul, El îl va împlini, indiferent dacă tu te simți triumfător sau deprimat.

Apoi Dumnezeu nu ne va da potrivit regulii probabilităților. Pare foarte improbabil ca tu, prietenul meu, să fii binecuvântat de Domnul care a făcut Cerul și Pământul, dar dacă îți pui încrederea în Domnul, ești favorizat la fel de sigur pe cât a fost binecuvântata Fecioară, despre care s-a spus că toate generațiile de oameni o vor numi binecuvântată, căci este scris: „Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile care i-au fost

spuse din partea Domnului se vor împlini” (Luca 1:45, 48). „Doamne al oștirilor, fericite de omul care se încrede în Tine!” (Ps. 84:12). Poate părea improbabil ca un păcătos bătrân, afundat în vicii, să primească o viață nouă dintr-o dată, prin credința în Isus, și totuși așa va fi. Poate părea foarte improbabil ca o femeie ce a trăit în păcat să audă acel cuvânt, „cine crede în Mine, are viața veșnică” (Ioan 6:47), să se alipească imediat de el și să primească de îndată viața veșnică, dar este adevărat, cu totul adevărat, și am văzut așa ceva eu însumi. Dumnezeu nostru este un Dumnezeu al minunățiilor. Lucruri improbabile, ba chiar imposibile pentru noi, sunt chestiuni de zi cu zi pentru El. El poate face ca până și cămila, în ciuda cocoșei ei, să treacă printre urechile acului (Matei 19:24). El cheamă în ființă lucruri care nu sunt ca și cum ar fi.

Zâmbești la ideea că ai putea fi mântuit? Ai grijă să nu fie zâmbetul necredinței, asemenea lui Sarai, ci așteptarea bucuroasă ca a lui Avraam. Crede în Isus, și vei zâmbi cu totul, în interior și în exterior, nu de necredință, ci dintr-un cu totul alt motiv. Când Îl cunoaștem pe Dumnezeu, nu încetăm să ne minunăm, ci începem să ne obișnuim cu minunile. Crede făgăduința harului lui Dumnezeu și, crezând, vei trăi într-o lume

nouă care ți se va părea întotdeauna a fi țara minunilor. Este un lucru fericit să ai o astfel de credință în Dumnezeu încât să te aștepți la lucruri sigure când, după judecata omenească, ele par cu totul improbabile. „La Dumnezeu toate lucrurile sunt cu puțință” (Matei 19:26), așa că este posibil ca El să mântuiască fiecare suflet care crede în Isus. Legea gravitației acționează în toate cazurile, și așa face și legea credincioșiei divine. Nu există excepții la regula că Dumnezeu Își va ține legământul. Cazuri extreme, cazuri dificile, ba chiar cazuri imposibile sunt incluse în cercul Cuvântului Domnului, astfel că nimeni nu trebuie să cadă pradă disperării sau chiar îndoielii. Oportunitatea lui Dumnezeu apare când omul ajunge într-o situație extremă. Cu cât mai dificil este cazul, cu atât mai sigur poți fi de ajutorul Domnului. O, dacă cititorul meu deznădăjduit și neajutorat I-ar da Domnului cinstea de a crede în El și de a lăsa totul în mâinile Lui!

Cât va mai dura până ce oamenii își vor pune încrederea în Dumnezeul lor? „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14:31). O, dacă am stabili clar în mințile noastre că nu ne vom mai îndoii niciodată de Cel credincios!

„Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să

„fie găsiți mincinoși” (Rom. 3:4). Domnul însuși spune: „Nu cumva s-a scurtat oare mâna Domnului? Vei vedea acum dacă ceea ce ți-am spus se va întâmpla sau nu” (Num. 11:23). Să nu ne vorbească Domnul în felul acesta în mânie, așa că haideți să credem și să fim siguri că afirmațiile solemne ale Domnului trebuie să se împlinească. Nu vă mai spuneți unul altuia, „Ce este adevărat?”, ci să știți negreșit că Domnul Își va ține cuvântul, întrucât Cuvântul Domnului ține în veac.

Iată o făgăduință cu care cititorul meu să înceapă, să o testeze și să vadă că este adevărată: „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi” (Ps. 50:15).

14

ÎNSUȘIREA FĂGĂDUINȚEI

„Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care ești culcat, ți-l voi da ție și seminței tale” (Gen. 28:13).

Sufletele timide au mari dificultăți să se agățe de făgăduințele lui Dumnezeu crezând că sunt pentru ele. Astfel de oameni se tem ca nu cumva să fie ceva îndrăzneț ca ele să apuce lucruri atât de bune și prețioase. Ca o regulă generală, am putea să ne gândim că, dacă avem credința ca să ne însușim o făgăduință, acea făgăduință este a noastră. Cel care ne dă cheia care se potrivește la ușa lui vrea să deschidem ușa și să intrăm. Nu poate exista nimic nepotrivit în a crede cu smerenie în Dumnezeu; nepotrivit ar fi să îndrăznim să punem la îndoială cuvântul Lui. Nu putem greși dacă avem încredere prea mare în făgăduință. Eșecul nostru ține de lipsa credinței, nu de excesul de credință. Ne-ar fi greu să credem prea mult în Dumnezeu, dar noi știm cât de îngrozitor de obișnuit ne este să credem în El prea puțin.

„Facă-ți-se după credința ta” (Matei 9:29) este o binecuvântare pe care Domnul nu o va retrage niciodată. „Toate lucrurile îi sunt cu puțință celui ce crede” (Marcu 9:23). Este scris: „n-au putut să intre din pricina necredinței lor” (Evrei 3:19), dar nu ni se spune niciodată că acela care a intrat prin credință ar fi fost certat pentru impertinența lui și izgonit afară.

Potrivit textului biblic de la începutul acestui capitol, Iacov a luat în posesie țara făgăduință întinzându-se peste ea și culcându-se. Nu există nicio manieră mai sigură de a intra în posesia unei făgăduințe decât să îți sprijini pe ea întreaga ta greutate, apoi să te odihnești în inima ta. „Pământul pe care ești culcat, ți-l voi da ție”.

Cât de des am văzut că făgăduința era dată pentru mine când am acceptat-o ca adevărată și când am acționat pe baza ei! M-am culcat pe ea ca pe un pat, m-am lăsat în mâinile Domnului, și o odihnă dulce și-a făcut loc peste sufletul meu. Încrederea în Dumnezeu își vede împlinite dorințele. Făgăduința pe care Domnul nostru le-a făcut-o celor care caută favorurile Lui în rugăciune sună astfel: „orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:24). Acest lucru sună ciudat, dar este adevărat, fiind

potrivit filozofiei credinței. Spune-ți printr-o credință hotărâtă că „această făgăduință este a mea”, și ea este imediat a ta. Noi primim făgăduințele prin credință, nu prin vedere și prin simțuri.

Făgăduințele lui Dumnezeu nu sunt împrejmuirii menite să fie proprietatea privată a unui sfânt anume, ci ele sunt pajiștea deschisă pentru toți cei ce locuiesc în parohia Sfintei Credințe. Nu încapă îndoială că există oameni care, dacă ar putea, ar stăpâni peste stele și și-ar face o proprietate personală din Soare și Lună. Aceași lăcomie ar putea să pună un gard împrejurul făgăduințelor, dar așa ceva este imposibil. Mai degrabă ar reuși ticăloșii să pună un gard împrejurul cântecelor de păsări sau să pretindă că sunt proprietari peste muzica ciocârlilor, pretinzând că este proprietatea lor absolută, decât să poată păstra făgăduințele pentru ei înșiși. Nu, nici măcar cel mai bun dintre sfinți nu poate, chiar dacă și-ar dori asta, să pună un singur cuvânt al Dumnezeului harului sub lacăt și sub cheie. Făgăduința nu este doar „pentru voi și pentru copiii voștri”, ci și „pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru” (F.A. 2:39). Ce mângâiere! Haideți să ne însușim drepturile comune și să ne luăm în posesie, prin credință,

ceea ce Domnul a menit să fie al nostru printr-un legământ pecetluit cu sânge.

Cuvintele spuse lui Iacov le aparțin în mod egal tuturor credincioșilor. Osea spune despre el: „S-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el. Iacov l-a întâlnit la Betel, și acolo ne-a vorbit Dumnezeu” (Osea 12:4-5). Așa că Iehova a vorbit cu noi când El a vorbit cu patriarhul. Minunățiile pe care Dumnezeu le-a arătat la Marea Roșie au fost făcute pentru toți copiii Lui, căci citim că „atunci ne-am bucurat în El” (Ps. 66:6). Este adevărat că noi n-am fost acolo, însă bucuria biruinței Israelului este și a noastră. Apostolul citează cuvintele Domnului către Iosua ca și cum ar fi spus către fiecare copil de Dumnezeu: „El însuși a zis: ‚Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi’” (Evrei 13:5), adevărul fiind că niciun cuvânt al Domnului nu se sfârșește odată cu ocazia în care el a fost rostit, nici nu este epuizat prin binecuvântarea aceleia față de care a fost adresat pentru prima oară. Toate făgăduințele sunt pentru cei ce cred, care au suficientă credință ca să le primească și vin cu ele la tronul de har. Ce Dumnezeu este El pentru cel care își pune încrederea în El! Și El va fi astfel pentru toți cei care cred în El, potrivit cu circumstanțele și nevoile lor.

Biblia are ochiul ațintit asupra fiecăruia dintre noi atunci când ne dă cuvintele ei de har. John Miller, un lector la conferința anuală de la Universitatea Oxford, spunea foarte bine în 1817: „Noi și cei ca noi suntem oamenii despre care Scriptura vorbește și pe care îi cheamă în toată varietatea formelor ei persuasive și a apelurilor ei cerești. Ceea ce merită să observăm este felul în care o carte, prin descrierile și cuprinderea ei, are această diversitate a puterii, această privire, ca a unui portret al cuiva care stă mereu cu privirile ațintite către noi, din orice parte l-am privi”.

Această valabilitate unică a Cuvântului față de fiecare dintre miile de generații de credincioși constituia unul dintre șarmurile lui cele mai mari, și una dintre dovezile cele mai sigure ale inspirației lui divine. Noi nu ne tratăm Bibliile ca pe un almanah vechi, ci ca pe o carte pentru prezent, nouă, proaspătă, adaptată fiecărei clipe. Dulceața statornică locuiește în prospețimea nediminuată din cuvintele vechi cu care părinții noștri s-au hrănit la vremea lor. Slavă lui Dumnezeu, și noi ne hrănim din ele; sau dacă nu, ar trebui să ne hrănim, și nu putem să dăm vina decât pe noi înșine dacă nu o facem!

Fântânile lui Avraam i-au slujit lui Isaac, apoi lui

Iacov, și apoi unei mii de generații după ei. Vino, hai să ne coborâm gălețile și să scoatem cu bucurie apă din fântânile vechi ale mântuirii, să săpăm în zilele de demult, când părinții noștri și-au pus încrederea în Domnul, iar El i-a eliberat! Nu trebuie să ne temem că vom fi văzuți superstițioși sau creduli. Făgăduințele Domnului sunt făcute tuturor celor care le vor crede; credința este în sine garantul încrederii. Dacă poți avea încredere, folosește-o. După ce s-au împlinit de sute de ori, cuvintele făgăduinței vor rămâne în picioare pentru a continua să facă și mai mult bine. De multe ori ne-am plecat la izvorul din crâng și ne-am potolit setea cu apa lui rece; dar el este la fel de plin și curge la fel de liber, și putem bea azi din el cu la fel de multă încredere ca și cum ne-am pleca să bem pentru prima oară. Oamenii nu reușesc să își țină promisiunile de fiecare dată și în mod repetat, căci ar fi irațional să ne așteptăm la asta de la ei. Ei sunt ca niște găleți, dar Tu, o, Doamne, ești un izvor nesecat! Toate izvoarele mele proaspete vin din Tine.

Vino, drag cititor, și imită-l pe Iacov! Așa cum el și-a plecat capul într-un anumit loc, și a luat pietre de acolo ca să-și facă perne din ele, așa să faci și tu. Iată, ai aici Biblia întregă ca să te culci pe ea, și în ea sunt făgăduințe

sigure care să îți slujească de perne; așează-ți poverile și așează-te tu însuși, odihnindu-te aici. Iată, această Scriptură și făgăduințele ei sunt aduse aici înaintea ta ca să ți le însușești: „Pământul pe care ești culcat, ți-l voi da ție”.

15

SUSȚINEREA FĂGĂDUINȚEI

„Am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla așa cum mi s-a spus” (F.A. 27:25).

Pavel primise o făgăduință specială și și-a manifestat deschis credința în ea. El a crezut că Dumnezeu avea să împlinească fiecare detaliu al acelei făgăduințe. În felul acesta, el și-a pus pecetea afirmând că Dumnezeu este credincios. Noi toți suntem nevoiți să facem acest lucru în ce privește acele cuvinte ale Domnului care sunt potrivite cazului nostru. Asta vreau să spun când vorbesc despre sublinierea sau susținerea făgăduinței.

Un prieten mi-a dat un cec pentru lucrarea de la orfelinat, pe care scrie astfel: „Plățiți-l lui C. H. Spurgeon suma de 10 lire”. Numele lui este bun, banca lui este bună, dar eu aș putea să nu mă aleg cu nimic de pe urma bunătății lui dacă nu îmi pun numele pe acel cec și dacă nu îl duc la bancă. Acesta este un simplu act: eu mă semnez cu numele meu, iar bancherul îmi plătește suma, dar nu se poate fără semnătură.

Există multe nume de persoane mai alese decât mine, dar niciunul dintre acele nume nu poate fi folosit în locul meu. Dacă aș scrie numele reginei, nu îmi va fi de niciun folos. Dacă șeful trezoreriei și-ar pune semnătura pe spatele documentului, ar fi în zadar. Trebuie eu însumi să pun numele meu pe acel cec. Tot așa, fiecare trebuie să accepte personal, să își însușească și să sublinieze făgăduința lui Dumnezeu prin credința personală, individuală, căci altfel nu va trage niciun beneficiu de pe urma ei.

Dacă m-aș apuca să scriu câteva din versurile lui John Milton în onoarea băncii, sau dacă aș încerca să îl întrec pe Alfred Tennyson¹ în versuri de laudă la adresa marelui binefăcător al orfanilor, nu mi-ar fi de niciun folos. Nici măcar cel mai ales limbaj al oamenilor și al îngerilor n-ar avea vreo valoare, căci ceea ce este absolut necesar este semnătura personală a aceluia desemnat să primească banii. Oricât de aleasă ar fi pictura pe care ai desena-o cu cea mai aleasă pană de artist pe spatele cecului, nici ea nu te-ar ajuta în vreun fel, căci tot ceea ce este cerut este numele beneficiarului scris de el însuși, pentru că nimic altceva nu va fi acceptat în locul lui. Trebuie să credem făgăduința, fiecare pentru sine, și să

¹ John Milton și Alfred Tennyson au fost doi mari poeți englezi.

spunem că Domnul știe că este adevărată, altfel nu ne vom alege cu nicio binecuvântare. Nicio faptă bună, niciun ritual împlinit și niciun sentiment înălțător nu poate înlocui o încredere simplă. „Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că îi răsplătește pe cei ce-L caută [cu sânguință]” (Evrei 11:6). Unele lucruri pot să fie adevărate sau nu, dar acesta trebuie să fie adevărat.

Putem spune că făgăduința sună astfel: „Făgăduiesc ca oricărui păcătos care va crede în Mine să îi dau binecuvântarea vieții veșnice”. Păcătosul trebuie să își scrie numele pe spatele cecului, dar nimic altceva nu este cerut din partea lui. El crede făgăduința, se duce cu ea la tronul de har și caută să primească îndurarea care îi este garantată. El va primi acea îndurare, și nu poate să o rateze, căci este scris: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică” (Ioan 3:36), și așa este.

Pavel a crezut că toți cei ce se aflau în corabie cu el aveau să scape, pentru că Dumnezeu îi făgăduise asta. El a acceptat făgăduința ca fiind garanția amplă a acelui fapt, și a acționat în consecință. El a fost liniștit în mijlocul furtunii; el le-a dat camarazilor lui curaj și sfaturi bine gândite ca să le fie de folos, gestionând situația ca un om care era sigur de scăparea fericită din furtună.

Astfel, el L-a tratat pe Dumnezeu așa cum trebuia să Îl trateze, anume cu o încredere neîndoielnică. Unui om drept îi place ca oamenii să aibă încredere în el, și ar fi întristat dacă ar fi privit cu suspiciune. Dumnezeul nostru credincios este gelos pe onoarea Sa și nu poate tolera ca oamenii să Îl trateze ca și cum n-ar fi credincios. Necredința Îl insultă pe Domnul mai mult decât oricare alt păcat, căci ea se atinge de lumina ochilor Lui, și Îl stârnește la mânie. Departe de noi să facem un rău atât de mare față de Tatăl nostru ceresc, așa că haideți să credem în El pe deplin și necondiționat, nepunând nicio limită bizuirii noastre din inimă pe Cuvântul Lui.

Pavel și-a manifestat încrederea în făgăduință. Este bine ca și noi să facem asta. Este nevoie chiar acum, în aceste vremuri, de mărturii clare, curajoase și deschise ale credințioșiei lui Dumnezeu, și ele se pot dovedi a avea o valoare de șapte ori mai mare. Atmosfera de azi este plină de îndoieli, ba chiar puțini oameni mai cred cu adevărat și hotărât. Rari sunt cei care cred în Dumnezeu pentru hrana a două mii de copii, cum este George Muller. „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8). De aceea, să vorbim. Ne sfidează necredința? Nimeni să nu fie cu inima moale, ci haideți să înfruntăm uriașul cu praștia, cu piatra experienței

reale și cu o mărturie neclintită. Dumnezeu Își ține făgăduința, și noi știm asta. Noi îndrăznim să subliniem fiecare dintre făgăduințele Lui. Da, vom face asta cu sângele nostru, dacă va fi nevoie! Cuvântul Domnului ține în veac, iar noi suntem martori neînfricați ai acestui lucru, toți aceia care suntem chemați după Numele Lui.

16

FĂGĂDUINȚA VIEȚII DE ACUM

„Evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare”
(1 Tim. 4:8).

Există un soi de fândoseală care îi împiedică pe unii creștini să trateze religia ca și cum ar fi potrivită în orice lucru din viața de zi cu zi. Pentru ei, ea pare transcendentă și visătoare, mai degrabă o creație a ficțiunii pi-oase decât o chestiune reală, faptică. Ei cred în Dumnezeu, ca să zic așa, în ce privește lucrurile spirituale și viața care va să vină, dar uită complet că evlavia adevărată are făgăduința vieții de acum ca și a celei viitoare. Pentru ei, ar părea aproape o profanare să se roage pentru lucrurile mărunte din care este formată viața de zi cu zi. Se poate să fie uimiți că îndrăznesc să sugerez că această atitudine a lor ar trebui să îi determine să pună sub semnul întrebării realitatea credinței lor. Dar dacă ea nu îi poate ajuta în micile neazuri ale vieții, oare cum

îi va susține în încercările mult mai mari ale morții? Dacă nu le poate fi de ajutor în ce privește hrana și îmbrăcămintea, oare ce poate face ea pentru ei în ce privește sufletele lor nemuritoare?

În viața lui Avraam putem vedea că credința lui a avut de-a face cu toate evenimentele pelerinajului lui pământesc, căci ea era legată de plecările sale dintr-o țară în alta, de separarea de nepotul lui, de luptele cu invadatorii, și în special de nașterea fiului îndelung făgăduit. Nicio parte din viața patriarhului nu s-a situat în afara cercului credinței sale în Dumnezeu. Către finalul vieții sale este scris că „Domnul îl binecuvântase pe Avraam în orice lucru” (Gen. 24:1), ceea ce include lucrurile trecătoare, materiale, ca și pe cele spirituale. În cazul lui Iacov, Domnul i-a făgăduit că îi va da pâine să mănânce și haine cu care să se îmbrace, și că îl va duce în pace în casa tatălui său, și toate aceste lucruri au o natură trecătoare și pământească. Desigur că acești primi credincioși nu au fugit de binecuvântările prezente ale legământului și nici nu li s-a părut ceva nepotrivit sau mistic să creadă în Dumnezeu. Ai putea fi uimit că în viețile lor nu se vede vreo linie de demarcație între secular și sacru. Ei au călătorit ca pelerini, s-au luptat ca niște cruciați, au mâncat și au băut ca niște

sfinți, au trăit ca preoți și au vorbit ca profeți. Viața lor era religia lor, și religia lor era viața lor. Ei au avut credință în Dumnezeu nu doar pentru anumite lucruri de importanță mai mare, ci pentru orice lucru și, de aceea, până și un rob din casa lor, când a fost trimis să îndeplinească o poruncă, s-a rugat astfel: „Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, dacă binevoiești să-mi dai izbândă în călătoria pe care o fac!” (Gen. 24:42). Aceasta a fost o credință autentică, și este de datoria noastră să o imităm, ca să nu mai permitem ca substanța făgăduinței și viața credinței să se evapore în simple închipuri sentimentale și visătoare. Dacă încrederea în Dumnezeu este bună pentru orice lucru, este bună pentru orice este în acord cu făgăduința, și putem fi siguri că viața de acum se află în acest domeniu al făgăduinței.

Îl îndemn pe cititorul meu să observe și să folosească practic cuvinte ale lui Dumnezeu ca acestea:

„Voi să slujiți Domnului, Dumnezeului vostru, și El vă va binecuvânta pâinea și apele, și voi depărta boala din mijlocul tău” (Exod 23:25).

„Încrede-te în Domnul, și fă binele; locuiește în țară, și umblă în credincioșie [și vei fi hrănit cu adevărat, cf. KJV]” (Ps. 37:3).

„Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui, și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma, care umblă în întuneric, nici de molima, care bântuie ziua namiaza mare. O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia” (Ps. 91:3-7).

„De șase ori te va izbăvi din necaz, și de șapte ori nu te va atinge răul” (Iov 5:19).

„Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără viclesug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi, ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii ca să nu vadă răul... acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33:15-16).

„Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut, Domnul dă îndurare și slavă, și îi nu lipsește de niciun bine pe cei ce duc o viață fără prihană” (Ps. 84:11).

„Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere; și pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta, o vei osândi. Aceasta este moștenirea robilor Domnului, așa este mântuirea care le vine de la Mine, zice Domnul” (Isaia 54:17).

Mântuitorul nostru a dorit ca noi să ne folosim credința ca să ne liniștim în ce privește îngrijorările noastre zilnice, căci altfel El n-ar mai fi spus:

„Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” (Matei 6:25-26).

Nu se poate ca El să se fi referit prin următoarele cuvinte la altceva decât la exercițiul credinței privind lucrurile trecătoare:

„Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea, și nu vă frământați mintea. Căci toate aceste lucruri Neamurile lumii le caută. Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele” (Luca 12:29-30).

Pavel a avut în minte același lucru când a scris:

„Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Fil. 4:6-7).

Cel ce S-a dus să pregătească Cerul pentru noi nu ne va lăsa fără provizii în călătoria noastră către el. Dumnezeu nu ne dă Cerul așa cum Papa i-a dat Anglia regelui Spaniei, dacă ar fi putut să o capete, ci El Se asigură că nu doar finalul este sigur, ci și calea într-acolo. Iar nevoile noastre pământești sunt la fel de reale ca și cele spirituale, și putem fi siguri că Domnul le va împlini. El ne va trimite acele provizii pe calea făgăduinței, a rugăciunii și a credinței, și le face astfel încât să fie pentru noi un mijloc prin care suntem educați. El ne va pregăti pentru Canaan prin experiența în pustie.

A presupune că lucrurile trecătoare sunt prea mici pentru Dumnezeul nostru măreț ar însemna să uităm că El vede zborul vrăbiilor și numără firele de păr de pe capetele copiilor Lui. În plus, totul este atât de mic pentru El, încât, dacă nu I-ar păsa de lucrurile mici, nu I-ar păsa de nimic. Cine este cel care împarte lucrurile

după mărime sau greutate? O circumstanță neînsemnată poate să se dovedească un punct de turnură al istoriei. Ferice de omul care nu socotește nimic ca fiind prea mic pentru Dumnezeu, căci cu siguranță că nimic nu este prea mic ca să ne aducă întristare sau ca să ne pună în vreun pericol. Un om al lui Dumnezeu a pierdut cândva o cheie, și s-a rugat să o găsească, astfel că a găsit-o. Lumea a vorbit despre întâmplarea cu el ca și cum ar fi fost o circumstanță bizară. Dar nu era nimic neobișnuit. Unii dintre noi ne rugăm pentru orice, și tremurăm ca nu cumva să nu sfințim lucruri care altfel par infinitezimale prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune. Ceea ce ne necăjește conștiințele nu este că includem în rugăciune lucrurile mărunte, ci că le omitem. Suntem asigurați că, atunci când Domnul nostru le-a dat îngerilor Lui sarcina de a ne păzi picioarele de pietrele de pe cale, El a pus sub grijă cerească toate detaliile vieților noastre, astfel că noi suntem bucuroși să încredințăm toate lucrurile în paza Lui.

Este una dintre minunile continue ale veacului acesta că avem în Hristos pace continuă în toate încercările, și că prin El avem putere în rugăciune ca să căpătăm de la Domnul toate cele necesare pentru această viață și pentru a trăi cu evlavie. Eu însumi am putut testa

făgăduințele Domnului de sute de ori în ce privește nevoile materiale, fiind nevoit să mă rog pentru ele prin grija față de orfani și față de elevi. Rugăciunea a adus de foarte multe ori provizii la timpul oportun și a îndepărtat piedici mari. Am această convingere că, prin credință, rugăciunea poate umple un portofel, poate pune mâncarea pe masă, poate înmuia o inimă împietrită, poate procura un teren pentru o clădire, poate vindeca boli, poate liniști nesupunerea și poate supraviețui unei epidemii. Asemenea banilor în mâinile celor din lume, credința în mâna omului lui Dumnezeu „le dă pe toate” (Ecl. 10:19). Toate lucrurile din Cer, de pe Pământ și de sub pământ răspund la porunca rugăciunii. Credința nu este lăsată să fie imitată de un fățarnic, nici simulată de un ipocrit, ci acolo unde ea este reală și unde poate să se alipească ferm de o făgăduință divină, poate face lucruri mari și minunate. O, cât de mult îmi doresc ca și cititorul meu să creadă astfel în Dumnezeu, încât să se sprijine pe El în toate lucrurile care privesc această viață! Acest lucru l-ar duce într-o lume nouă și i-ar da dovezi atât de puternice care să îi confirme adevărul despre credința noastră sfântă, încât ar râde de scepticii care o batjocoresc. Credința ca de copil în Dumnezeu le dă inimilor sincere o prudență practică, pe care sunt înclinat să o numesc *bun simț sfințit*.

Chiar dacă unii ar râde de credinciosul simplu crezându-l un nebun, el are în sufletul lui o înțelepciune care vine de sus și care râde de batjocurile celor răi. Nimic nu îl tulbură pe un vrăjmaș rău ca atitudinea directă și fără menajamente a unui credincios convins.

Cel ce crede în Dumnezeu lui nu se teme de vești rele, căci inima lui a găsit o ancoră calmă în încrederea în Domnul. Credința lui îi îndulcește, îi lărgeste și îi îmbogățește viața într-o mie de feluri. Încearc-o, dragă cititor, și vei vedea dacă nu îți va da o abundență nemăsurată de fericire! Ea nu te va scuti de neazuri, căci făgăduința este aceasta: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea neazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33), dar te va face să te lauzi în neazuri, „căci știm că neazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Rom. 5:3-5).

17

CAUTĂ FĂGĂDUINȚELE

„Tu i-ai vestit harul acesta robului Tău” (2 Sam. 7:28).

Regele David știa ce anume Se angajase Domnul să îi dea, și s-a referit specific la acest lucru în rugăciunea lui când a folosit expresia „harul acesta”. Noi avem o mare nevoie să fim mai specifici în rugăciunile noastre decât suntem în general. Noi ne rugăm pentru orice lucru într-un fel de parcă practic nu ne-am ruga pentru nimic. Este bine să știm ce vrem. Întrucât Domnul nostru i-a zis omului orb: „Ce vrei să-ți fac?” (Marcu 10:51), El a dorit ca acel om să fie conștient de nevoile sale și să fie plin de dorința fierbinte ca nevoile să îi fie împlinite. Acestea sunt ingrediente prețioase în compoziția rugăciunii.

După ce știm bine de ce avem nevoie, următoarea noastră treabă este să vedem dacă nu cumva Domnul ne-a făgăduit acea binecuvântare specifică, pentru că după aceea putem să ne ducem la Dumnezeu cu cea

mai mare încredere și cerem împlinirea cuvântului Lui. În acest sens, trebuie să cercetăm Scriptura cu sârguință, căutând mult după cazurile altor credincioși care să se asemene cu situația noastră, și să ne străduim să descoperi acea afirmație specifică a harului divin care ni se potrivește în circumstanțele noastre prezente. Cu cât este un acord mai precis între făgăduință și cazul nostru, cu atât va fi mai mare mângâierea pe care ea ne-o va da. În această școală, credinciosul va învăța valoarea inspirației plene, verbale a Scripturii, anume că fiecare cuvânt al ei este inspirat și dat de Dumnezeu. Într-o astfel de situație, este posibil să fie nevoie să insiști chiar pe lucruri care par mărunte, precum conjugarea unui verb sau un substantiv, așa cum a făcut Pavel când a citat făgăduința făcută de Dumnezeu lui Avraam: „Acum, făgăduințele i-au fost făcute ‚lui Avraam și seminței lui’. Nu zice: ‚Și semințelor’ (ca și cum ar fi vorba de mai multe), ci ca și cum ar fi vorba numai de una: ‚Și seminței tale’, adică Hristos” (Gal. 3:16).

Putem fi siguri că există undeva în cartea inspirată [Biblia] o făgăduință care să se potrivească ocaziei. Înțelepciunea infinită a lui Dumnezeu se vede în faptul că El ne-a dat o revelație care se potrivește unei varietăți

nenumerate de circumstanțe ale vieții oamenilor. Nici măcar o singură încercare nu este trecută cu vederea, oricât de specială ar putea fi. Așa cum există hrană special adaptată pentru orice viețuitoare de pe fața Pământului, tot așa există suport potrivit pentru fiecare copil de Dumnezeu în Cuvântul Lui inspirat. Dacă nu găsim o făgăduință potrivită, motivul este că nu o căutăm sau, după ce am găsit-o, nu i-am înțeles încă sensul complet.

O ilustrație simplă ne poate fi de folos în acest sen. Să zicem că ai pierdut cheia de la un dulap și, după ce încerci toate cheile pe care le ai, te simți obligat să trimiți după un lăcătuș. Meșterul vine cu un mănunchi mare de chei de toate felurile și de toate mărimile. Pentru tine, ele par ca o colecție banală de instrumente ruginite. El se uită la lacăt, apoi încearcă prima cheie, apoi pe alta. Încă nu reușește să deschidă dulapul, și comorile tale din el sunt încă imposibil de atins. Dar iată că el a găsit o cheie care seamănă destul de mult cu cea potrivită. Ea aproape că atinge mecanismul, dar nu reușește, însă este clar că meșterul se află pe drumul cel bun. În final, dulapul este deschis, căci cheia potrivită a fost găsită.

Aceasta este o reprezentare corectă a multor situații încurcate în care ne putem afla. Nu poți să treci de

un lucru dificil, nu pari că îl poți rezolva și să îți găsești calea către un rezultat fericit. Te rogi, dar nu ai libertatea în rugăciune pe care ți-o dorești. Ceea ce vrei este o făgăduință clară. Încerci un cuvânt inspirat, apoi un altul, dar ele nu se potrivesc. Inima tulburată vede motive ca să suspecteze că ele nu sunt aplicabile strict la circumstanțele ei, așa că lasă acele cuvinte în Cartea cea veche ca să fie folosite într-o altă zi, căci nu sunt aplicabile pentru situația urgentă prezentă. Încerci din nou și, la vremea potrivită, apare o făgăduință ce pare să fi fost lăsată pentru o astfel de situație. Ea se potrivește exact, la fel cum o cheie bine făcută se potrivește în lăcașul încuietorii pentru care a fost pregătită de la început. Odată ce ai găsit cuvântul potrivit al Dumnezeuului cel viu, îl aduci degrabă la tronul de har, spunând: „O, Doamne, Tu i-ai făgăduit acest lucru bun slujitorului Tău. Te rog, împlinește-l!” Cazul se încheie, întristarea se transformă în bucurie, și rugăciunea este ascultată.

De multe ori, Duhul Sfânt ne aduce aminte de cuvintele Domnului cu viață și putere, cuvinte pe care altfel le-am fi uitat. Apoi El așterne o lumină nouă peste paginile bine ținute minte, și descoperă astfel o plinătate în ele la care foarte puțin ne gândisem. În cazurile care îmi sunt cunoscute, textele păreau oarecum încurcate

și, pentru o vreme, persoana în mintea căreia au fost aduse abia de le putea înțelege sensul. Ani la rând, o inimă a fost mângâiată de aceste cuvinte: „El va locui în fericire, și sămânța lui va stăpâni țara” (Ps. 25:13). Acest pasaj rareori i-a fugit din minte, ba chiar i se părea că îl aude șoptit neconștient la ureche. Relația specială dintre făgăduință și experiența lui de viață era dovedită de fiecare eveniment. Un copil de Dumnezeu, care și-a deplâns anii în care a fost sterp și neroditor, a fost înălțat dintr-o dată la bucurie și pace prin acel cuvânt foarte rar citat: „vă voi răsplăti astfel anii, pe care i-au mâncat lăcustele” (Ioel 2:25). Experiențele amare ale lui David în ce privește batjocura și răutatea oamenilor l-au făcut să rostească făgăduințe mângâietoare, care au fost însușite de o mie de ori de creștini necunoscuți și zdrobiți în inimă, când au fost loviți de încercarea batjocurilor crude din partea semenilor lor.

Înainte să se încheie acest veac, noi suntem încrezători că fiecare propoziție a Scripturii va fi ilustrată prin viețile sfinților. Poate că o făgăduință încețoșată și puțin înțeleasă zace încă nedescoperită până ce ajunge să se întâlnească cu acela pentru care ea a fost scrisă. Dacă putem spune asta, există o cheie ruginită în mănunchiul de chei, care încă nu și-a găsit lacătul potrivit,

și ea îl va găsi până ce se va sfârși istoria Bisericii, lucru de care putem fi siguri.

Cuvântul Domnului care va îndepărta tulburarea noastră prezentă ar putea să nu fie la îndemână, și totuși noi să nu știm de el. Având o cunoaștere specială a experienței umane, John Bunyan îl prezintă pe prizonierul din Castelul Îndoielii găsim la propriul piept cheia numită Făgăduință, cu care a descuiat fiecare ușă din acea temniță întunecată și tristă. Noi ne regăsim deseori zăcând ca într-o temniță tristă când mijloacele pentru a căpăta cea mai deplină libertate ne stau la îndemână. Dacă ne-am deschide ochii, ar trebui, asemenea lui Agar, să vedem un izvor de apă la îndemână și să ne mirăm de ce ne-am gândit că vom muri de sete (v. Gen. 21:19). O, frate ispitit, chiar în această clipă există un cuvânt de la Domnul care te așteaptă! Așa cum mana se așternea de sus în fiecare dimineață și era gata ca evreii să o strângă de îndată ce se coborau din paturile lor (Exod 16), tot așa făgăduința Domnului așteaptă să vii să o primești. Boii și vițeeii îngrășați ai harului sunt tăiați, și toate lucrurile sunt pregătite pentru mângâierea ta imediată (Matei 22:4). Muntele este plin de care de foc și de cai înflăcărați, toți pregătiți pentru eliberarea ta (2 Împ. 6:15-17). Profetul Domnului îi poate vedea, și dacă ai

avea ochii deschiși, și tu i-ai vedea. Asemenea leproșilor de la poarta Samariei, ar fi o nebunie să stai acolo unde ești și să mori (2 Împ. 7:3-4). Ridică-te, căci îndurarea bogată este revărsată aproape de tine, mult peste orice ai putea să ceri sau să gândești (Efes. 3:20). Doar crede și întră în odihnă (Evrei 4:3).

Pentru cei săraci, bolnavi, epuizați, pentru cei care au greșit, există cuvinte de bucurie, singurele care pot aduce veselia. Pentru cel căzut, pentru cel deprimat, pentru cel disperat, pentru cel muritor, există remedii gândite special pentru bolile lor specifice. Văduva și orfanul își au făgăduințele lor, și tot așa cei din temniță, călătorii, marinarii naufragați, bătrânii și cei de pe patul de moarte. Nimeni nu poate să se ducă vreodată într-un loc în care o făgăduință să nu îl urmeze. O atmosferă a făgăduinței îi împresoară pe credincioși la fel cum aerul înconjoară globul pământesc. Aș putea să zic că este omniprezentă și să spun despre ea aceasta: „Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine. O știință atât de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde. Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta?” (Ps. 139:5-7). Nicio adâncime a întunericului nu ne poate ascunde de legământul

făgăduinței sau, mai bine zis, în prezența lui, noaptea strălucește ca ziua. De aceea, să ne luăm curaj și, prin credință și răbdare, să așteptăm în țara pribegiei noastre până în ziua ducerii noastre acasă. Așa vom moșteni făgăduința, ca toți ceilalți moștenitori ai făgăduinței (Evrei 6:12).

Anumite angajamente ale legământului făcut cu Domnul Isus Hristos, ca aleși ai săi și cei răscumpărați, sunt totalmente lipsite de vreo condiție în ceea ce ne privește, dar multe alte cuvinte bogate ale Domnului conțin stipulări care trebuie luate în seamă cu atenție, căci altfel nu vom putea căpăta binecuvântarea. O parte a cercetării noastre sârguincioase trebuie îndreptată către acest element de foarte mare importanță. Dumnezeu Își va ține făgăduința față de tine; tu doar trebuie să te îngrijești să rămâi cu atenție pe calea împlinirii condițiilor pentru aplicarea angajamentului Lui. Doar când noi respectăm cerința unei făgăduințe condiționate, putem să ne așteptăm ca ea să fie împlinită față de noi. El a spus: „Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit” (F.A. 16:31). Dacă tu crezi în Domnul Isus Hristos, este sigur că vei fi mântuit, dar trebuie să crezi. În același fel, dacă făgăduința este legată de rugăciune, de sfințenie, de citirea Cuvântului, de rămânerea în

Hristos sau de orice alt subiect, fii credincios trup și suflet în ascultarea de lucrul poruncit, dacă vrei să ai parte de acea binecuvântare. În anumite cazuri, binecuvântările mari nu sunt căpătate pentru că există îndatoriri cunoscute care sunt neglijate. Făgăduința nu poate intra, pentru că „păcatul pândește [stă, lit. KJV] la ușă” (Gen. 4:7). Chiar o îndatorire necunoscută ne poate biciui cu „puține lovituri” (Luca 12:48), și acele puține lovituri pot să ne afecteze mult fericirea. Să ne străduim să cunoaștem voia Domnului în toate lucrurile, și apoi să ascultăm de ea fără cea mai mică urmă de ezitare. Nu despre calea încăpățânării noastre, ci despre calea înțelepciunii divine citim următoarele cuvinte: „Căile ei sunt niște căi plăcute, și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice” (Prov. 3:17).

Nu subestima harul făgăduinței pentru că are o condiție atașată de el, căci, în general, în felul acesta făgăduința devine de două ori mai prețioasă, căci condiția în sine este o altă binecuvântare pe care Domnul a menit-o să fie inseparabilă de ceea ce tu îți dorești, astfel încât să poți căpăta două îndurări în timp ce tu ai căutat una singură. Mai mult, adu-ți aminte că acea condiție este împovărătoare doar pentru cei ce nu sunt moștenitori ai făgăduinței; pentru ei, ea este ca

un gard de spini, care pare să îi țină departe de mângâierea pe care n-au niciun drept să o capete; dar pentru tine, ea nu este împovăraătoare, ci plăcută, așa că nu există nicio piedică în calea accesului tău la binecuvântare. Cerințele care erau ca un nor negru și întunecat pentru egipteni, aveau o parte strălucitoare pentru evrei și le dădea lumină până și noaptea (Exod 14:20). Pentru noi, jugul Domnului este ușor și, când îl luăm asupra noastră, găsim odihnă pentru sufletele noastre (Matei 11:28-30). Ia aminte așadar la cuvintele făgăduinței și împlinește toate poruncile care îi sunt atașate, pentru ca toate lucrurile bune, tot acel har bogat, să vină asupra ta.

Dacă ești credincios în Domnul Isus, toate făgăduințele sunt ale tale, și printre ele se află una valabilă chiar pentru această zi din lună și pentru situația și locul specific în care te afli chiar acum. De aceea, cercează în sulul Magna Charta [Scriptura], și găsește-ți porția din făgăduințe care se potrivește acestui moment. Domnul a vorbit astfel despre toate făgăduințele pe care ni le-a dat în Cartea Lui: „Căutați în cartea Domnului, și citiți! Niciuna din toate acestea nu va lipsi, nici una, nici alta nu vor da greș, căci gura Domnului a poruncit” (Isaia 34:16). De aceea, ai încredere și nu te teme. Orice altceva s-ar putea dovedi un eșec,

făgăduința lui Dumnezeu nu va eșua niciodată. Comoara pusă în această Bancă nu este afectată de niciun pericol. „Mai bine să cauți un adăpost în Domnul decât să te încrezi în cei mari” (Ps. 118:9). Să cântăm de fiecare dată când ne aducem aminte de Dumnezeul adevărului și al harului.

18

VREMEA FĂGĂDUINȚEI

„Se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduința” (F.A. 7:17).

Thomas Brooks ne aduce aminte că îndurările lui Dumnezeu nu sunt prezentate ca *rapide*, ci ca *sigure*. În felul Domnului de a lucra nu există pripă, ba chiar poate să pară ca și cum carelor harului Lui le ia timp să sosească. Nu este în niciun caz o circumstanță neobișnuită ca sfinții să fie auziți spunând: „Până când voi striga către Tine, Doamne?” (Hab. 1:2). Paza de dinapoi vine ultima, dar ea vine. Dumnezeu poate să ne facă uneori să așteptăm, dar vom vedea în final că El este la fel de sigur Omega pe cât este Alfa mântuirii poporului Lui. Să nu ne îndoim niciodată de El, ci chiar dacă făgăduința pare că zăbovește, ci să o așteptăm, căci va veni și se va împlini negreșit (Hab. 2:3).

A fost cândva o corabie care a plecat din portul Londrei, pe care proprietarul a numit-o Rapid-și-Sigur, pentru că el spera că va fi și sigură, și rapidă. Și cu

adevărat acesta este un nume potrivit pentru îndurarea lui Dumnezeu, căci ea este deopotrivă rapidă și sigură. David se poate să nu fi spus acest lucru în textul la care Brooks s-a referit (Isaia 55:3), dar el a spus deseori asta în alte pasaje. Oare n-a spus el că Domnul „călărea pe un heruvim, și zbura, venea plutind pe aripile vântului” (Ps. 18:10)? Domnul nu este încet în a auzi strigătele copiilor Lui. El a stabilit o vreme când să vină în ajutorul Sionului, și când avea vreme sosește, nu va mai exista nicio întârziere.

Data împlinirii ei este o parte importantă dintr-o făgăduință, căci ține de însăși esența ei. Ar fi nedrept să amâni plata unei datorii, iar obligația cuiva de a-și ține cuvântul este de aceeași natură. Domnul este prompt în ce privește momentul împlinirii angajamentelor harului Său. El a amenințat că va distruge lumea printr-un potop, dar a așteptat vremea menită pentru aceasta, până ce Noe a intrat în arcă, după care, chiar în acea zi, izvoarele marelui adânc s-au rupt (Gen. 7:11). El a afirmat că Israelul va ieși din Egipt, și așa a fost: „după patru sute treizeci de ani, tocmai în ziua aceea, toate oștile Domnului au ieșit din țara Egiptului” (Exod 12:41). Așa cum spune Daniel, Domnul numără anii făgăduinței Sale și socotește săptămânile așteptării Sale (v. Dan.

9:2, 24-27). În ce privește cea mai mare făgăduință, cea a trimiterii Fiului Său din Cer, Domnul nu a întârziat nicio clipă în trimiterea aceluia mare dar, căci „când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie” (Gal. 4:4). Dincolo de orice întrebare, Domnul Dumnezeu nostru Își ține cuvântul într-un fel minuțios și îl împlinește la vremea hotărâtă.

Când trecem prin nevoi, noi putem să mergem de urgență înaintea Domnului, cerându-I să vină de îndată în ajutorul nostru și să ne scape, așa cum David a pledat în Psalmul 70: „Grăbește, Dumnezeule, de mă izbăvește! Grăbește de-mi ajută, Doamne!... Eu sunt sărac și lipsit: grăbește să-mi ajuți, Dumnezeule. Tu ești ajutorul și Izbăvitorul meu: Doamne, nu zăbovi!” (Ps. 70:1, 5). Domnul chiar Se descrie pe Sine ca grăbind să îplinească angajamentele Sale bune, spunând: „Eu, Domnul, voi grăbi aceste lucruri, la vremea lor” (Isaia 60:22). Dar trebuie să ne rugăm de parcă n-am avea nici cea mai neînsemnată temere că Domnul ar putea sau ar vrea să amâne, sau că El ar avea nevoie de noi ca să grăbească acțiunile Sale. Nu, căci „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii” (2 Petru 3:9). Dumnezeu nostru este încet la mânie, dar în faptele harului, „Cuvântul Lui aleargă cu iuțea mare”

(Ps. 147:15). Viteza Lui în binecuvântarea copiilor Săi depășește uneori timpul și gândul, ca de exemplu când El a împlinit afirmația aceea din vechime: „Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta!” (Isaia 65:24).

Cu toate acestea, există amânări în răspunsurile la rugăciunile noastre. După cum grădinarul nu culege azi ce a semănat ieri, nici noi nu căpătăm întotdeauna de îndată de la Domnul ceea ce Îi cerem. Ușa harului se deschide, dar nu la primele noastre bătăi. De ce? Pentru că îndurarea este cu atât mai mare cu cât îi ia mai mult să vină peste noi. Există un timp hotărât pentru orice lucru de sub cer, și orice lucru este cel mai bun la vremea lui. Fructele se coc la vremea lor, și cu cât așteptăm să se coacă, cu atât mai bune sunt. Îndurările trimise prea devreme n-ar fi prețuite decât pe jumătate, așa că Domnul le reține până ce ele ajung la desăvârșire. Cerul în sine va fi cu atât mai bun tocmai pentru că nu ni se dă până nu este pregătit pentru noi și noi pentru el.

Dragostea este stăpână peste aranjamentele harului și ea lovește clopoțelul când sosește momentul cel mai bun. Dumnezeu ne binecuvântează deopotrivă prin amânările și prin răspunsurile Sale prompte. Noi nu trebuie să ne îndoim de Domnul doar pentru că vremea

socotită de El încă nu a sosit, căci asta ar însemna să acționăm ca niște copii răsfățați, care vor să capete un lucru de îndată, altfel au impresia că nu-l vor primi niciodată. Un Dumnezeu care așteaptă este obiectul adevărat al încrederii pentru poporul Său răbdător. „Totuși Domnul așteaptă să Se milostivească de voi, și Se va scula să vă dea îndurare” (Isaia 30:18). Compasiunea Lui nu eșuează nici când acțiunile Lui bune par să fie oprite și când durerile noastre se adâncesc. Da, tocmai pentru că El ne iubește atât de mult, El ne încearcă amânând răspunsurile Lui de pace. Tatăl nostru ceresc este la fel cum a fost Domnul nostru pe Pământ: „Isus iubea pe Marta și pe sora ei, și pe Lazăr. Deci, când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai zăbovit două zile în locul în care era” (Ioan 11:5-6). Dragostea închide mâna abundenței divine și înfrânează revărsarea de har, când ea vede că un câștig mai mare va surveni după o perioadă de încercare și așteptare.

Este posibil ca vremea făgăduinței să nu fi sosit încă, pentru că încercarea noastră nu și-a împlinit scopul. Disciplinarea trebuie să își atingă ținta, altfel nu poate fi dusă la bun sfârșit. Cine și-ar dori să vadă aurul scos din foc înainte ca toată zgura să fie mistuită? Așteaptă, lucru prețios, până ce îți vei atinge maximul purității! Aceste

momente de cuptor sunt folositoare. Ar fi neînțelept să scurtăm astfel de ceasuri de aur. Vremea făgăduinței corespunde cu timpul cel mai folositor pentru inimă și suflet.

Mai mult, probabil că noi încă n-am arătat supunere suficientă față de voia divină. Răbdarea încă nu și-a făcut lucrarea desăvârșită. Procesul de înțărare [separarea de lumesc] nu este încă împlinit, căci am putea să mai tânjim după mângâieri pe care Domnul vrea să le abandonăm pentru totdeauna. Avraam a dat un ospăț mare când fiul său Isaac a fost înțărcat, și probabil că Tatăl nostru ceresc va face același lucru cu noi. Așază-te, inimă mândră! Renunță la idoli tăi! Uită de dorința după lucrurile lumii, și pacea făgăduită va veni peste tine.

Este posibil de asemenea să nu fi împlinit o responsabilitate, lucru care să ajungă să fie punctul de turnură în circumstanța în care ne găsim. Domnul a îndreptat situația lui Iov în altă direcție când el s-a rugat pentru prietenii lui (Iov 42:10). Se poate ca Domnul să vrea să ne facă folositori pentru o rudă sau un prieten înainte ca să ne dea favorurile Sale prin mângâieri personale. De aceea, nu vom putea să Îi vedem fața lui Iosif al nostru decât dacă fratele nostru va fi cu noi (Gen. 44:26).

Unele rânduieli din casa Domnului se poate să fie neglijate sau vreo lucrare sfântă să fie lăsată nefăcută, și acest lucru să împiedice făgăduința. Așa stau lucrurile? „Puțin lucru sunt mângâierile lui Dumnezeu pentru tine? Oare ai ceva pe care-l ții ascuns?” (Iov 15:11, lit. KJV). Poate că Domnul așteaptă să Îi facem o făgăduință sau o jertfă notabilă, și abia apoi El să Își aducă aminte de legământul Lui. Nu ar trebui ca El să fie nevoit să deplângă acest lucru: „Nu Mi-ai cumpărat trestie mirositoare cu argint” (Isaia 43:24). Mai degrabă haideți să acceptăm provocarea Lui: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Mal. 3:10).

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt stabilite astfel încât să garanteze slava Sa în împlinirea lor, și acest lucru trebuie să ne fie suficient când știm că nu există niciun alt motiv pentru care ele întârzie să se împlinească. Poate fi necesar să devenim mai conștienți de nevoia noastră și de prețul mare al binecuvântărilor după care tânjim. Lucrurile pe care le căpătăm prea ușor pot fi prețuite prea puțin. Poate că atitudinea noastră nerecunoscătoare

are nevoie să fie învățată să mulțumească pe calea educației prin așteptare. Dacă n-am suspina adânc, poate că nici n-am cânta la fel de tare. Dorința și așteptarea conduc la tângire și rugăciune, iar acestea duc la vremea potrivită la bucurie și veselie.

Dacă am cunoaște toate lucrurile așa cum sunt cunoscute de Dumnezeu, ar trebui să Îl binecuvântăm din toată inima pentru că ne-a păzit cu nuiuaa muștrării Sale și că nu ne-a cruțat doar pentru că noi ne-am jelit. Dacă am putea cunoaște deopotrivă sfârșitul și începutul, ar trebui să Îl laudăm pe Domnul pentru ușile închise, pentru privirile încruntate, și pentru rugăciunile la care n-am primit răspuns. Cu siguranță că dacă am cunoaște că planurile mărețe ale Domnului ar include ca noi să continuăm să trăim fără plăcerile pe care le dorim și suportând relele de care suntem îngroziți, ar trebui să strigăm cu glas tare să fim lăsați în sărăcia noastră și să fim încuiați cu durerile noastre. Dacă Îl putem proslăvi pe Dumnezeu pentru că ni s-a refuzat ceea ce am cerut, am dori să ni se refuze acele lucruri iar și iar. Cea mai aleasă dintre toate rugăciunile noastre și suma tuturor este aceasta: „Totuși, nu cum voiesc eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39).

19

FĂGĂDUINȚA DUHULUI

„Ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui” (Efes. 1:13-14).

Într-un sens foarte adevărat și real, lucrurile făgăduite în legământ constituie deja proprietatea celor credincioși. „Toate lucrurile sunt ale voastre” (1 Cor. 3:21). Marele Tată ar putea spune pe bună dreptate către fiecare dintre fiii care locuiesc în casa Lui: „Tot ce am este al tău” (Luca 15:31).

Moștenirea este deja a noastră, spuneau teologii din vechime, *in promisso, in pretio, in principiis*, adică în făgăduința lui Dumnezeu, în prețul plătit de Domnul Isus și chiar în primele semne de viață care a fost infuzată în noi prin Duhul Sfânt. În făgăduința Sa sigură, Tatăl ne-a „binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos” (Efes. 1:3). El nu doar că S-a hotărât să ne îmbogățească

în viitor, ci chiar acum ne-a înzestrat cu comorile dragostei Sale. Domnul Isus nu ne-a făcut doar moștenitori ai unei avuții infinite în veacurile viitoare, ci ne-a adus la bucuria imediată a unei părți de moștenire în prezent, așa cum spune Scriptura: „În El am fost făcuți și moștenitori” (Efes. 1:11).

Duhul Sfânt este în multe feluri mijlocul prin care moștenirea făgăduită este a noastră chiar de pe acum. Noi suntem „pecetluiți” prin El. Cunoaștem de existența unei arvune că moștenirea este a noastră și că noi înșine suntem ai marelui Moștenitor al tuturor lucrurilor. Acțiunile Duhului Sfânt în noi în nașterea noastră din nou și în locuirea Sa în noi în sfințire sunt garanții că ne aflăm sub har și că suntem moștenitori ai slavei. Dincolo de toate celelalte mărturii ale mântuirii noastre, există această dovadă sigură și certă, anume că Duhul Dumnezeului celui viu Se odihnește peste noi. Pocăința, credința, viața spirituală, dorințele sfinte, tânjirile către Cer și chiar „suspinetele negrăite” (Rom. 8:26) sunt toate dovezi că Duhul Sfânt lucrează în noi și că lucrează într-un fel special menit pentru moștenitorii mântuirii.

Viața insuflată în noi de Duhul Sfânt este marea pecete a Împărăției lui Dumnezeu în sufletele noastre.

Noi nu avem nevoie de vise, nici de vedenii, nici de voci mistice și nici de emoții neobișnuite, căci învierea spirituală și înnoirea adusă de Duhul Sfânt sunt peceti mai bune decât acestea. Duhul făgăduinței nu îi pregătește pe oameni pentru o fericire care să nu fie niciodată a lor. Cel ce a lucrat în noi ca să ne pregătească pentru ceva va asigura acea binecuvântare pentru noi, binecuvântare pentru care El ne-a pregătit. Cea mai neînsemnată atingere a pecetii Duhului este o dovadă mai bună în ce privește faptul că suntem părtași la aceeași moștenire cu poporul lui Dumnezeu, mai bună decât toate prezumțiile îndrăznețe pe care cei ce sunt amăgiți pot să le aibă de pe urma închipuirilor lor.

Dar Duhul Sfânt nu este doar pecetea moștenirii, ci și arvuna ei. O arvună este parte din lucrul pentru care servește drept arvună, oferind garanția că restul acelui lucru va fi adus la vremea potrivită. Dacă unui om îi este plătită la mijlocul săptămânii o parte din leafa lui pentru șase zile, aceia sunt bani care servesc drept arvună. În felul acesta, o arvună diferă de un lucru amanetat, căci el este înapoiat când primim lucrul pentru care el a servit drept garanție; dar o arvună nu este returnată, căci este parte din lucrul promis. Tot așa, Duhul Sfânt este El însuși o parte mare din moștenirea

sfinților, iar faptul că Îl avem ne face să știm că avem începutul perfecțiunii, al Cerului și al slavei veșnice. El este viața veșnică, iar darurile, harurile și lucrările Lui sunt primele pregustări ale fericirii fără sfârșit. Avându-L pe Duhul Sfânt, avem Împărăția pe care Tatăl nostru le-a dat-o cu plăcere aleșilor Lui.

Acest lucru va fi dovedit cu prisosință dacă ne luăm doar câteva clipe ca să ne gândim la el. Cerul va consta mult în sfințenie, și este clar că, întrucât Duhul Sfânt ne face sfinți aici, El implantează astfel în noi începuturile Cerului. Cerul înseamnă biruință, astfel că, de fiecare dată când noi biruim păcatul, pe Satana, lumea și firea pământească, avem parte de pregustări ale biruinței nepieritoare care va face ca laurii Noului Ierusalim să fluture pe veci. Cerul este un Sabat nesfârșit, și cum putem avea pregustări mai bune ale odihnii desăvârșite, dacă nu prin acea bucurie și acea pace care sunt turnate din plin în noi prin Duhul Sfânt?

Părtășia cu Dumnezeu este un ingredient principal în fericirea celor glorificați, iar aici, pe Pământ, prin Duhul lui Dumnezeu, suntem făcuți în stare să ne desfășăm în Domnul și să ne bucurăm în Dumnezeul mântuirii noastre (Ps. 37:4; Hab. 3:18). Părtășia cu Domnul Isus în toate planurile și scopurile Sale bune,

și asemănarea cu El în dragoste față de Dumnezeu și față de semenii sunt și ele aspecte de primă importanță în starea noastră desăvârșită înaintea scaunului Lui de domnie, iar Duhul sfințeniei le lucrează în noi zi de zi încă de pe Pământ. A fi curați la inimă ca să Îl vedem pe Dumnezeu, a fi întăriți în caracter ca să fim neclintiți în neprihănire, a fi puternici în facerea binelui așa încât să biruim orice rău, și a fi curățați de eu așa încât Dumnezeu să fie totul pentru noi – oare nu sunt acestea, când ajung la desăvârșire, printre binecuvântările esențiale ale vederii fericire a lui Dumnezeu? Oare nu ne sunt date ele prin Duhul slavei și al puterii, care Se odihnește peste noi încă de pe acum? Da, așa este. În Duhul Sfânt, noi avem deja lucrurile după care umblăm. În El, partea de jos a Cerului a venit asupra noastră ca un boboc, căci zorii zilei slavei au zâmbit asupra noastră.

De aceea, noi nu suntem străini de binecuvântarea făgăduită, așa cum vorbirea obișnuită a oamenilor vrea să ne ilustreze. Mulți repetă ca niște papagali cuvântul care spune că „lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Cor. 2:9), dar ei uită să adauge cuvintele

care vin imediat după acestea în aceeași Scriptură: „nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său” (v. 10). Ce cruzime este atunci să îl tai în două pe copilul viu al Scripturii! Duhul Sfânt ne-a descoperit ceea ce nici ochiul și nici urechea nu au perceput. El a tras cortina și ne-a îndemnat să vedem lucruri ascunse de veacuri și de generații întregi. Iată, în viața lui Dumnezeu din sufletul tău este viața veșnică făgăduită celor care Îl iubesc pe Dumnezeu. Viața slavei nu este decât continuarea și rodul vieții harului. Iată, în împăcarea prin sângele ispășirii, ai acea pace cerească ce constituie temelia odihnei veșnice. Iată în dragostea lui Dumnezeu turnată în sufletul credincios o pregustare a parfumului fericirii. Iată, în siguranța neclintită și în seninătatea strălucitoare a încrederii depline se află o pregustare a repaosului infinit al Paradisului. Când bucuriile noastre interioare se ridică și izbucnesc în cântare, atunci auzim preludii ale cereștilor aleluia. Dacă vrem să cunoaștem strugurii din Canaan, iată, ei ne sunt aduși prin acele emoții și anticipări care, sub călăuzirea Duhului, se duc asemenea iscoadelor în țara făgăduită și ne aduc de acolo cele mai alese roade ale ei!

Și nu doar că vom avea o moștenire, ci o avem deja. Având Duhul Sfânt, noi suntem deja în posesia țării în

care curge lapte și miere. „Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în ,odihna', despre care a vorbit El” (Evrei 4:3). „V-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor” (Evrei 12:22).

Ce anume rămâne pentru astfel de oameni făcuți părtași în felul acesta moștenirii divine în Fiul lui Dumnezeu, dacă nu ca ei să umble vrednic de chemarea lor înaltă, sfântă și cerească? „Dacă deci ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu” (Col. 3:1).

20

DOMNUL ISUS ȘI FĂGĂDUINȚELE

„Făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt ,da’; de aceea și ,Amin’, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu” (2 Cor. 1:20).

Isus, Domnul nostru, rămâne veșnic legat de calea făgăduinței. Cu adevărat El este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Nimeni nu vine la Cel ce este credincios făgăduinței decât prin Isus Hristos. Nu aș putea încheia această scurtă carte fără un scurt capitol despre El. Nădejdea mea este că tu, cititorul ei, nu vei încerca să capeți nicio mângâiere din vreun cuvânt care a fost scris, nici măcar din Cuvântul lui Dumnezeu, decât primind-o prin Isus Hristos. Fără El, Scriptura nu ar conține nimic din care sufletul omului să poată trăi. Aceasta este marea greșeală a multora: ei cercetează Scriptura, căci în ea cred ei că au viața veșnică, dar ei nu vor să vină la Hristos, ca să aibă viața (Ioan 5:39-40).

Haideți să nu fim dintre acești nesăbuiți, ci să venim zi de zi la Isus, știind că Tatăl a considerat de cuviință ca în El să locuiască toată plinătatea dumnezeirii (Col. 1:19). Doar cunoscându-L pe Isus putem cunoaște lumina, viața și libertatea moștenitorilor făgăduinței, astfel că putem fi siguri că, dacă rătăcim departe de El, umblăm în robie. O, să ne rugăm să ne fie dat harul să rămânem în El, ca să intrăm în posesia tuturor lucrurilor bune ale legământului făcut cu noi în El!

Isus este poarta făgăduințelor. Prin El, Domnul poate să intre în angajamente pline de har față de oamenii vinovați. Dacă „Sămânța femeii” n-ar fi fost rânduită să fie Mijlocitorul între Dumnezeu și om, niciun mesaj de mângâiere n-ar fi putut fi trimis rasei omenești care L-a insultat pe Creator. Dumnezeu nu ar fi avut niciun cuvânt pentru păcătoși dacă Isus, Cuvântul lui Dumnezeu, nu S-ar fi angajat să Se facă trup și să locuiască printre noi (Ioan 1:14). Dumnezeu nu ar fi putut să Își comunice gândurile Sale iubitoare față de oameni decât prin Isus, Cuvântul. După cum Dumnezeu n-ar fi putut să vină la noi fără Solul legământului, nici noi nu ne-am putea apropia de El decât prin Mijlocitorul. Temerile noastre ne îndepărtează de Cel Preasfânt până ce vedem în Fiul lui Dumnezeu un Frate plin de

compasiune și blândețe. Slava Trinității divine ne-ar fi zdrobit dacă nu am fi zărit strălucirea mai blândă a Dumnezeuului întrupat. Noi venim la Dumnezeu prin umanitatea Fiului Său, și în special prin Omul care a suferit și a murit în locul nostru.

Isus este suma tuturor făgăduințelor. Când Dumnezeu ne-a făgăduit că Fiul Său va fi al nostru, ne-a dat în El toate lucrurile necesare pentru mântuirea noastră. Orice dar bun și desăvârșit se găsește în Persoana, slujirile și lucrarea Răscumpărătorului nostru. Toate sunt „în El”. Dacă ai vrea să însumezi sau să faci un catalog lung al tuturor binecuvântărilor care ne sunt asigurate, ai face mai bine să te scutești de tot efortul și să fii fericit știind că acesta este totalul – Domnul ni L-a dat pe Fiul Său Isus. Așa cum toate stelele sunt pe cer și toate valorile sunt în mare, tot așa toate binecuvântările legământului sunt în Hristos. Noi nu ne putem închipui că ar putea exista vreo binecuvântare reală în afara Domnului nostru, căci El este totul în tot. Pe acest fir sunt înșirate toate perlele și în această casetă sunt puse toate mărgăritarele.

Isus este Garantul făgăduințelor. Cel ce nu L-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, nu îi va refuza nimic bun poporului Său. Dacă El S-ar fi gândit vreodată să retracteze

ceva, ar fi făcut acest lucru cu mult timp înainte de a face jertfa infinită a singurului Său Fiu. Nu poate exista vreodată o singură suspiciune că Domnul va anula vreuna dintre făgăduințele Lui, pentru că El a împlinit-o deja pe cea mai măreață și mai costisitoare dintre ele. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Rom. 8:32).

Isus este Cel ce confirmă făgăduințele: „făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt ,da'... și ,Amin'” (2 Cor. 1:20). Venirea Lui în natura noastră, șederea Lui ca Reprezentant al nostru și împlinirea de către El a tuturor cerințelor legământului au făcut ca toate articolele angajamentului divin să fie ferme și durabile. De aceea, nu este doar o dovadă de bunătate, ci și una de dreptate ca Dumnezeu să Își țină făgăduințele față de oameni. Întrucât Isus a restaurat în totalitate, în locul omului, cinstea divină pe care păcatul o atacase, dreptatea lui Dumnezeu se unește cu dragostea Lui garantându-ne împlinirea fiecărui cuvânt al făgăduințelor. Așa cum curcubeul este garanția noastră că lumea nu va mai fi distrusă niciodată de un potop (Gen. 9:12-17), tot așa Isus este garanția noastră că potopul de păcat omenesc nu va îneca niciodată bunătatea credincioasă a

Domnului. El a preamărit Legea și a făcut-o onorabilă, și El trebuie să fie răsplătit pentru truda sufletului Lui, astfel că toate lucrurile bune trebuie să vină peste cei pentru care El a murit. Ar fi o răsturnare și o dislocare a tuturor lucrurilor dacă făgăduințele ar ajunge acum fără efect după ce Domnul nostru a făcut tot ceea ce era necesar ca să le garanteze. Dacă suntem cu adevărat una cu Domnul Isus Hristos, făgăduințele sunt la fel de sigure pentru noi după cum este dragostea Tatălui față de Fiul Lui.

Isus este Cel ce amintește continuu făgăduințele. El pledează înaintea lui Dumnezeu pentru noi, iar pledoaria Lui este aceasta: „S-a rugat pentru cei vinovați” (Isaia 53:12). În ce privește lucrurile bune pe care El le-a făgăduit, putem să fim asigurați și să Îi cerem să le împlinească pentru noi, și să cercetăm pentru a vedea împlinirea lor, iar acest lucru poate fi făcut în cele mai încurajatoare circumstanțe, căci iată că Domnul Isus însuși devine Mijlocitor pentru noi, căci de dragul Sionului, El nu va tăcea (Isaia 62:1), ci zi și noapte face aducerea aminte a legământului veșnic, pe care l-a pecetluit și l-a întemeiat cu sângele Lui. La baza fiecărei făgăduințe stă Marele Preot al mărturisirii noastre, care este viu în veac și care pledează convingător înaintea Tatălui. Noi

am putea uita de făgăduința credincioasă, dar El nu va uita. El Se va înfățișa cu tămâia meritelor Sale și cu angajamentele lui Dumnezeu în locul nostru, mergând în acel loc de dincolo de perdea, unde face o mijlocire atotputernică.

Isus este Cel ce împlinește făgăduințele. Prima Lui venire a adus cu ea o mare parte a binecuvântărilor pe care Domnul le-a rânduit mai dinainte pentru ai Săi, iar a doua Lui venire le va aduce pe celelalte. Bogățiile noastre spirituale sunt legate de Persoana Lui în veci adorabilă. Pentru că El trăiește, și noi trăim; pentru că El domnește, și noi domnim; pentru că El este primit, și noi suntem primiți. În curând, la arătarea Sa, și noi vom fi arătați; în triumful Lui, și noi vom triumfa; în gloria Sa, și noi vom fi glorificați. El însuși este Alfa și Omega făgăduințelor lui Dumnezeu. În El am găsit noi viața ca păcătoși, și în El vom găsi slava ca sfinți. Dacă El n-ar fi înviat, credința noastră ar fi zadarnică; iar dacă El n-ar veni a doua oară, nădejdea noastră s-ar dovedi o amăgire; dar pentru că El a înviat din morți, noi suntem îndreptățiți; pentru că El va veni în slava Tatălui, și noi vom fi proslăviți.

Dragă cititor, ce ai în comun cu Hristos?

Totul va depinde de răspunsul pe care îl dai la

această întrebare. Te odihnești doar în El? Atunci Domnul a făgăduit să te binecuvânteze și să îți facă bine, și El te va surprinde cu maniera Sa uimitoare în care va face aceste lucruri. Nimic nu este prea bun ca Tatăl să nu i-l dea omului care își găsește desfătarea în Fiul Său Isus.

Sau oare te încrezi în faptele tale, în sentimentele, rugăciunile sau religiozitatea ta? Atunci ești sub faptele Legii și sub blestem. Recitește ce am spus despre sămânța lui Agar, femeia roabă, și gândește-te care va fi soarta ta. O, dacă ai părăsi chiar acum casa robiei și ai alerga la casa harului fără plată, devenind unul dintre cei pe care Dumnezeu îi va binecuvânta după făgăduință! Dumnezeu să îți dea această mare favoare în Numele și de dragul Domnului Isus Hristos! Amin.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, astfel:

1) *Recomandă mai departe această carte!*

2) *Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.*

3) *Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând pagina noastră de Facebook la facebook.com/MagnaGratiaRomania și abonându-te pe website, așa încât să fi anunțat când publicăm resurse noi.*

4) *Spune-le și altora despre lucrarea noastră.*

5) *Roagă-te pentru noi.*

6) *Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, magnagratia.org/donatii.html*

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!

Lucrători Încercați

Un program de lectură pentru lideri
de biserici din România și Moldova

Ai fost binecuvântat prin lectura acestei cărți? Dacă da, sigur că te vei gândi că și alți creștini ar putea beneficia de pe urma ei, fie dacă le-o vei recomanda, fie când tu însuși aplici lucrurile bune din ea și, astfel, crești, te maturizezi și ești o binecuvântare pentru ei, prin viața ta. Dar ce putem spune despre influența deosebită pe care o carte creștină bună o poate avea asupra unui lider de biserică - poate un prezbiter/păstor, un misionar sau un evanghelist? Cum crezi că va fi acea schimbare dintr-un lider de biserică după ce a citit 60-70 dintre cele mai bune cărți creștine din istoria Bisericii?

Ei bine, exact acesta este obiectivul nostru prin *Programul de lectură Lucrători Încercați*, dezvoltat în România. Prin acest program, le trimitem GRATUIT liderilor de biserici până la 70 de cărți, echipându-i să predice Evanghelia lui Isus Hristos și ajutându-i să crească, să influențeze comunitățile credinței și să-și împlinească mai bine chemarea la lucrare.

Fiecare participant primește circa 60-70 de cărți de-a lungul unei perioade de 5 ani, toate costurile fiind suportate de Asociația MAGNA GRATIA. Fiecare participant trebuie să trimită o recenzie pentru fiecare carte, apoi o primește pe următoarea. Evident, toate cărțile noastre sunt în limba română, fiind traduse prin lucrarea noastră de literatură de-a lungul ultimilor 15 ani. Principalii autori din Program sunt John Owen, Arthur W. Pink, Jonathan Edwards, Charles H. Spurgeon, Cornelis P. Venema, R.C. Sproul, Steven J. Lawson, J.C. Ryle, Albert N. Martin, John Bunyan etc.

Acest program mă ajută să fiu mai dedicat și mai atent în pregătirea mesajelor mele și în lucrarea la care Domnul m-a chemat... aceste cărți m-au ajutat în multe feluri extraordinare să îi fac pe cei din biserica locală să vadă frumusețea și puterea Evangheliei - A.G., păstor

Aproape fiecare carte pe care o citesc este deopotrivă ca un test și o binecuvântare imensă pentru viața și lucrarea mea. Sunt atât de binecuvântat de Domnul prin acest program! Nu mi-aș fi închipuit niciodată că un program de lectură sistematic ar putea avea un impact atât de mare asupra vieții și lucrării mele. - M.T., misionar

Pentru mai multe detalii despre *Programul Lucrători Încercați* fie ca să îl recomanzi unui lider de biserică, fie pentru a-l susține financiar, te rugăm să ne contactezi la adresa de email contact@magnagratia.org sau să vizitezi pagina noastră de internet la magnagratia.org.

S O L I D E O G L O R I A